ב"ה

אין ליכט פון תורה

ספר

משניות

מסכת

נגעים

בלשון הקודש ואידיש

293

הוצאת אמונה
ברוקלין נוא יארק,
שנת תשמ"ו לפ"ק

בעזרת השם יתברך

ספר
משניות
מסכת נגעים

עם פירוש הנשר הגדול רבינו עובדיה מברטנורא

והוספנו גם כן פירוש המשנה בלשון אשכנז עברי טייטש בשולי היריעה המפרש ומבאר כל דברי רבותינו ז"ל בעלי המשנה בקיצור נמרץ, עם פירוש הרע"ב, למען יבינו כל עם בני ישראל את התורה שבעל פה הנמסרה לנו על הר האלקים על ידי משה נביאו נאמן ביתו.

והתועלת הפירוש ועל מה ראינו על ככה לעשות את הפירוש הזה כבר מלתנו אמורה והודענו זאת בשבטי ישראל על ידי המודעה אשר הוספנו בלשון הקודש וגם על עברי טייטש, גם נדפסה הקדמה בהתחלת כרך א'.

❖

הוצאת אמונה

ברוקלין נוא יארק, שנת תשמ"ו לפ"ק

וטהרוהו. דחשבוהו כא"י. א"נ היה ספק אם היו שם קברות אם לאו. וטהרוהו שהעידו שאין שם קברות: קיני. שם מקום והיו נוהגים בו טומאה מספק עד שנמנו עליו רבי ובית דינו וטהרוהו: י אהלי ערביים. אינן קבועים במקום אחד. ומשום דלא קביעי לא קברי ביה. א"נ לפי שנוספי' ונוסעי' ממקום למקום. לא רצו להחזיק טומאה: והסוכות. של שומרי פירו': והצריפי' מדורות שאין להם גג אלא הדפנות

ספק וטהרוהו חכמים. רבי ובית דינו נמנו על קיני וטהרוהו: י עשרה מקומות אין בהם משום מדור כנענים. אהלי הערביים. והסוכות. והצריפין. והבורגנין. והאלקטיות ובית שער. ואוירה של חצר. והמרחץ. ומקום החצים ומקום הלגיונות:

סליק מסכת אהלות

נוגעות בראשיהן זו לזו. ודירות של נער הן ולא קביע: בורגנין. סוכות עשויות בשדה לשכנים בהן פירות מפני הגשמים: אלקטיות. גג עומד על ארבעה עמודים להתקרר בו בקיץ שסרות מגשבת בו מכל צדדיו. ולשון אלקטיות. בתי הקיץ. תרגום קיץ. קייטא: מקום החצים, מקום שבני העיר מניחין בו חצים לשמור לעת מלחמ': מקום לגיונות. שחונים בו חיילות של מלך:

סליק מסכת אהלות

נגעים פרק א

מראות נגעים שנים שהן ארבעה. בהרת

מראות נגעים שנים. כתיבי בקרא בהדיא שאת ובהרת: שהן ארבעה. יש

חוץ לארץ איז זיא טמא. צו זיא גיהער צוא ארץ ישראל. איז זיא טהור (וטהרוהו חכמים) האבען דיא חכמים גיזאגט זיא איז טהור. זיא גיהער געווים צו ארץ ישראל (רבי ובית דינו נמנו על קיני וטהרוהו) רבי מיט זיין בית דין האבען זיך גיציילט אוף די שטאט קיני אונ האבען גיזאגט זיא איז טהור: י (עשרה מקומות אין בהם משום מדור עובדי גלולים) צעהן ארטער איז ניטא ביי זייא קיין טומאה וויא ביי דיא וואהנונג פון עובדי גלולים (אהלי הערביים) דיא גיצעלטען וואס אין זייא וואהנען דיא אראביער. ווייל זייא וואהנען גיט לאנג אויף איין ארט. דריבער בגראבען זייא ניט זייערע קינדער אין דיא גיצעלטען זייערע (והסוכות) אונ דיא ביידלאך וואס די גערטנער מאכען צו היטען זייער גארטען (והצריפין) אזו אוואהנונג וואס אן אדאך נאר צוויי ווענט צוא גישפארט איינעם צום אנדערין ∧ (והבורגנים) ביידלאך וואס מען וואהנט ניט אין זייא נאר מען לייגט דארט אריין פירות צום טריקענען (והאלקטיות) אזומער שטוב. פיר זיילין אונ הויבען אדאך (ובית שער) דיא שטיבול וואס ביי דעם טויער. דער היטער פון הויף וואהנט דארט (ואוירה של חצר) אונ דער גאנצער הויף וואו ער איז ניט בדעקט (והמרחץ) אבאד (ומקום החצים) וואו מען האלט דארט פיילען אנגיגרייט. טאמער וועט זיין אמלחמה (ומקום הלגיונות) אונ דיא קאשארין וואס דיא זעלנער זענען דארט. דיא אלע ארטער זענען טהור. ווייל דארט באגראבט מען ניט קיין קינדער:

אין דיא תורה שטייט אז איינער האט אנגע זאל ער גיין צום כהן. אונ דער כהן זאגט וועלכע נגע איז טמא אונ וועלכע נגע איז טהור. אונ נגע מיינט מען ניט קרעץ. נאר אפלעק אין דיא הויט. זאגט דיא משנה

פרק א **א** (מראות נגעים שתים) צוויי ערליי פלעקין שטייען אין דיא תורה וואס זענען

 טמא איינע הייסט שאת אינ דיא אנדערע הייסט בהרת (שהן ארבע) וואס

בהרת עזה כשלג. שניה לה כסיד ההיכל. והשאת כקרום ביצה. שניה לה כצמר לבן. דברי ר״מ. וחכ״א השאת כצמר לבן. שניה לה כקרום ביצה: ב הפתוך שבשלג.

לך לרבות עוד שנים אחרים. דלא כתיבי בקרא והן תולדה דשאת ותולדה דבהרת. דמרבינן להו מספחת. שאין ספחת שם נגע. אלא לשון טפלה וכן הוא אומר (שמואל א ב) ספחני נא אל אחת הכהונות׳ והטיל הכתוב ספחת בין שאת לבהרת. לומר לך שיש תולדה לשאת ויש תולדה לבהרת: בהרת עזה כשלג. לבנה ביותר דכתיב (ויקרא יג) ואם בהרת לבנה היא היא לבנה ואין למעלה ממנה לבנה: שאת כקרום ביצה. דסבר האי תנא אין שאת אלא ל׳ גובה. וכן הוא אומר (ישעיה ב) ועל כל הגבעות הנשאות. ואין לך כהה בלבנונית בכל ד׳ מראות כקרום ביצה. לפיכך הוא גבוה יותר מכולן. כמראה צל גבוה מן החמה: שנייה לה כצמר לבן. והוא עז בלבנוניתו יותר מסיד ההיכל שהיא תולדה דבהרת. משום דאמר קרא. שאת לבנה. לענין מאי קרייה רחמנא לבנה על כרחך לתולדתה שהיא לבנה יותר מתולדתה דבהרת: שאת כצמר לבן. רבנן סברי שני מראות עזות. שהן שלג וצמר לבן. הן לשני אבות בהרת ושאת. ושני מראות כהות מהן. שהן סיד ההיכל וקרום ביצה. הן תולדות. הן תולדה גדולה לגדול. דהיינו סיד ההיכל לבהרת שהוא אב גדול. ותולדה קטנה לקטן. דהיינו קרום ביצה לשאת שהוא קטן מבהרת. ונפקא מינה בפלוגתייהו דרבנן ותנא קמא. לענין צירוף. דתלי גריה מאב ותלי גריה מתולדה דידיה מצטרפין. וכן שני האבות שאת ובהרת מצטרפין דדרשינן והיה בעור בשרו לנגע. מלמד שמצטרפין זה עם זה מדכתיב והיה ולא כתיב והיו עשה כל הנגעים אחד. אבל שתי התולדות אין מצטרפות דתולדה דבהרת אינה מצטרפת עם תולדה דשאת דלא קאי והיה אלא אשאת ובהרת דכתיבי בהדיא. ולא אתולדות דאתו מרבויא. והשתא לת״ק שלג וקרום ביצה מצטרפין. שלג וצמר לבן אין מצטרפין. ולרבנן שלג וצמר מצטרפין שלג וקרום אין מצטרפין. והלכה כחכמים: צמר לבן. צמר נקי של כבש בן יומו לאחר שרחצוהו ונתלבן: ב הפתוך שבשלג. המעורב בלובן ואודם שבבהרת העזה כשלג

זיא זענען פיר. נאך צווייערליי פלעקין זענן אויך טמא נאר זייא שטייען ניט ארויס גישטעלט בפירוש אין דיא תורה. דיא רבנן האבין גיזאגט אז זייא זענען טמא; ווייל אין דיא תורה שטייט דער ווארט ספחת צווישען שאת אונ בהרת. אונ ספחת איז טייטש אבהעפטונג (אהיינליכקייט) צוא שאת אונ אהיינל בקייט צו בהרת. דער קאליער וואס איז היינליך צו שאת אונ בהרת. נאר אביסל טינקעלער. איז אויך טמא. צו זאמן איז פיר. שאת. אונ טינקעלער ווי שאת בהרת. אונ טינקעלער ווי בהרת (בהרת עזה כשלג) דר פלעק וואס איז שטארק ווייס אזו ווי שניי הייסט בהרת (שניה לה) דס אנדערע פון בהרת. וואס איז טינקעלער וויא בהרת וואס איז ספחתו (כסיד ההיכל) איז ווייס וויא דיא וואפנע פון היכל. והשאת כקרום ביצה) דער פלעק וואס זעהט אוס וויא דיא הויט וואס אויף דיא איי הייסט שאת (שניה לה) דס אנדערע פון שאת. וואס איז ווייסער וויא שאת וואס איז ספחתו (כצמר לבן) איז ווייס וויא ווייסע וואל ופון אשעפס וואס איז היינט גיבאדין אונ מען האט זיינע וואל ריין אפ גיוואשען (דבר רבי מאיר) אזו זאגט רבי מאיר (וחכמים אומרים) אונ דיא חכמים זאגין (השאת כצמר לבן) דער פלעק וואס איז ווייס וויא ווייסע וואל הייסט שאת (שניה לה) דאס אנדערע פון שאת. וואס איז טינקעלער וויא שאת וואס איז ספחתו (כקרום ביצה) איז ווייס וויא דיא הויט פון איי: ב (הפתוך שבשלג) דאס צו מישטע

גרחס. כיין המזוג בשלג. שלבנוניתו מרובה ואדמימות שבו מועט: והפתוך שבסיד ההיכל. והמעורב שבנגע שהוא כסיד ההיכל גרחס: כדם המזוג בחלב. שאדמימות שבו מרוב'. ואע"ג דלא תני פתוך אלא בבהרת ותולדתו. ה"ה דיש פתוך נמי בשאת ותולדתו. דהכיא בת"כ שאת לבנ' מלמד שמטמאה חלקה. בהרת לבנה אדמדמת. מלמד שמטמאה פתוך. מנין ליתן את האמור של זה בזה. תלמוד לומר נגע צרעת: שבזה ושבזה. שבשלג ושבסיד: דיהה. חסרה מן הלובן שאינה לחה בלבנונית כמוחה. והלכה כר"ע: ג מארבע

מראות הללו מצטרפין. גרסינן. ול"ג ד' מראות. שאין כל הד' מראות מצטרפין. דאין התולדה מצטרפת אלא עם אב שלה, ושתי תולדות זו עם זו אינן מצטרפין. אבל שתי אבות מצטרפין. מדכ' והיה בעור בשרו. ולא כתיב והיו. משמע שעושה שאת ובהרת כאחד. דאי איכא תני גרים מזה וחצי גרים מזה מצטרפין לכגרי'. ורמב"ם כ' דכל הד' מראו' מצטרפין בין שתי התולדו' זו עם א' בין אב עם תולדה שאינ' שלו. כל מקרו' בילה ולמעל' מצטרפין. והתוספתא מסייעתו: לפטור להחליט ולהסגיר. לכל הכן וני'

כיין המזוג בשלג. הפתוך שבסיד כדם המזוג בחלב. דברי ר' ישמעאל. ר"ע אומר. אדמדם שבזה ושבזה כיין המזוג במים. אלא של שלג עזה ושל סיד דיהה ממנה: ג ד' מראות האלו מצטרפין זה עם זה לפטור

וואס אין דעם בהרת וואס ער איז ווייס וויא שניי. אוב דער בהרת וואס ער איז ווייס וויא שניי איז צוא מישט מיט רוטקייט. איז אנדערש ניט מטמא סיידין עס זעהט אוס (כיין המזוג בשלג) וויא מען צוא מישט וויין מיט שניי. דאס מיינט מען משקת וואס איז ווייס וויא שניי איז צוא מישט גיווארין מיט רויטין וויין. צוויא טייל משקת אונ איין טייל וויין. אוב דיא נגע זעהט אוס וויא דער קאליער פון דיא משקה מיט דיא וויין. איז זיא מטמא (הפתוך שבסיד) דאס צוא מישטע וואס אין דיא נגע וואס זיא איז ווייס וויא דיא וואפנע פון היכל. אוב דיא נגע וואס איז ווייס וויא דיא וואפנע פון היכל איז צוא מישט מיט רויטקייט. איז אנדערש ניט מטמא סיידין עס זעהט אוס (כדם המזוג בחלב) וויא מען צוא מישט בלוט מיט מילך. צוויא טייל מילך אונ איין טייל בלוט (דברי רבי ישמעאל) אזו זאגט רבי ישמעאל. רבי עקיבא זאגט (אדמדם שבזה ושבזה) דיא רויטקייט וואס איז אריין געמישט אין דיא נגע וואס איז ווייס וויא שניי. אונ דיא רויטקייט וואס איז אריין געמישט אין דיא נגע וואס איז ווייס וויא דיא וואפנע פון היכל. אוב דער קאליער פון דיא נגע זעהט אוס (כיין המזוג במים) וויא רויטער וויין, וואס איז צוא מישט מיט וואסער. צוויא טייל וואסער אונ איין טייל וויין איז דיא נגע מטמא (אלא של שלג עזה) דיא נגע וואס איז גיוועזן ווייס וויא שניי. איז אירע ווייסקייט שטארקער (ושל סיד) אונ דיא נגע וואס איז גיוועזן ווייס וויא דיא וואפנע פון היכל. איז אירע ווייסקייט (דיהה ממנה) טינקעלער פון איר: ג (ארבעה מראות האלו) דיא פיר קאלערין פון נגעים וואס שטייט אין משנה א (מצטרפין זה עם זה) בהעפטין זיך איינס מיט דאס אנדערע. ווארום א נגע דארף זיין גרוס וויא אגריס. זאגט דיא משנה אוב עס איז גיוועזן איין נגע גרוס וויא אגריס. פון צוויא קאלערין. א האלבער גריס איז ווייס וויא שניי אונ א האלבער גריס איז ווייס וויא דיא וואפנע פון היכל. אדער וויא איין אנדער קאליער פון דיא פיר קאלערין. בהעפטין זיך דיא ביידע קאלערין עס זאל גירעכנט ווערין איין נגע גרוס וויא אגריס. צוא דיא זאכין ווערין גירעכנט צוויא קאלערין וויא איינס (לפטור) פריי צוא מאכין דעם מענש

ולהחליט ולהסגיר. להסגיר את העומד בסוף שבוע ראשון. לפטור את העומד בסוף שבוע שני. להחליט את שנולד לו מחיה. או שער לבן. בתחלה. בסוף שבוע ראשון. בסוף שבוע שני. לאחר הפטור. להחליט את שנולד לו פשיון. בסוף שבוע ראשון. בסוף

מצטרפין. וכולהו מפ' להו: להסגיר העומד בסוף שבוע ראשון. דכתיב (ויקרא יג) וראהו הכהן ביום השביעי והנה הנגע עמד בעיניו והסגירו הכהן שבעת ימים שנית: ולפטור את העומד בסוף שבוע שני. שהעומד בשעורו ולא פשה. ועמד במראהו. אע"פ שלא ירד למטה מארבע מראות. פוטרו בסוף שבוע שני. והא דכתיב (שם) וראה הכהן אותו ביום השביעי שניה והנה כהה הנגע וגו' וטהרו הכהן. לאו למימרא דאין מטהרו אלא א"כ כהה אלא אשמועינן קרא דאפילו נשתנה משלג לסיד או מסיד לשלג,

לא אמרינן נגע אחר הוא וחוזר ומסגירו בתחלה. אלא כעומד דמי · ומטהרו: להחליט את שנולד לו מחיה או שער לבן בתחלה. כשהובא בתחלתו אל הכהן ויש בו בהרת כגריס ומחיה בשר כעדשה מרובעת בתוך מקום הבהרת. מחליטו מיד. וכן כשיש שער לבן אם היה שחור. ולא הספיק להסגירו עד שהפך ללבן מחליטו מיד. אבל פשיון לא מטמא בתחלה. אפילו פושה והולך עד שלא הסגירה: בסוף שבוע ראשון, כלומר להחליט כמו כן בסוף שבוע ראשון שמתחילה לא היו לו סימנין הללו והסגירו

פון דיא נגע (ולהחליט) צוא מאכין אים פאר פאלין. ער זאל זיין איביג טמא (ולהסגיר) צוא פאר שליסען אים אוף זיבען טאג (להסגיר את העומד בסוף שבוע ראשון) דער דין איז באלד וויא דער כהן קומט צוא דעם מענש אונ זעהט אז ער האט אנגע גרוס וויא אגריס פון איינעם פון דיא פיר קאלערין. אדער פון צווייא קאלערין צוא אמען. פאר שליסט מען דעם מענש אין אבזונדער שטוב אוף זיבען טעג. אונ אוב נאך דיא זיבען טעג איז דיא נגע גרוס וויא זיא איז גיוועז אונ דער קאליער פון דיא נגע איז ניט טונקעלער גיווארין דאס הייסט העומד בסוף שבוע ראשון. דיא נגע שטייט אין איר גרייס אונ אין איר קאליער אין סוף פון דיא ערשטע וואך. פאר שליסט מען אים נאך אויף זיבען טעג (לפטור את העומד בסוף שבוע שני) אונ אוב אין סוף פון דיא אנדערע וואך איז דיא נגע געבליבין שטיין אין אר גרייס נזי איז ניט גרעסער גיווארן אונ אין דעם זעלביגען קאליער. מאכט מען אים פריי אונ מען זאגט ער איז טהור (להחליט את שנולד לו מחיה או שער לבן בתחלה) אוב אין אנהייב וויא דער מענש איז גיבראכט גיווארין צם כהן. האט דער כהן גיזעהן אבהרת ואפלעק ווייס וויא שניי גרוס וויא אגריס. אונ אין דעם פלעק איז דא אקליינע שטיקעלע ווילד פלייש פיר קאנטיג אונ גרוס וויא אלינז. זאל דער כהן אים באלד מטמא זיין. אדער ווילד פלייש איז ניטא. נאר אויף דעם בהרת איז גיוועז שווארצע האר. אונ אי דער מען האט אים פאר שלאסין זענען דיא האר ווייס גיווארן. זאל דער כהן אים באלד מטמא זיין. אונ אוב אין אנהייב איז ניט גיוועז קיין ווילד פלייש. אונ דיא האר איז ניט ווייס גיווארין. האט מען אים פאר שלאסין אוף זיבען טעג. אונ (בסוף שבוע ראשון אין סוף ערשטע וואך האט דער כהן גיזעהן ווילד פלייש אדער דיא האר איז ווייס גיווארן. איז אים דער כהן מטמא. אונ אוב אין סוף ערשטע וואך איז אוך ניט גיוועזן

והסגירו. ולבסוף שבוע ראשון מלא בו מחיה ולא שער לבן והסגירו אם פשתה מחיה או שער לבן מחליטו: או בסוף שבוע שני. כגון דבסוף שבוע ראשון עמד בעיניו בסוף שבוע ראשון. או לא פשתה אלא בסוף שבוע שני מחליטו ואם לא פשתה לא ולא היה בו לא שער לבן ולא מחיה. בשבוע ראשון. ולא בשבוע שני ופטרו.

[והסגירו פעם שנית] ובסוף שבוע שני נולדו בו סימנים הללו מחליטו: לאחר הפטור. כלומר והפ' לאחר הפטור שבסוף שבוע שני לא נולדו בו סימני טומאה ופטרו ולאחר כמה ימים נולדו מחליטו: להחליט את שנולד לו פשיון. בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני. כגון בהר' כגרים שאין בה

בסוף שבוע שני. לאחר הפטור. להחליט את ההופך כלו לבן מתוך הפטור. לפטור את ההופך כולו לבן מתוך החלט. או מתוך הסגר.

אלו

ולאחר כמה ימים פשתה. מחליטו: להחליט את ההופך כלו לבן מתוך הפטור אם לאחר שפטרו וטהרו הכהן. פרחה הצרעת בכולו. טמא מוחלט: לפטור את ההופך כלו לבן מתוך החלט או מתוך הסגר. אם לאחר שנתנהו הכהן. לאחר שהוחזק להסגר קודם שטמאו. פרחה הצרעת בכלו. פוטרו וטהור. שהפריחה

טופס

קיין ווילד פלייש אונ ניט קיין ווייסע האר. נאר דיא נגע איז געוועזן וויא פריער. האט מען אים פאר שלאסין נאך אויף זיבען טאג. אונ (בסוף שבוע שני) אין סוף אנדערע וואך האט דער כהן געזעהן ווילד פלייש אדער דיא האר זענען ווייס געווארן. איז אים דער כהן מטמא. אונ אוב אין סוף אנדערע וואך איז אויך ניט געוועזן קיין ווילד פלייש אונ ניט קיין ווייסע האר. האט דער כהן אים פריי געמאכט אונ ער איז געוועזן טהור. אונ (לאחר הפטור) אין עטליכע טעג נאך דעם פריי מאכען איז געווארען ווילד פלייש אדער דיא האר איז ווייס געווארן. איז אים דער כהן מטמא (להחליט את שנולד לו פשיון בסוף שבוע ראשון) אוב אמענש האט געהאט אבהרת גרוס וויא אגריס ואגריס איז גרוס וויא ניין לינדזין). אונ אין איר איז ניט געוועזן קיין ווילד פלייש. אונ ניט קיין ווייסע האר. האט מען דעם מענש פאר שלאסין אויף זיבען טאג. אונ אין סוף דיא וואך איז דיא נגע גרעסער געווארין. איז אים דער כהן מטמא. אדער אין סוף דיא ערשטע וואך איז דיא נגע ניט גרעסער געווארן. האט מען אים פאר שלאסען נאך אויף אוואך אונ (בסוף שבוע שני) אין סוף דיא אנדערע וואך איז דיא נגע גרעסער געווארן. איז אים אויך דער כהן מטמא. אדער אין סוף דיא אנדערע וואך איז דיא נגע אויך ניט גרעסער געווארן. האט דער כהן אים פריי געמאכט אונ ער איז געוועזן טהור. אונ (לאחר הפטור) אין עטליכע טעג נאך דעם פריי מאכין איז דיא נגע גרעסער געווארין איז אים דער כהן מטמא (להחליט את ההופך כלו לבן מתוך הפטור) אוב דער נאך וויא דער כהן האט אים פריי געמאכט איז געווארען דיא ווייסע פלעקין אויף זיין גאנצען לייב. איז אים דער כהן מטמא. אדער פאר קערט (לפטור) פריי צו מאכן. מטהר צו זיין (את ההופך כולו לבן מתוך החלט) אוב באלד אין אנהייב וויא דער כהן האט געזעהן דיא נגע איז געוועזן אין איר צייכונגס פון טומאה ווילד פלייש אדער ווייסע האר) האט דער כהן אים מטמא געוועזן. דער נאך איז געווארען דיא ווייסע פלעקין אויף זיין גאנצען לייב. איז ער טהור (או מתוך הסגר) אדער באלד אין אנהייב וויא דער כהן האט געזעהן דיא נגע איז ניט געוועזן קיין צייכונגס פון טומאה. האט מען אים פאר שלאסען אויף זיבען טאג. איין מאהל. אדער צווייא מאהל. אונ נאך דעם פאר

אלו מראות נגעים שכל נגעים תלוים בהן: ד' (ר' חנינא סגן הכהנים אומר מראות נגעים ששה עשר) רבי דוסא בן הרכינס אומר מראות נגעים שלשים וששה. עקביא בן מהללאל אומר שבעים ושנים. רבי חנינא סגן הכהנים אומר. אין רואים את הנגעים בתחלה לאחר השבת. ששבוע שלו חל

שהוא מן הטהור טמא. ומן הטמא טהור. והמוסגר טמא מקרי: אלו מראות נגעי'. ד' מראות אלו שהזכרנו חלוקות. או פתוכות: ד' מראות נגעים שלשים וששה * גרסינן. ולא גרסינן מראות נגעים ששה עשר. ושלשים וששה הוו ד' מראות חלוקות. וארבע מראות פתוכות דעור בשר וכנגדן בשחין ומכוה ששחין ומכוה א' הן ולא חלקו הכתוב אלא לומר לך שאין מצטרפין. וכנגדן בנתקים. וכנגדן בקרחת וגבחת. שקרחת וגבחת אחד הן. הרי שלשים ושנים מראות. ויקרק ואדמדם דנגעי בגדים. ויקרק ואדמדם דנגעי בתים הרי שלשים וששה: עקביא בן מהללאל אומר שבעים ושנים. כיצד שלשים וששה בתחלה כשהובא אל הכהן. ושלשים וששה אחריני כנגדן בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני של הסגר. או בסוף שבוע שלישי לנגעי בתים להבחין בין מראה שבתחלה למראה שבסוף הרי ע"ב. כך פירשו הרמב"ם ויפה הוא. אלא דקשיא לי בגוה שהוא מונה שמונה מראו' דנתקין. ואנן קי"ל דנתקין מטמאין בכל מראות ואין להם מראות מיוחדות כשאר נגעים: ששבוע שני שלו חל בשבת. לשתי הסגרות י"ג יום דיום שביעי של שבוע ראשון

שליסען איז גיוואָרען דיא פלעקין אויף זיין גאנצען לייב. איז אים דער כהן מטהר. ווארום אז דיא פלעקין וועלין אויף זיין לייב נאך טמאה אדער נאך דעם פאר שליסען איז ער טהור. אונ אז זייא ווערין נאך טהרה איז ער טמא (אלו מראות נגעים) דאס זענען דיא פיר קאלערין נגעים. בלוז ווייסע. אדער צוא מישטע מיט רוט (שכל נגעים תלוים בהם) וואס אלע נגעים ווענדין זיך אין דיא פיר קאלערין: ד רבי חנינא סגן הכהנים זאגט (מראות נגעים ששה עשר) זעכצעהן קאלערין איז דא ביי נגעים. פיר בלוז ווייסע. אונ שאת רעכונט זיך צוא זאמען מיט דיא איבעריגע דריי קאלערין. איז נאך דריי. איז זיבען. קרום ביצה אינ סיד ההיכל דיא ביידע רעכענען זיך צוא זאמען. איז נאך איינס. איז אכט. אונ דיא אכט אז זייא ווערין צו מישט מיט בלוט איז נאך אכט קאלערין. צו זאמען איז זעכצעהן. רבי דוסא בן הרכינס זאגט (מראות נגעים שלשים וששה) זעקס אונ דרייסיג קאלערין איז דא בייא נגעים. פיר בלוז ווייסע. אונ פיר צוא מישטע מיט רוט ביי דיא נגעים פון לייב. אכט קאלערין בייא שחין אונ מכוה (שחין אונ מכוה איז איינערליי נגע). אכט קאלערין בייא נתקים. אכט קאלערין בייא קרחת אונ גבחת (קרחת אונ גבחת איז איינערליי נגע). צווייא קאלערין ביי דיא נגעים פון הייזער. צוא זאמען איז זעקס אונ דרייסיג. עקביא בן מהללאל זאגט (שבעים ושנים) צווייא אונ זיבעציג קאלערין איז דא ביי נגעים. זעקס אונ דרייסיג אין אנהייב ווען ער ווערט גיבראכט צום כהן. אונ דיא זעלביגע זעקס אונ דרייסיג נאך דעם ארויסטין פאר שליסין אדער נאך דעם אנדערין פאר שליסן. רבי חנינא סגן הכהנים זאגט (אין רואין את הנגעים בתחלה לאחר השבת) דער כהן טאר ניט זעהן א נגע אין אנהייב ווען ער האט נאך דיא נגע גאר ניט גיזעהן זונטאג. ווייל מאמער דארף מען אים פאר שליסען אויף זיבען טאג (ששבוע שלו חל להיות בשבת) וועט זיך דאך דיא וואך אוים

חל להיות בשבת. ולא בשני ששבוע שני שלו חל להיות בשבת. ולא בשלישי לבתים. ששבוע שלישי שלו חל להיות בשבת. רבי עקיבא אומר לעולם רואים. חל להיות בתוך השבת. מעבירין לאחר השבת. ויש בדבר להקל ולהחמיר: ה כיצד להקל. היה בו שער לבן. והלך לו שער לבן. היו לבנות והשחירו. אחת לבנה אחת שחורה. והשחירו שתיהם.

ארוכות

ראשון - עולה לכהן ולכהן. דכתיב (ויקרא ג) והסגירו שבעת ימים שנית. מלמד שיום שביעי עולה לו מן המנין מלפניו ומאחריו. וכן שלשה שבועות דנגעי בתי'. הוו' אלא י"ט יום. דראשון ושביעי של שבוע אמצעי עולין לפניהם ולאחריהם: חל להיות בתוך השבת. שביום השבת חל שביעי אין רואים אותו בשבת מפני שהוא נראה כדן את הדין בשבת אלא ממתינין עד לאחר השבת ואין הלכה כר"ע: ה היה בו שער לבן. ביום השבת.

ואם היה רואהו היה מחליטו. ולאחר השבת הלך לו. הרי זה להקל. והא"נ דאי נמי חלטו בשבת כשהלך לו אחר שבת היה מטהרו. מכל מקום היה צריך להביא קרבן כדין מצורע מוחלט שנתרפא ועכשיו פטור: היו לבנות. אע"ג היו לבנו' ביום השבת שהי' ראוי להחליטו ולמחר השחירו. הרי זה להקל: אחת לבנה ואח' שחורה והשחירו שתיהן. כדי נסבה. דאין כאן להקל דבין כך ובין כך טהור ואגב סיפא דלהחמיר נקט לה דקתני והלבינו

לאזיו אום שבת (ולא בשני) אונ מאנטאג זעה מען אויך ניט קיין נגע. ווייל טאמער ווערט מע אים דארפין פאר שליסן צוויי מאהל צוא זיבן טאג. ווערט זיך דיא ערשטע זיבן טאג אום לאזען זונטאג. אונ דער זונטאגדיגער טאג ווערט גירעכונט צוא דיא אנדערע זיבן טאג אויך (ששבוע שני שלו חל להיות בשבת) ווערט זיך דיא אנדערע וואך אום לאזין שבת (ולא בשלישי לבתים) אונ די נגעים פון הייזער טאר מען דינסטאג אויך ניט זעהן. ווייל דיא הייזער פאר שליסט מען אמאהל אויף דריי מאהל זיבען טעג. ווערט זיך דיא ערשטע זיבן טעג אום לאזין מאנטאג. אונ דער מאנטאגדיגער טאג ווערט גירעכונט צוא דיא אנדערע זיבען טאג אויך. לאזין זיך אום דיא אנדערע זיבען טאג זונטאג. אונ דער זונטאגדיגער טאג ווערט גירעכונט צוא דיא דריטע זיבען טאג אויך (ששבוע של שי חל להיות בשבת) ווערט זיך דאך דיא דריטע וואך אום לאזען שבת. רבי עקיבא זאגט (לעולם רואים) מען זעהט אלע טאג נגעים (חל להיות בתוך השבת) אז דער זיבעטער טאג גיפאלט אום שבת. זעהט מען ניט דיא נגע אום שבת נאר (מעבירין לאחר השבת) מען לייגט אפ אויף נאך שבת (ויש בדבר להקל ולהחמיר) אונ עס איז דא בייא דער זאך גרינג צו מאכין אונ שווער צוא מאכען: ה (כיצד להקל) ווי אזו איז גרינג צוא מאכען (היו בו שער לבן) איב שבת איז גיוועזן אין די נגע ווייסע האר. אז דער כהן וואלט גיזעהן דיא ווייסע האר וואלט ער אים מטמא גיוועזן. נאר שבת זעהט ניט דער כהן קיין נגע. אונ זונטאג (והלך לו שער לבן) איז אוועק גיגאנגען דיא ווייסע האר. זייא זענען שון ניט גיוועזן. איז ער טהור. דאס הייסט גרינג צוא מאכין. אדער (היו לבנות) דיא האר איז גיוועזן שבת ווייס. וואלט ער גיוועזן טמא אז דער כהן וואלט דאס שבת גיזעהן (והשחירו) אונ זונטאג זענען זייא שווארץ גיווארין. איז ער טהור. דאס הייסט גרינג צום כין. אדער (אחת לבנה ואחת שחורה) שבת איז גיוועזן איין האר ווייס אונ איין האר שווארץ (והשחירו שתיהם) אונ זונטאג זענען

שתיהן: ארוכות. היו השערות ביום השבת. כדי לקרוץ בזוג דהיינו שיעור טומאה. ולמחר נתקצרו. הייתי להקל: אחת ארוכה ואחת קצרה. כדי נסבה. דבין כך ובין כך טהור אלא תנא סיפא להחמיר נקט לה דקתני והאריכו שתיהן: נסמך השחין. לשתי שערות לאחר השבת. ובשבת לא היה בו שחין. דאילו בשבת ראהו היה מחליטו מחמת השערות לבנות שבתוך הבהרת. ועכשיו לאחר השבת שבא השחין ונסמך לשתיהן. או לאחת מהן. אינן סימן טומאה: הקיף השחין וכו'. או שהקיף השחין לשתי השערות לבנות: או

ארוכות והקצירו. אחת ארוכה ואחת קצרה. והקצירו שתיהן. נסמך השחין לשתיהן או לאחת מהן. הקיף השחין לשתיהן. או לאחת מהן. או חלקן. השחין ומחית השחין. והמכוה ומחית המכוה והבוהק. היתה בו מחיה והלכה לה המחיה. היתה מרובעת ונעשית עגולה או ארוכה. מבוצ ת

ונעשית

לאחת מהן או חלקן השחין. שבא השחין או מחית השחין. או המכוה. או מחית המכוה. או הבוהק בין שער לשער. כל הני דבשבת לא היו ולאחר שבת באו הרי זה להקל: היתה בו מחיה. בשבת שהיא סי' טומאה והלכה לה לאחר השבת. א"נ היתה מרובעת בשבת. והיה ראוי להחליטו ולאחר השבת נעשית עגולה או ארוכה דהשתא אינה סי' טומאה אי נמי היתה מבוצרת המחיה בשבת באמצע הבהרת כמין מבצר של עיר שיושב באמצע העיר. ומתוך כך היה ראוי להחליטו ולאחר השבת נעשית מן הצד א"כ היתה בשבת מכונסת

כעדשה

ביידע שווארץ געווארן. אדער (ארוכות) שבת זענן דיא האר געוועזן לאנג. אז מען האט זיא גיקענט אפ שניידן מיט א שעריל. וואלט ער טמא גיוועזן (והקצירו) אונ זונטאג זענן זיא קורץ געווארען איז ער טהור: אדער (אחת ארוכה ואחת קצרה) שבת איז גיוועזן איין האר לאנג אונ איין האר קורץ (והקצירו שתיהן). אונ זונטאג זענען ביידע קורץ געווארען. איז ער טהור (נסמך השחין לשתיהן) שבת איז קיין שחין ניט גיוועזן. נאר דיא צווייא ווייסע האר זענען גיוועזן אין דעם בהרת. וואלט ער גיוועזן טמא. אונ זונטאג איז געווארען אשחין ואפייכטע סבה) ביי דיא ביידע האר (או לאחת מהן) אדר ביי איין האר. איז ער טהור (ועיין תוי"ט). אדער (הקיף השחין לשתיהן) דער שחין האט זונטאג ארומגערינגולט ביידע האר (או לאחת מהן) אדער ער האט נאר ארומגערינגולט איין האר (או חלקן השחין) אדער דער שחין איז זונטאג געווארען צווישען דיא ביידע האר אונ האט זיא אפ גישייד איינעם פון אנדערן (ומחית השחין) אדער דיא ווילד פלייש פון דעם שחין איז זונטאג געווארען צווישען דיא ביידע האר (והמכוה) אדער ער האט זיך זונטאג אבריגיטאהן צווישען דיא ביידע האר (ומחית המכוה) אדער זונטאג איז געווארען ווילד פלייש פון דיא מכוה צווישען דיא ביידע האר (והבוהק) אדער זונטאג איז געווארען אמכה וואס הייסט בוהק צווישען דיא ביידע האר. אונ שבת איז דאס אלץ ניט גיוועזן אז מען וואלט גיזעהן שבת דיא נגע וואלט ער טמא גיוועזן. אונ זונטאג איז ער טהור. דאס הייכט גרינגער צוא מאכען (היתה בו מחיה) אוב שבת איז גיוועזן ווילד פלייש וואלט ער טמא גיוועזן (והלכה לה המחיה) אונ זונטאג איז אוועק גיגאנגען דיא ווילד פלייש (היתה מרובעה) אוב דיא ווילד פלייש איז גיוועזן שבת פיר קאנטיג וואלט ער טמא גיוועזן (ונעשית עגולה או ארוכה) אונ זונטאג איז זיא גיווארן קיילעכדיג אדער לאנג. ווערט ער טהור. אדער (מבוצרת) שבת איז גיוועזן דיא ווילד

פלייש

ונעשית מן הצד · מכונסת ונתפזרה · ובא השחין ונכנס בתוכה · הקיפה חלקה או מעטה · השחין או מחית השחין · והמכוה ומחית המכוה . והבוהק · היה בו פשיון · והלך לו פשיון . או שהלכה לה האום · או שנתמעטה ואין בזה ובזה כגרים . השחין ומחית השחין . והמכוה ומחית

כעדשה במקום אחד . ולאחר השבת נתפזרה : ובא השחין ונכנס לתוכה . כלומר בשבת לא היה שם שחין והיתה המחיה סי׳ טומאה . ובא השחין ונכנס לתוכה : הקיפה או חלקה או מיעטה . כלו או שלא בא השחין על כל הנגע אלא על קצת המחיה ופחתה מכעדשה : השחין ומחית השחין המכוה ומחית המכוה והבהק . כל הני אמעטה קיימי שמעטה השחין או מחית השחין דהיינו שנעשה קרוס כקליפת השום או המכוה או מחית המכוה כל

הני שבשבת לא היו ולאחר השבת באו וכן הפוסק שבשבת היו מד׳ מלאות ונעש׳ בהק למחדתו ומיעט המחיה דשחין ובהק ממעטין מחיה כדאמרן בת״כ בשר חי ולא השחין בשר חי ולא הבהק : היה בו פסיון. בשבת : והלך לו הפסיון . לאחר השבת . דמה שפשה בשבת כנס למחדתו : או שהלכה האום . עיקר הנגע נקרא אום והלכ׳ האום ונשאר הפסיון או שנתמעטה האום ואין בין שניהם כגריס : השחין ומחית השחין ·

פלייש אין מיטען דעם בהרת (ונעשית מן הצד) אונ-זונטאג איז געווארען דיא ווילד פלייש ביי דער זייט פון דעם בהרת (מכונסת) דיא ווילד פלייש איז גיוועזן שבת צוא זאמען אוף איין ארט גרוס וויא אלינדז וואלט ער גיוועזן טמא (ונתפזרה) אונ זונטאג איז דיא ווילד פלייש פאר שפרייט געווארען אין עטליכע ארטער . אונ אוף יעדין ארט איז זיא קלענער וויא אלינדז . איז ער טהור (ובא השחין ונכנס בתוכה) שבת איז קיין שחין ניט גיוועזן . איז ער דורך דיא ווילד פלייש טמא גיוועזן . אונ זונטאג איז גיווארן שחין אין דיא ווילד פלייש . איז ער טהור (הקיפה) אדער דער שחין האט זונטאג ארום גערינגולט דיא ווילד פלייש (חלקה) אדער דער שחין האט צוא טיילט דיא ווילד פלייש אוף צווייען (או מעטה) אדער דער שחין האט וויא אלינדז קלענער געמאכט דעם ווילד פלייש (השחין או מחית השחין) ביי דער שחין אליין האט קלענער געמאכט דיא ווילד פלייש . אדער דיא ווילד פלייש פון דעם שחין האט קלענער געמאכט דיא ווילד פלייש פון דיא מכה (והמכוה או מחית המכוה) אדער ער האט זיך אבריי גיטאהן זונטאג אוף דיא ווילד פלייש אונ דיא מכה פון דעם ברי איז אוף דעם ווילד פלייש . אדער דיא ווילד פלייש פון דעם ברי איז אוף דעם ווילד פלייש פון די מכה (והבוהק) אדער זונטאג איז געווארען אוף דיא ווילד פלייש א מכה וואס הייסט בוהק . דורך דיא אלע זאכען איז ער זונטאג טהור (היה בו פסיון) שבת איז גיוועזן דיא מכה גרעסער וויא זיא איז גיוועזן דיא גאנצע זיבען טאג פון פאר שליסן . איז ער גיוועזן טמא (והלך לו פסיון) אונ זונטאג איז אוועק גינאנגען דאס גרעסערקייט (או שהלכה לה האום) אדער די גאנצע נגע איז זונטאג אוועק גינאנגען . נאר דאס ביסול פון דיא נגע וואס שבת איז צו גיקומן דאס איז געבליבען (או שנתמעטה) אדער דיא נגע איז ניט אוועק גינאנגען אין גאנצן . נאר א ביסול פון איר איז געבליבן . אונ דאס ביסול וואס שבת איז צוא גיקומען איז אויך געבליבן (ואין בזה ובזה כגרים) אונ דיא שטיקול נגע וואס איז געבליבען מיט דיא צוא גיקומענע צוא זאמען איז ניט גרוס וויא אלינדז . איז ער טהור . אדער אום שבת ווען דיא מכה איז גרעסער גיווארען . איז דיא צוא גיקומענע גיוועזן ביי זאמען מיט די מכה . נאר זונטאג איז געווארען (השחין ומחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבוהק)

כלומר אי כמו בבהרת פשה ולא היה מפסיק
בבהרת בין האום לפסיון . לא שחין ולא מחית
השחין ולא מכוה ולא מחית המכוה . ולא בהק
ולאחר הבהרת הפסיק א' מאלו . הרי זה להקל :
נסמך השחין .
בבהרת : לשתיהן .
לפני השערות
דהפתח לא הוו
סימן טומאה שאין

שער לבן סימן טומאה אלא כשהוא בנגע
עצמו לא בתוך השחין או בתוך המכוה: או הקיף
השחין וכו'. דאם רחבו בהבהרת לא היה מחליטו:
והלכו להן . לאחר הבהרת שלעסה במקום
השחין והמכוה ללקת .
והרי הוא כעור בשר
ונפחר עור הבשר עם
הנגע כבתחלה . ועם
שער הלבן ומחליטו .

המכוה והבוהק חולקין בין האום לפסיון . הרי אלו להקל : ו כיצד להחמיר לא היה בו שער לבן ונולד לו שער לבן . היו שחורות והלבינו . אחת שחורה ואחת לבנה . והלבינו שתיהן . קצרות והאריכו . אחת קצרה ואחת ארוכה והאריכו שתיהן . נסמך השחין לשתיהן . או לאחת מהן . הקיף השחין את שתיהן או את אחת מהן . או חלקו השחין ומחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבוהק . והלכו להם . לא היתה בו מחיה . ונולדה לו מחיה . היתה עגולה או ארוכה . ונעשית מרובעת . מן הצד ונעשה מבוצדת . מפוזרת ונתכנסה . ובא השחין ונכנס בתוכה : הקיפה

דיא אלע מינים בהרת (חולקין בין האום לפסיון) האבן צוא טיילט צוו שן דיא מכה אונ דיא צייא גיקומענע (הרי אלו להקל) דיא אלע מאכן גרינגער . אז זונטאג זאל ער ווערין טהור : ו (כיצד להחמיר) וויא אזו מאכט זונטאג שווערער (לא היה בו שער לבן) שבת איז ניט גיוועז קיין ווייסע האר . אונ זונטאג (ונולד לו שער לבן) איז ג בארן געוואקן ווייסע האר . אדער (היו שחורות) שבת זענען דיא האר גיוועזן שווארץ (והלבינו) אונ זונטאג זענען זיי ווייס גוואָרן (אחת שחורה ואחת לבנה) שבת איז גיוועזן איין האר שווארץ אונ איין האר ווייס (והלבינו שתיהן) אונ זונטאג זענען ביידע האר ווייס געווארען (קצרות) שבת זענען דיא האר גיוועזן קורץ (והאריכו) אונ זונטאג זענען זייא לאנג גיווארן (אחת קצרה ואחת ארוכה) שבת איז גיוועזן איין האר קורץ אונ איין האר לאנג (והאריכו שתיהן) אונ זונטאג זענען ביידע האר לאנג גיווארן (נסמך השחין לשתיהן) שבת איז גיוועזן דיא שחין נאהנט צוא ביידע האר (או לאחת מהן) אדער צו איין האר (הקיף השחין את שתיהן) שבת האט דיא שחין ארום גערינגולט ביידע האר (או את אחת מהן) אדער נאר איין האר (או חלקו השחין ומחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבוהק) אדער שבת איז גיוועזן צווישען דיא ביידע האר שחין . אדער מחית השחין . אדער המכוה . אדער מחית המכוה . אדער אבוהק . אונ דיא מכות האבן אפ גיטיילט איין האר פון אנדערען (והלכו להם) אונ זונטאג זענען דיא מכות אוועק גיגאנגן זענען דיא האר צוא זאמען גיווארן וויא פריער (לא היתה בו מחיה) שבת איז ניט גיוועזן קיין ווילד פלייש (ונולדה לו מחיה) אונ זונטאג איז געווארען ווילד פלייש (היתה עגולה או ארוכה) שבת איז גיוועזן דיא מכה קיילעכדיג אדער לאנג (ונעשית מרובעת) אונ זונטאג איז זיא געווארן פיר קינטיג (מן הצד) שבת איז גיוועזן דיא ווילד פלייש ביי דער זייט פון דיא מכה (ונעשית מבוצרת) אונ זונטאג איז דיא ווילד פלייש געווארן אין מיטען דיא מכה (מפוזרת) שבת איז דיא ווילד פלייש גיוועזן פאר שפרייט אין עטליכע ארטער אונ אויף יעדען ארט איז זיא גיוועזן קלענער וויא אלינדז (ונתכנסה) אונ זונטאג האט זיך דיא ווילד פלייש פערזאמלט אויף איין ארט (ובא השחין ונכנס בתוכה) שבת איז אריין

הלי זה להחמיר: חולקין בין האום לפשיון. מכו מפסיקין בשבת. בין עיקר השגע לפסיון: והלכו להן. לאחר השבת ואין שם דבר המפסיק. הרי אלו להחמי׳: היה אומר אני כפרתן. כלומר כל השוגם שראוי לבא עליהן אני מרבל על עצמי כדי לכפר עליהן שהן בינוני׳ וממוצעים ואינם נוטים לאחת משתי הקצות: לא לבנים ולא שחורים. אלא

חלקה או מעטה השחין או מחית השחין. והמכוה ומחית המכוה והבהק והלכו להן. לא היה בו פשיון ונולד בו פשיון. השחין ומחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבוהק: חולקין בין האום לפסיון. והלכו להן הרי אלו להחמיר:

פ״ב **בהרת** עזה. נראית בגרמוני כהה. והכהה בבושי עזה. ר׳ ישמעאל אומר. בני ישראל אני כפרתן. הרי הן כאשכרוע. לא

שחורים

פ״ב בהרת. גרמוני. לבן ביותר ובהרת עזה כשלג נראית בו כהה מתוך לבנונית יתרה שבבשרו ופוטרין אותו: והכהה. נראית: בכושי עזה, מתוך שבשרו שחור. ומסגירין אותו. דבתר בשרו של נראה אזלינן: בני ישראל אני כפרתן. מתוך שהן

כאשכרוע שאינה לא לבן ולא שחור. אשכרוע מין של ארז בוס״ו בלע״ז תרגום תאשור אשכרוע. וקא סבר ר׳ ישמעאל דבמה שמיטהר האחד מיטהרים כולם. ובמה שמיטמא האחר מיטמאין כולם. וקיימי ר׳ ישמעאל ור״ע בחדא שיטתא:

גיקומן דער שחין אין דער מכה. אדער (הקיפה) דער שחין איז גיקומען ארום דיא מכה. אדער (חלקה) דער שחין האט צוא טיילט דיא מכה אום שבת. אונ יעדער טייל איז קלענער וויא אלינדז (או מעטה השחין) אדער דער שחין איז גיקומען אוף דיא מכה אונ עס איז געבליבן פון דיא מכה אן שחין קלענער וויא אגרים (או מחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבוהק) אדער איינע פון דיא פיר מכות איז ארוף גיקומען אוף דעם שאת אדער בהרת. אונ האט נאר גילאזין פון דעם שאת אדער בהרת אקליינע שטיקול קלענער וויא אגרים. דאס איז גיוועזן שבת (והלכו להן) אונ זונטאג זענען דיא מכות אוועק גיגאנגען פון דעם שאת אדער בהרת (לא היה בו פסיון) שבת איז דיא מכה נית גיוועזן גרעסער וויא דיא גאנצע זיבען טעג (ונולד בו פסיון) אונ זונטאג איז זיא גרעסער געווארן (השחין ומחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבוהק) איינע פון דיא פינף מכות זענען גיקומען שבת (חולקים בין האום לפסיון) האבן אפ גיטיילט צווישען דיא מכה אונ דיא צו גיקומענע (והלכו להם) אונ זונטאג זענען זייא אוועק גיגאנגען. ביי דיא אלע זאכען איז ער שבת גיוועזן טהור אונ זונטאג טמא (הרי אלו להחמיר) דאס איז שווערער צוא מאכען. ווייל מען זעהט נית דיא נגע שבת נאר זונטאג דריבר איז ער טמא:

פרק ב א (בהרת עזה) א בהרת וואס זיא איז שטארק ווייס וויא שנייא (נראית בגרמוני כהה) זיא זעהט אוים ביי דעם מענטשן פון גרמניא טונקעל. ווייל זיין הויט איז שטארק ווייס. איז ער טהור (והכהה בכושי עזה) אונ ביי א כושי וואס זיין הויט איז שווארץ איז א טינקעלערע מכה וויא בהרת זעהט אויך אוס שטארק ווייס. פאר של סט מען אים אויף זיבען טעג. רבי ישמעאל זאגט (בני ישראל) יודין (אני כפרתן) איך וויל זיין זייער כפרה. אלע שלעכץ וואס אויף זייא זאל קומען. זאל דאס אויף מיר קומען צוא פאר געבין אויף זייא (הרי הן כאשכרוע) זייא זענען ווי א אטענגבוים (לא שחורים

שחורים ולא לבנים. אלא בינונים. רע"א יש לציירים סממנין. שהן צרין צורות שחורות לבנות ובינונית. מביא סם בינוני ומקיפו מבחוץ. ותראה כבינוני. ר׳ יהודה אומר מראות נגעים להקל. אבל לא להחמיר. יראה הגרמני בבשרו להקל. והכושי בבינוני להקל. וחכ"א זה וזה בבינוני: ב אין רואים הנגעים בשחרית. ובין הערבים. ולא בתוך הבית ולא ביום המעונן לפי שהכהה נראית עזה. ולא בצהרים לפי שעזה נראית כהה. אימתי רואין

בשלש

ציירים. אומנין שמציירין צורות לכותל: כבינוני. כעין הבינוני: מראות נגעים להקל. וטעמא דר׳ יהודה מפרש בתורת כהני׳. כתוב אחד אומר בעור בשרו וכתוב אחד אומר בעור הבשר מלמד שמראו׳ נגעי׳ להקל אבל לא להחמיר. כיצד ראה גרמוני בבשרו להקל. כמלא׳ מקיים בעור בשרו. ואת הכושי כבינוני להקל כמלאת מקיים בעור הבשר: זה וזה כבינוני. גרמוני וכושי כבינוני והיינו ר"ע: ב אין רואין את הנגעי׳ בשחרי׳ ובין הערבים וכו׳. דילפינן מקרא. דכתיב לכל מראה עיני הכהן. מה כהן שחסר מאור עיניו אינו רואה את הנגעים אף יום שחסר מאורו

ניט שווארץ (ולא לבנים) אונ ניט ווייס (אלא בינונים) נאר מיטעלע. רבי עקיבא זאגט (יש לציירים סממנים) דיא בעלי מלאכות וואס מאהלין האבען פארבין (שהם צרין צורות) וואס זייא מאהלין פיגורין (שחורות ולבנות ובינוניות) שטארק שווארץ אונ שטארק ווייס אונ מיטעלע. ניט שטארק שווארץ אונ ניט שטארק ווייס (מביא סם בינוני ומקיפו מבחוץ) זאל מען ברייננען אמיטעלע פארב אונ בשמירען ארום דיא נגע (ותראה כבינוני) וועט אויס זעהן דיא פלייש פון דיא נגע אזו וויא דיא מיטעלע פארב. האלטין רבי ישמעאל מיט רבי עקיבא ביידע גלייך אז דיא סימנים פון טומאה אונ פון טהרה זענען ביי אלע מענטשין גלייך. וואס ביי אלע אונזערע מענטשין איז טמא. איז בייא אגרמוני אונ אכושי אויך טמא. אונ וואס ביי אלי אונזרי מענטשן איז טהור איז ביי אגרמוני אונ אכושי אויך טהור. רבי יהודה זאגט (מראות נגעים להקל) דאס זעהונג פון אנגע זאל מען גרינג מאכען. צוא מטהר זיין (אבל לא להחמיר) אבער ניט שווער מאכען צוא מטמא זיין (יראה הגרמני בבשרו להקל) אויב אגרמוני וואס זיין לייב איז שטארק ווייס האט אבהרת. זעהט דאך אויס דער בהרת טונקעל געגין זיין לייב. זאל מען אים מטהר זיין (והכושי בבינוני להקל) אונ אכושי ווערט גיזעהן ווי אמיטעלער מענש גרינג צו מאכן. אוב אכושי האט אנגע וואס זיא איז טינקעלער וויא דאס לייב פון אלע מענטשין. וואלט זיא בייא אאנדער מענטשין טהור גיווען. נאר ביי דעם כושין ווייל זיין לייב איז שווארץ דריבער זעהט אויס דיא נגע ווייסער וויא זיין לייב. איז ער אויך טהור (וחכמים אומרים) אונ דיא הכמים זאגין (זה וזה בבינוני) דעם גרמוני אונ דעם כושי רעכענט מען וויא אלע מענטשין. וואס בייא אלע מענטשען איז טמא אונ טהור איז ביי אים אויך טמא אונ טהור: ב (אין רואין הנגעים בשחרית ובין הערבים) דער כהן טאר ניט זעהן אנגע ניט אין דער פריא אונ ניט פארין נאכט (ולא בתוך הבית) אונ ניט אין אשטוב (ולא ביום המעונן) אונ ניט אין דעם טאג וואס דער הימעל איז פארוואלקינט (לפי שהכהה נראית עזה) ווייל אטונקעלע נגע זעהט אויס שטארק ווייס (ולא בצהרים) אונ ניט האלבען טאג (לפי שעזה נראית כהה) ווייל אנגע וואס איז שטארק ווייס זעהט אויס טונקעל (אימתי

בשלש בארבע ובחמש ובשבע ובשמינה ובתשע דברי ר״מ. ר׳ יהודה אומר בארבע בחמש בשמנה ובתשע: ג כהן הסומא בא׳ מעיניו או שכהה מאור עיניו לא יראה את הנגעים שנא׳ (ויקרא יג) לכל מראה עיני הכהן. בית האפל אין פותחין בו חלונות לראות את נגעו: ד כיצד ראיית הנגע. האיש נראה כעודר וכמוסק זיתים. האשה כעורכת וכמניקה את בנה. כאורגת בעומדין לשחי ליד הימנית. ר׳ יהודה אומר אף כטווה בפשתן

אין רואין בו את הנגעי׳: ר׳ יהודה אומר בר׳ בה׳ כו׳. והלכה כר׳ יהודה: ג אין פותחין לו חלונות. דכתיב (ויקרא יד) כנגע נראה לי ולא לנגרי. מכאן אמרו בית אפל אין פותחין לו חלונות: ד כעודר וכמוסק. דרך העודר מפסק רגליו ודרך המוסק מגביה זרועותיו. עודר. חופר בקרקע. מוסק. לוקט את זיתיו: כעורכת. את הפת שמפסקת את רגליה: ובמניקה את בנה. לענין תחת הדד. דמה שנראה באותה שעה אינו נחשב בית הסתרי׳: כאורגת בעומדי׳ לשחי. במגבהת ידה הימנית לארוג ומגלה בית השחי שלה: כטווה בפשתן. שדרך הטווה להגביה ידה השמאלית ומגלה השחי השמאלי ומה שאינו נראה בכך נחשב בית הסתרים. וכתיב לכל מראה עיני הכהן.

היאין) ווען זאל מען זעהן אנגע (בשלש בארבע בחמש בשמונה ובתשע) דיא דריטע אונ דיא פערטע אונ דיא פינפטע אונ דיא אכטע אונ דיא נייטע שעה אין טאג איז די צייט צוא זעהן אנגע (דברי רבי מאיר) אזו זאגט רבי מאיר. רבי יהודה זאגט (בארבע בחמש בשמונה ובתשע) דיא פערטע אונ דיא פינפטע דיא אכטע אונ דיא נייטע שעה אין טאג איז דיא צייט צו זעהן אנגע: ג (כהן הסומא באחד מעיניו) אכהן וואס איין אויג זיינע איז בלינד (או שכהה מאור עיניו) אדער דיא ליכטיגקייט פון זיינע אויגען איז טונקעל געווארען (לא יראה את הנגעים) טאר ער ניט זעהן קיין נגע (שנאמר) דיא תורה האט גיזאגט (לכל מראה עיני הכהן) צו דיא אלע זעהונג פון דיא אויגען פון כהן. דארף דער כהן זעהן. אונ האבען צווייא אויגען (בית האפל) אפינצטערע שטוב (אין פותחין בו חלונות) עפענט מען ניט אין איר קיין פענצטער (לראות את נגעו) מען זאל זעהן דיא נגע וואס איז דא אין דיא וואנט פון שטוב: ד (כיצד ראיית הנגע) וויא זאל דער מענטש שטיין פאר דעם כהן ווען דער כהן זעהט זיין נגע (האיש) אזכר (נראה) זאל גיזעהן ווערין (כעודר) וויא ער גראבט ערד. ער זאל צו שפרייטין דיא פיס איינעם פון אנדערין אזו וויא ער צו שפרייט ווען ער גראבט ערד. אויב דיא נגע צווישען דיא פיס (וכמוסק זיתים) אונ וויא ער קלובט איילבירטען פון בוים. אזו זאל ער האלטען די הענט ארויף אוב דיא נגע איז אונטערין ארעם (האשה) דיא נקבה זאל שטיין פאר דעם כהן צוא שפרייט דיא פיס (כעורכת) אזו וויא זיא שטייט ווען זיא קנעט אוב די נגע איז צווישען דיא פיס (וכמניקה את בנה) אונ דיא ברוסט זאל זיין אויף גהויבען פון הארץ. אזו וויא דער קינד הייבט אויף דיא ברוסט ווען ער זייגט אויב דיא נגע איז אונטער די ברוסט (כאורגת בעומדין לשחי ליד הימנית) אוב דיא נגע איז אונטערין ארעם ביי די רעכטע האנט. זאל זיא אויף הייבען דיא רעכטע האנט אזו וויא זי הייבט אויף ווען זי וועבט. ווען דיא וועבער כלים שטייען. רבי יהודה זאגט (אף כטווה בפשתן לשמאלית) אוב דיא נגע איז אונטערין לינקען ארעם. זאל זיא אויף הייבען דיא לינקע האנט אזו וויא זיא

בפשתן לשמאלית. שהוא כשם שנרא׳ לנגעו כן הוא נראה לתגלחתו : ה כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו. רמ״א אף לא נגעי קרוביו. כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו. ר׳ יהודה אומר אף לא נדרי אשתו שבינה לבין אחרים. כל הבכורות אדם רואה. חוץ מבכורות עצמו :

הכל

פרט לבית הסתרי׳ : לתגלחתו . ביום שגלחו וצריך לגלח . דכתיב (ויקרא יד) את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו . מה אלו מקום כנוס שער ונראה . אף כל מקום כנוס שער ונראה . פרט לבית הסתרים : ה רמ״א אף לא נגעי קרוביו . דאתקוש נגעים לריבים . דכתיב (דברים כא) כל ריב וכל נגע . מה ריבים שלא בקרובים . אף נגעים שלא בקרובים ואין הלכה כר״מ : חוץ מנדרי עצמו . דכתיב (במדבר ל׳) לא יחל דברו . הוא אינו מחל אבל אחרים מוחלין לו : אף לא נדרי אשתו שבינה לבין אחרים . כגון נדרים שאין של עינוי נפש . ודברי׳ שאין בינו לבינה . שהן צריכין חקירת חכם . ושמא יקל גבי אשתו ולא יחקר יפה . ודוקא בפני עצמו אינו יכול להתיר . ואפילו הוא יחיד מומחה . אבל מצטרף הוא בכלל שלשה הדיוטות . דכיון דהוי בי תלתא לא חשידי שמא לא יחקרו יפה : כל הבכורות אדם רואה : אם יכולים לאכלן במומן :

הכל

הייבט איר אויף ווען זיא שפינט פלאקס . אונ אוב דער כהן זעהט דיא נגע ווען דער איש אדער דיא אשה שטייען אזו פאר אים . איז ער זייא מטמא . אונ אוב ער זעהט ניט דיא נגע ווען זייא שטייען אזו פאר אים . הייסט דאס אז דיא נגע איז אין אפאר בארגענעם ארט . איז דער מענטש טהור (כשם שהוא נראה לנגעו) אזו וויא דער מענטש דארף שטיין פאר דעם כהן ער זאל זעהן דיא נגע (כך הוא נראה לתגלחתו) אזו דארף ער שטיין פאר דעם כהן אז ער דארף זיך אפ שערין ווען ער ווערט טהור פון זיין טומאה : פון דיא פארבארגענע ערטער דארף ער ניט אפ שערין די האר : ה (כל הנגעים אדם רואה) אלע נגעים מעג דער כהן זעהן (חוץ מנגעי עצמו) נאר זיינע נגעים טאר ער ניט זעהן . נאר איין אנדער כהן זאל זעהן זיינע נגעים . רבי מאיר זאגט (אף לא נגעי קרוביו) דיא נגעים פון זיינע קרובים זאל ער אויך ניט זעהן . נאר זייא זאלען גיין צוא איין אנדער כהן (כל הנדרים אדם מתיר) אלע נדרים מעג אמענטש מתיר זיין (חוץ מנדרי עצמו) נאר זיין אייגענע נדרים מוז ער גיין צו איין אנדערין מען זאל אים מתיר זיין : רבי יהודה זאגט (אף לא נדרי אשתו שבינה לבין אחרים) דיא נדרים פון זיין ווייב וואס זיא האט אנדר גיטאהן צו אנדערע מענטשין . טאר ניט דער מאן אליין מתיר זיין . אפילו ער איז אלמדן . נאר דער מאן מיט נאך צווייא מענטשין מעג מתיר זיין דיא נדרים פון זיין ווייב . אונ דיא נדרים וואס דיא ווייב טוהט נעגין מאן . קען דער מאן אליין שטערין דעם נדר וויא עס שטייט אין מסכת נדרים (כל הבכורות אדם רואה) אלע בהמות וואס זענען בכורים וצוא ערשט גיבאהרין מעג אמענטש זעהן אוב זייא האבין אפעלער אויף אייביג . מען זאל זייא מעגין עסין (חוץ מבכורות עצמו) נאר דעם פעלער פון זיין אייגענע בכורים טאר ער ניט אליין זעהן . נאר מיט נאך צוויי מענטשין צו זאמען מעג ער זעהן :

פ״ג **הכל** מיטמאין. ואפילו קטן דמהו דתימא איש לרוע כתיב (ויקרא יג) קמ״ל אדם כי יהיה בעור בשרו כתיב (שם): הכל כשרים לראות את הנגעים. ואע״פ שאינו בקי בהן ובשמותיהן אם חכם עמו רואה אבל בינו לבין עצמו אם אינו בקי בהן ובשמותיהן אינו רואה את הנגעים: שהטומאה והטהרה ביד כהן. חכם ישראל יראה את הנגעים ויאמר לכהן אע״פ שהוא שוטה אמור טמא אמור טהור: בין באיש אחד בין בשני אנשים. שנולדו שני נגעים באיש אחד או בשני אנשים אין הכהן רואה אותן בבת אחת. שאין הכהן יכול לראות יפה שני נגעים כאחת: ומסגירו. אי בר הסגר הוא כגון ע״י ד׳ מראות: ומחליטו. אם ראוי להחליט כגון ע״י שער לבן או מחיה: ופוטרו. אם הוא למטה מארבע מראות: וחוזר לשני. מאחר שנולד השני קודם שהסגיר את הראשון

פרק ג **הכל** מיטמאין בנגעים חוץ מן עובדי כוכבים וגר תושב. הכל כשרים לראות את הנגעים אלא שהטומאה והטהרה בידי כהן. אומרים לו אמור טמא והוא אומר טמא. אמור טהור והוא אומר טהור. אין רואים שני נגעים כאחד. בין באיש אחד ובין בשני אנשים אלא רואה את האחד ומסגירו, ומחליטו. ופוטרו. וחוזר לשני. אין

פרק ג א (הַכֹּל מִיטַמְּאִין בִּנְגָעִים) אַלֶע ווערין טָמֵא אַז זייא הָאבְּען אַנֶגַע. אַפִּילוּ אַקִינְד (חוּץ מִן הָעוֹבְדֵי גִלּוּלִים) נָאר איין הַיידֶע ווֶערט נִיט טָמֵא פוּן אַנֶגַע (וְגֵר תּוֹשָׁב) אַז עֶר הָאט זִיךְ מְגַייֵר גִינוּעֶן נָאר עֶר זָאל נִיט דִינֶען קֵיין עֲבוֹדַר גִלּוּלִים. אָבֶּער צוּ אַלֶע זַאכֶען פִירְט עֶר זִיךְ וִויא אַיין הַיידֶע. הֵייסְט עֶר אַגֵר תּוֹשָׁב. עֶר וֶוערְט אוֹיךְ נִיט טָמֵא פוּן קֵיין נֶגַע (הַכֹּל כְּשֵׁרִים לִרְאוֹת אֶת הַנְּגָעִים) אַלֶע מֶעגִין זֶעהְ דִיא נְגָעִים. אֲפִילוּ אַכֹּהֵן וָואס אִיז אַעַם הָאָרֶץ. אָדֶער אַיִשְׂרָאֵל אַלְמְדָן (אֶלָּא שֶׁהַטּוּמְאָה וְהַטָּהֳרָה בִּידֵי כֹּהֵן) נָאר צוּא מְטַמֵּא זַיין אָדֶער מְטַהֵר זַיין דָאס גִיהֶער צוּם כֹּהֵן. אוּבּ דֶער כֹּהֵן אִיז אַעַם הָאָרֶץ וָואס ווייס נִיט וֶועלְכֶע נֶגַע אִיז טָהוֹר אוּנ וֶועלְכֶע אִיז טָמֵא. נֶעמְט עֶר מִיט זִיךְ אַיִשְׂרָאֵל אַלַמְדָן. אוּנ דֶער יִשְׂרָאֵל זֶעהְט דִיא נֶגַע. אוּבּ דִיא נֶגַע אִיז טָמֵא (אוֹמְרִים לוֹ אֱמוֹר טָמֵא) זָאגְט דֶער יִשְׂרָאֵל צוּם כֹּהֵן. זָאגְט טָמֵא (וְהוּא אוֹמֵר טָמֵא) אוּנ דֶער כֹּהֵ׳ זָאגְט דָאס וָוארְט טָמֵא. אוּנ אוּבּ דִיא נֶגַע אִיז טָהוֹר זָאגְט דֶער יִשְׂרָאֵל צוּם כֹּהֵן (אֱמוֹר טָהוֹר) זָאגְט טָהוֹר (וְהוּא אוֹמֵר טָהוֹר) אוּנ דֶער כֹּהֵן זָאגְט דָאס וָוארְט טָהוֹר (אֵין רוֹאִין שְׁנֵי נְגָעִים כְּאֶחָד) מֶען טָאר נִיט זֶעהְן צְווייא נְגָעִים מִיט אֵיין מָאהְל וּמִיט אֵיין קוּקְ (בֵּין בְּאִישׁ אֶחָד) סַייא דִיא צְווייא נְגָעִים זֶענֶען בַּייא אֵיין מֶענְטְשׁ (וּבֵין בִּשְׁנֵי אֲנָשִׁים) אוּנ סַייא דִיא צְווייא נְגָעִים זֶענֶען בַּיי צְווייא מֶענְטְשִׁין (אֶלָּא רוֹאֶה אֶת הָרִאשׁוֹן) נָאר עֶר זֶעהְט אֵיין נֶגַע (וּמַסְגִּירוֹ) אוּנ עֶר הֵייכְט אִים פַאר שְׁלִיסֶען אוֹיף זִיבֶּען טָאג. אוֹיבּ מֶען דַארְף אִים פַאר שְׁלִיסֶען (וּמַחְלִיטוֹ) אָדֶער עֶר מַאכְט אִים טָמֵא. אוּבּ עֶר דַארְף זַיין טָמֵא (וּפוֹטְרוֹ) אָדֶער עֶר מַאכְט אִים פְרֵייא (וְטָהוֹר) אוּבּ עֶר דַארְף זַיין טָהוֹר (וְחוֹזֵר לַשֵּׁנִי) דֶער נָאךְ גֵייט עֶר זֶעהְן דִיא אַנְדֶערֶע נֶגַע אוּנ מֶען פַארְשְׁלִיסְט אִים. אָדֶער מְטַמֵּא. אָדֶער מְטַהֵר. דָאס אִיז אַלְץ אַז דִיא אַנְדֶערֶע נֶגַע אִיז גִיוָוען אֵידֶער מֶען הָאט אִים פַר שְׁלָאסֶען אָדֶער מְטַמֵּא גִיוָועז אוֹיף דִיא עֶרְשְׁטֶע נֶגַע. אָבֶּער אַז עֶר הָאט נָאר גִיהַאט אֵיין נֶגַע אוּנ דֶער כֹּהֵן הָאט אִים פַאר שְׁלָאסֶען. אוּנ אִין דִיא טֶעג וָואס עֶר אִיז גִיוָועז פַארְשְׁלָאסֶען הָאט עֶר בֶּעקוּמֶען נָאךְ אַנֶגַע וָואס מֶען דַארְף אִים אוֹיךְ פַאר שְׁלִיסֶען

או שהחליטו: אין מסגירים את המוסגר. וכן מסגיר על הראשון ומסגיר על השני וכן בסוף מני אין מחליטין את המוסגר דאם הסגירו שבוע ראשון אם עמד ראשון בעיניו מסגירו בנגע א' ואח"כ נולד לו נגע אחר שראוי וחוזר ומסגיר על השני: מחליט ומחליט. להסגירו או להחליטו אין נזקק לו. וכי מתסי מחליט על הראשון וחוזר ומחליט על השני:

אין מסגירין את המוסגר. ולא מחליטין את המוחלט. אין מסגירין את המוחלט ולא מחליטין את המוסגר. אבל בתחלה בסוף שבוע. המסגיר מסגיר. והמחליט מחליט. מסגיר ופוטר. מחליט ופוטר: ב חתן שנראה

מן הראשון אין על הנגע שני לא תורת מוסגר ולא תורת מוחלט עד שיזקק לו: אבל בתחלה בסוף שבוע מסגיר ומסגיר. אם בתחלת השבוע נולד השני קודם שהסגיר את הראשון.

מסגיר ופוטר. מסגיר על הראשון ופוטר על השני: ומחליט ופוטר. מחליט על הראשון ופוטר על השני. וה"ה איפכא מסגיר ומחליט או מחליט ומסגיר פוטר ומסגיר פוטר

(אין מסגירין את המוסגר) פאר שליסט מען ניט דעם פארשלאסענעם. מען פאר שליסט אים ניט נאך אמאהל אויף דיא אנדערע נגע (ולא מחליטין את המוחלט) אונ אוב דער כהן האט אים מטמא געוועזן דיא נגע. דער נאך איז געווארען נאך אנגע. וואס זיא איז טמא. איז דער כהן ניט מטמא דיא אנדערע נגע (אין מסגירין את המוחלט) מען פארשליכט ניט דעם מטמא. אוב דער נאך וויא דער כהן האט אים מטמא געוועזן אויף איין נגע. איז געווארען נאך אנגע וואס מען דארף אים פאר שליסען. פאר שליסט מען אים ניט (ולא מחליטין את המוסגר) מען איז ניט מטמא דעם פאר שלאסענעם. אויב דער נאך וויא דער כהן האט אים פאר שלאסין אויף איין נגע. איז געווארען נאך אנגע וואס מען דארף אים מטמא זיין. איז מען אים ניט מטמא. נאר אז דיא ערשטע נגע ווערט אין גאנצין גיזונד. אונ דיא אנדערע נגע איז נאך דא. זעהט דער כהן דיא אנדערע נגע. וויא זיא זעהט איצט אוים. מטמא צוא זיין אדער צוא פאר שליסען. אזוי זאל דער כהן טאהן (אבל בתחלה) אבער אז דיא אנדערע נגע איז געווארען אין אנהייב. איידער מען האט אים פאר שלאסין אויף דיא ערשטע נגע אונ דיא אנדערע נגע איז אויך צום פאר שליסען. פר שליסט מען אים אויף דיא ערשטע נגע. דער נאך פאר שליסט מען אים אויף דיא אנדערע נגע (בסוף שבוע) אדער ווען מען האט אים פאר שלאסין דאס ערשטע מאהל איז נאר געוועזן איין נגע. אונ סוף דיא ערשטע וואך האט מען גיזעהן מען דארף אים פאר שליסען נאך אמאהל אויף זיבען טעג. דער ווייל איז געווארען נאך אנגע וואס מען דארף אים אוף איר אויך פאר שליסען (המסגיר מסגיר) פאר שליסט מען אים אויף זיבען טעג צוא דיא ערשטע נגע אונ נאך אמאהל אוף זיבען טעג צוא דיא אנדערע נגע (והמחליט מחליט) אוב דיא ערשטי נגע איז צו מטמא זיין אונ די אנדרי נגע איז אויך צו מטמא זיין. אונ די אנדערע נגע איז געווארען איידער מען הט מטמא גיוועזן די ערשטע נגע. איז מען מטמא די ערשטע נגע אונ דיא אנדערע נגע (מסגיר ופוטר) אונ אוב דיא ערשטע נגע איז צום פאר שליסען אונ דיא אנדערע נגע צוא מטהר זיין. פאר שליסט מען אים דורך דיא ערשטע נגע אונ מען איז מטהר דיא אנדערע נגע (מחליט ופוטר) אוב דיא ערשטע נגע איז צוא מטמא זיין אונ דיא אנדערע נגע צוא מטהר זיין. איז ער דיא ערשטע נגע מטמא אונ דיא אנדערע נגע מטהר: ב (חתן שנראה בו נגע) א חתן אין דעם טאג פון דיא חופה

ומחליט: **ב** נותנין לו שבעת ימי המשתה. דכתיב וביום הראות בו מכדי לכתוב רחמנא ובהראות מאי וביום לומר לך יש יום שאתה רואה ויש יום שאי אתה רואה: **ג** עור הבשר. שנראה בו אחד מארבע מראות: בתחלה. כשהובא אל הכהן בלא הסגר

מיטמא בשער לבן ובמחיה אבל בפשיון אינו מיטמא עד סוף שבוע ראשון או סוף שבוע שני ולאחר הפטור דסוף שבוע שני כשעמד בעיניו ופטרו אם אחרי כן פשה חוזר וחולטו: שלשה עשר יום. דיום שביעי של שבוע ראשון עולה לכאן ולכאן

שנראה בו נגע. נותנין לו שבעת ימי המשתה לו ולביתו ולכסותו. וכן ברגל נותנין לו כל ימות הרגל:

ג עור הבשר מיטמא בשני שבועות, ובג׳ סימנין. בשער לבן במחיה ובפשיון בשער לבן ובמחיה בתחלה ובסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני לאחר הפטור. ובפשיון. בסוף שבוע א׳ ובסוף שבוע שני לאחר הפטור. ומיטמא בשני שבועות

שהן

ואדער אין דיא זיבען טאג נאך דיא חופה האט בקומען אנגע (נותנין לו שבעת ימי המשתה) גיט מען אים פרייא דיא זיבען טאג וואס נאך דיא חופה. אונ דער כהן זעהט ניט דיא נגע ביז נאך דיא זיבען טאג (לו) צוא אים. אוב דער חתן האט דיא נגע אוף זיין לייב (ולביתו) אדער דיא נגע איז אין זיין שטוב (ולכסותו) אדער דיא נגע איז אין זיין קלייד. אויב מען האט ניט גיזעהן דיא נגעים פאר דיא חתונה. ווארט מען ביז נאך דיא שבעת ימי המשתה (וכן ברגל) אונ אזו איז דער דין אז איינר הט בקומן אנגע אום יום טוב (נותנין לו כל ימות הרגל) ווארט מען אים אגאנץ יום טוב. דער כהן זעהט ניט דיא נגע ביז נאך יום טוב: ג (עור הבשר) דיא הויט פון לייב אז עס איז אויף איר גיווארען אנגע (מיטמא בשני שבועות) איז ער טמא צווייא וואכין. פריער פאר שליסט מען אים אויף איין וואך. אונ אז דיא נגע איז ניט גיענדערט גיווארען פר שליסט מען אים אויף נאך אוואך (ובשלשה סימנים) אונ אויב אין דיא צוויי וואכין איז גיווארען אין דיא נגע איינע פון דיא דריי סימנים. איז ער טמא. דיא דריי סימנים זענען (בשער לבן) אז אין דיא נגע איז גיווארען ווייסע האר (ובמחיה) אדער אין דיא נגע איז גיווארען ווילד פלייש (ובפשיון) אדער דיא נגע איז גרעסיר גיווארען (בשער לבן ובמחיה) ווייסע האר אדער ווילד פלייש אויב עס איז דא אין דיא נגע (בתחלה) אין אן הייב ווען ער הערט גיבראכט צום כהן. איז ער טמא (ובסוף שבוע ראשון) אונ אז דיא ווייסע האר אדער דיא ווילד פלייש איז גיווארן נאך דיא ערשטע וואך פון פר שליסען. איז ער אויך טמא (בסוף שבוע שני) אונ אז דיא ווייסע האר אדער דיא ווילד פלייש איז גיווארן נאך דיא אנדערע וואך פון פאר שליסען. איז ער אויך טמא (לאחר הפטור) אונ אז דיא ווייסע האר אדער דיא ווילד פלייש איז גיווארן דער נאך וויא דער כהן הט אים מטהר גיוועזן. איז ער אוך טמא (ובפסיון) אבער אז דיא נגע איז גרעסיר גיווארן פאר דעם פאר שליסן איז ער ניט טמא. אונ אז זיא איז גרעסיר גיווארן (בסוף שבוע ראשון) נאך דיא ערשטע וואך פון פאר שליסן. אדער (בסוף שבוע שני) נאך דיא אנדרי וואך פון פאר שליסען. אדער (לאחר הפטור) דער נאך וויא ער איז טהור גיווארן. איז ער טמא (ומיטמא בשני שבועות) וואס דיא משנה האט אן אנהייב גיזאגט ער איז טמא צוויי וואכין (שהן שלשה עשר יום) דאס מיינט מען דרייצעהן טאג. ווייל דער זיבעטער טאג איז דער סוף פון די ערשטי וואך אונ דר אנהייב פון די אנדערי וואך:

שהן שלש' עשר יום: ד השחין והמכוה מיטמאין בשבוע אחד בשני סימנין. בשער לבן ובפשיון. בשער לבן בתחלה בסוף שבוע. לאחר הפטור. ובפסיון בסוף שבוע. לאחר הפטור. ומיטמאין בשבוע אחד שהוא שבעה ימים: ה הנתקין מיטמאין בשני שבועות. בשני סימנין בשער צהוב דק ובפשיון. בשער צהוב דק. בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור. ובפשיון

ולכאן: ד השחין והמכוה מיטמאין בשבוע אחד. דשאר נגעים יש להן שני הסגרות ואלו אם לא פשה בשבוע ראשון ולא נולד שער לבן פוטרו ולכן מיטמאין דנקט ה"ק כשבאו אלו שני סימנים בסוף שבוע אחד טמא הא לא באו טהור:

ה הנתקים. נגעים שבראש או בזקן קרויין נתקים: בשער צהוב דק בתחלה. אם בתחלה נולד לו שער צהוב מתחילתו: צהוב. דומה לזהב: בסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני. אם בסוף שבוע ראשון פשה או נולד לו שער צהוב:

ד (השחין והמכוה מיטמאין בשבוע אחד) שחין איז א נגע וואס ווערט פון דער היצונג. מכוה איז א נגע וואס ווערט פון אברי פון פייער. דיא ביידי נגעים זענין נאר טמא איין וואך. ווייל מען פאר שליסט זייא נאר איין וואך. אונ אין סוף וואך אויב עס איז ניטא קיין ווייסע האר אונ עס איז ניט גרעסיר גיווארען איז ער טהור (בשני סימנין) אונ אויב אין דעם שחין אונ מכוה איז גיווארין איין סימן פון דיא צווייא סימנים (בשער לבן) ווייסע האר. אדער (ובפסיון) דער שחין אונ מכוה איז גרעסיר גיווארן. איז ער טמא (בשער לבן בתחלה) ווייסע האר אויב עס איז דא אין דעם שחין אדער אין דער מכוה אין אנהייב ווען ער ווערט גיבראכט צום כהן. איז ער טמא (ובסוף שבוע) אונ אז דיא ווייסע האר איז גיווארין נאך דיא ערשטע וואך פון פאר שליסן. איז ער אויך טמא (לאחר הפטור) אונ אז דיא ווייסע האר איז גיווארין דער נאך וויא דער כהן האט אים מטהר גיוועזן. איז ער אויך טמא (ובפסיון) אבער אז דיא נגע (שחין אדער מכוה) איז גרעסיר גיווארין. פאר דעם פאר שליסן. איז ער ניט טמא. אונ אז זיא איז גרעסיר גיווארין (בסוף שבוע) אין סוף וואך פון פאר שליסן. אדער (לאחר הפטור) דער נאך וויא ער איז טהור גיווארן איז ער טמא (ומיטמאין בשבוע אחד) וואס דיא משנה האט פריער גיזאגט ער איז טמא איין וואך (שהוא שבעת ימים) מיינט מען זיבן טאג: ה (הנתקין) דיא נגעים פון קאפ אדער פון דיא בארד הייסין נתקים. דיא נתקים (מיטמאין בשני שבועות) זענין טמא צווייא וואכין. מען פאר שליסט אים פריער אויף איין וואך. אונ אז דער נתק איז ניט גיענדערט גיווארין פאר שליסט מען אים אויף נאך א וואך (בשני סימנין) אונ אויב אין דיא צווייא וואכין איז גיווארע אין דעם נתק איינע פון דיא צווא סימנים. איז ער טמא (בשער צהוב דק) אז אין דעם נתק איז גיווארען גאלד פארביגע אונ דינע האר (ובפסיון) אדער דער נתק איז גרעסיר גיווארין (בשער צהוב דק) גאלד פארביגע דינע האר אויב עס איז דא אין דעם נתק (בתחלה) אין אנהייב ווען ער ווערט גיבראכט צום כהן. איז ער טמא (בסוף שבוע ראשון) אונ אז דיא גאלד פארביגע דינע האר איז גיווארין אין דעם נתק אין סוף ערשטי וואך פון פארשליסען. איז ער אויך טמא (בסוף שבוע שני) אונ אז דיא גאלדפארביגע דינע האר איז גיווארין אין דעם נתק אין סוף דיא אנדערי וואך פון פארשליסן. איז ער אויך טמא (לאחר הפטור) אונ אז דיא גאלד פארביגע דינע האר איז גיווארין אין דעם נתק דער נאך וויא

מאליטו ואם לאו מסגירו שנית ואם בסוף והגבחת. לקמן בס"פ עשירי מפרש איזו היא שבוע ב' פשה או נולד לו שער להוב מחליטו קרחת ואיזו היא גבחת: במחיה ובפשיון. ואם לאו פוטרו. ואם לאחר הפטור פשה או נולד לו שער להוב מחליטו: ן הקרחת

ובפשיון. בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור. ומיטמאין בשני שבועות שהן י"ג יום: ן הקרחת.

אבל בשער לבן אין מיטמאין לפי שאין שער לומח בהן:

והגבחת. מיטמאות בשני שבועות. ובב' סימנין. במחיה ובפשיון. במחיה בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור. ובפשיון בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור. ומיטמאות בשני שבועות שהן שלשה עשר יום: הבגדים

דער כהן האט אים מטהר געוועזן. איז ער אויך טמא (ובפסיון) אבער אז דער נתק איז גרעסיר געווארען פאר דעם שליסען. איז ער ניט טמא. אונ אז ער איז גרעסיר געווארען (בסוף שבוע ראשון) אין סוף דיא ערשטע וואך פון פאר שליסען. אדער (בסוף שבוע שני) אין סוף דיא אנדערע וואך פון פארשליסען. אדער (לאחר הפטור) דער נאך וויא ער איז טהור געווארען. איז ער טמא (ומיטמאין בשני שבועות) וואס דיא משנה האט פריער געזאגט ער איז טמא צוויי וואכין (שהן שלשה עשר יום) דאס מיינט מען דרייצעהן טאג. ווייל דער זיבעטער טאג איז דער סוף פון דיא ערשטע וואך אונ דער אנהייב פון דיא אנדערע וואך: ן (הקרחת והגבחת) אין סוף צעהנטען פרק שטייט וואס איז קרחת אונ גבחת (מיטמאות בשני שבועות) זענען טמא צווייא וואכין. מען פאר שליסט אים פריער אויף איין וואך. אונ אז דער קרחת אדער גבחת איז ניט געענדערט געווארין פאר שליסט מען אים אויף נאך א וואך (ובשני סימנין) אונ אויב אין די צווייא וואכין איז געווארין אין דעם קרחת אדער גבחת איינע פון דיא צווייא סימנים. איז ער טמא (במחיה) אויב אין דעם קרחת אדער גבחת איז געווארען ווילד פלייש (ובפסיון) אדער דער קרחת אונ גבחת איז גרעסיר געווארען (במחיה) ווילד פלייש אויב עס איז דא אין דעם קרחת אדער גבחת (בתחלה) אין אנהייב ווען ער ווערט געבראכט צום כהן. איז ער טמא (בסוף שבוע ראשון) אונ אז דיא ווילד פלייש איז געווארין אין דעם קרחת אדער גבחת אין סוף ערשטי וואך פון פאר שליסען. איז ער אויך טמא (בסוף שבוע שני) אונ אז דיא ווילד פלייש איז געווארען אין דעם קרחת אדער גבחת אין סוף דיא אנדערע וואך פון פאר שליסען. איז ער אויך טמא (לאחר הפטור) אונ אז דיא ווילד פלייש איז געווארען אין דעם קרחת אדער גבחת דער נאך וויא דער כהן הט אים מטהר געוועזן. איז ער אויך טמא (ובפסיון) אבער אז דער קרחת אדער גבחת איז גרעסער געווארען פאר דעם פר שליסען. איז ער ניט טמא. אונ אז ער איז גרעסיר געווארין (בסוף שבוע ראשון) אין סוף דיא ערשטע וואך פון פארשליסען. אדער (בסוף שבוע שני) אין סוף דיא אנדערע וואך פון פארשליסען. אדער (לאחר הפטור) דער נאך וויא ער איז טהור געווארין. איז ער טמא (ומיטמאות בשני שבועות) וואס דיא משנה האט פריער געזאגט ער איז טמא צווייא וואכין (שהן שלשה עשר יום) דאס מיינט מען דרייצעהן טאג. ווייל דער זיבעטער טאג איז דער סוף פון דיא ערשטע וואך. אונ דער

ז הבגדים מיטמאים בשני שבועות. ובג' סימנין. בירקרק ובאדמדם ובפשיון. בירקרק ובאדמדם. בתחלה בסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני לאחר הפטור. ובפשיון בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע ב' לאחר הפטור. ומיטמאין בשני שבועות שהן י"ג יום: ח הבתים מיטמאין בשלשה שבועות

ז בירקרק ובאדמדם. הא דקרי בבגדים ובבתים סימן טומאה ירקרק ואדמדם. ולא קרי לעיל סימן טומאה לארבע מראות שבעור בשר. משום דארבע מראות שבעור בשר. אפילו עומדים בו כמה שנים אינן מחליטים בלא שער לבן ובלא פשיון ובלא מחיה. אבל בבגדים כשעמד שירקרק או אדמדם ב' שבועות. אע"ג דלא פשה. כתיב בהא הסגרנו. להכי קרי להו בבגדים סימן טומאה. וכן בבתים שלשה שבועות. כשחזר הנגע לכמות שהיה. או מירקרק לאדמדם. או מאדמדם לירקרק כתיב (ויקרא יד) וכהן את הבית. כאילו פשה. להכי קרי להו סימן טומאה: לאחר הפטור. כגון שהכהס אם חזר

אנהייב פון דיא אנדערע וואך: ז (הבגדים מיטמאי בשני שבועות) קליידער וואס האבן אנגע זענין טמא צווייא וואכין. מען פאר שליסט זייא פריער איף איין וואך. אונ אז דיא נגע איז ניט גיענדערט גיווארען פאר שליסט מען אויף נאך אוואך (ובשלשה סימנין) אונ אויב אין דיא צווייא וואכין איז גיווארע אין דיא נגע פון דעם קלייד אינע פון דיא דריי סימנים. איז דיא קלייד טמא (בירקרק) אז דיא נגע איז גרין (ובאדמדם) אדער רויט (ובפסיון) אדער זיא איז גרעסיר גיווארען (בירקרק ובאדמדם) אויב דיא נגע איז גרין אדער רויט (בתחלה) אין אנהייב ווען ער ווערט גיבראכט צום כהן. זאל מען דיא קלייד פארשליסען אויף זיבען טאג (בסוף שבוע ראשון) אונ אז אין סוף ערשטע וואך איז דיא נגע פון דעם קלייד גרין אדער רויט וויא זיא איז גיוועזין. זאל מען איר פאר שליסען נאך אויף זיבעי טאג (בסוף שבוע שני) אונ אז אין סוף אנדערי וואך איז דיא נגע פון דעם קלייד אויך גרין אדער רויט וויא זיא איז גיוועזן. זאל מען די קלייד פאר ברענען (לאחר הפטור) אונ אויב דיא גרינקייט אדער דיא רויטקייט פון דיא נגע איז טינקעלער גיווארין. איז דיא קלייד גיווארין טהור. דער נאך איז זיא צוריק גרין אדער רויט גיווארין וויא זיא איז גיוועזן. איז דיא קלייד טמא. אונ מען פר ברענט איר (ובפסיון) אבער אז דיא נגע אין דיא קלייד איז גרעסיר גיווארין פאר דעם פאר שליסען איז דיא קלייד ניט טמא. אונ אז דיא נגע איז גרעסיר גיווארין (בסוף שבוע ראשון) אין סוף דיא ערשטע וואך פון פאר שליסען אדער (בסוף שבוע שני) אין סוף דיא אנדערי וואך פון פארשליסן. אדר (לאחר הפטור) דר נאך ווי די קלייד איז טהור גיווארן. איז דיא קלייד טמא (ומיטמאין בשני שבועות) וואס דיא משנה האט פריער גיזאגט ער איז טמא צווייא וואכין (שהן שלשה עשר יום) דאס מיינט מען דרייצעהן טאג. וויל דער זיבעטער טאג איז דער סוף פון דיא ערשטע וואך אונ דער אנהייב פון דיא אנדערי וואך: ח (הבתים מיטמאין בשלשה שבועות) היזער וואס האבין אנגע זענין טמא דריי וואכין. מען פאר שליסט זייא פריער אויף איין וואך. אונ אז דיא נגע איז ניט גיענדערט גיווארין פאר שליסט מען אויף נאך אוואך. אונ אז זיא איז נאך ניט

שבועות. ובשלשה סימנין. בירקרק ובאדמדם ובפשיון . בירקרק ובאדמדם בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני בסוף שבוע שלישי לאחר הפטור. ובפשיון בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני בסוף שבוע שלישי לאחר הפטור. ומיטמאין בג׳ שבועות שהן תשעה עשר יום. אין בנגעים פחות משבוע אחד ולא יותר על ג׳ שבועות:

פ״ד יש בשער לבן מה שאין בפסיון

אחר כן סוגר: ח תשעה עשר יום. ראשון ושביעי של שבוע אמצעי עולים לפניהם ולאחריהם: פחות משבוע אחד. כגון מחית ומכוה: ג׳ שבועות. כגון נגעי בתים:

פרק ד יש בשער. מה שאין בפסיון כו׳:

גיענדערט געווארן פאר שליסט מען אויף אדריטע וואך (ובשלשה סימנין) אונ אויב אין דיא דרייא וואכין איז געווארן אין דיא נגע פון דעם הויז איינע פון דיא דריי סימנים. איז דיא שטוב טמא (בירקרק) אז דיא נגע איז גרין (ובאדמדם) אדער רויט (ובפסיון) אדער זיא איז גרעסר געווארין (בירקרק ובאדמדם) אז דיא נגע איז גרין אדער רויט (בתחלה) אין אנהייב ווען ער ווערט געבראכט צום כהן זאל מען דיא שטוב פארשליסן אויף זיבען טאג (בסוף שבוע ראשון) אונ אז אין סוף ערשטע וואך איז דיא נגע פון דיא שטוב גרין אדער רויט וויא זיא איז געוועזן. זאל מען דיא שטוב פאר שליסען אויף נאך זיבען טאג (בסוף שבוע שני) אונ אז אין סוף אנדערי וואך איז דיא נגע פון דיא שטוב אויך גרין אדער רויט וויא זיא איז געוועזן. זאל מען דיא שטוב פאר שליסן אויף נאך זיבן טאג (בסוף שבוע שלישי) אונ אז אין סוף דריטע וואך איז דיא נגע פון דיא שטוב אויך גרין אדער רויט וויא זיא איז געוועזן. זאל מען דיא שטוב צוא ווארפין (לאחר הפטור) אונ אויב דיא גרינקייט אדער דיא רויטקייט פון דיא נגע איז טינקעלער געווארין איז די שטובט הור. דר נאך איז די נגע צוריק גרין אדער רויט געווארין ווי זיא איז געוועזן. איז דיא שטוב טמא (ובפשיון) אבער אז דיא נגע אין דיא שטוב איז גרעסר געווארין פאר דעם פאר שליסען איז דיא שטוב ניט טמא. אבער אז דיא נגע איז גרעסר געווארען (בסוף שבוע ראשון) אין סוף דיא ערשטע וואך פון פאר שליסען. אדער (בסוף שבוע שני) אין סוף דיא אנדערי וואך פון פאר שליסען. אדער (בסוף שבוע שלישי) אין סוף דיא דריטע וואך פון פארשליסען. אדער (לאחר הפטור) דער נאך וויא דיא שטוב איז טהור געווארין. איז דיא שטוב טמא (ומיטמאין בשלשה שבועות) וואס דיא משנה האט פריער געזאגט דיא שטוב איז טמא דרייא וואכען (שהן תשעה עשר יום) דס מיינט מען ניינצעהן טאג. וויל דער זיבעטער טאג פון די ערשטע וואך איז דער סוף פון די ערשטע וואך אונ דער אנהייב פון דיא אנדערע וואך. דער טאג ווערט גירעכונט צוא ביידע וואכין. אונ דער זיבעטער טאג פון דיא אנדערי וואך ווערט אויך אזוי גירעכונט. דער סוף פון דיא אנדערי וואך אונ דער אנהייב פון דיא דריטע וואך. זענין אלע דרייא וואכין צו זעקס טאג. אונ איין טאג נאך דיא ערשטע וואך דער זיבעטער טאג. איז ניינצעהן טאג (אין בנגעים פחות משבוע אחד) ביי נגעים איז ניטא צו פאר שליסען אויף ווייניגער וו״א א וואך (ולא יותר על שלשה שבועות) אונ ניט מעהר וויא אויף דרייא וואכין:

פרק ד א (יש בשער לבן) עס איז דא טומאה ביי ווייסע האר נאז עס איז דא אין דיא נגע) (מה שאין בפסיון) וואס אז דיא נגע ווערט גרעהער איז דיא טומאה ניטא

בפשיון. ויש בפשיון מה שאין בשער לבן. ששער לבן מטמא בתחלה. ומטמא בכל מראה לובן. ואין בו סימן טהרה. יש בפשיון שהפשיון מטמא בכל שהוא. ומטמא בכל הנגעים. חוץ לנגע. מה שאין כן בשער לבן: **ב** יש במחיה מה שאין בפשיון. ויש בפשיון מה שאין במחיה: שהמחיה מטמא בתחלה

ששער לבן מטמא בתחלה. כשהובא אל הכהן ויש בנגע שער לבן ממש. מה שאין כן בפסיון. שאינו מטמא אלא בסוף שבוע: מטמא בכל מראה לובן. אפילו למטה מד׳ מראות. דכתיב (שם יג) ומראה הנגע עמוק מראה הנגע עמוק ולא מראה שער לבן עמוק מה שאין כן בפסיון שאין פסיון מטמא למטה מד׳ מראות. שבאותן מראות שבהם הפסיון מטמא: ואין בו סימן טהרה. ואילו בפסיון יש בו סימן טהרה שאם פרח בכלו טהור: מטמא בכל שהוא. אבל שער לבן אינו מטמא בפחות משתי שערות דמיעוט שער שנים: חוץ מן הנגע. כשפשה חוץ לנגע טמא אבל שער לבן בעינן שיהא בנגע כדכתיב (ויקרא יג) ושער בנגע הפך לבן: **ב** בכל מראה. היינו כמראה הבשר בין כושי בין

ומטמא

(ויש בפסיון) און עס איז דא טומאה אז דיא נגע ווערט גרעסער (מה שאין בשער לבן) וואס ביי ווייסע האר איז דיא טומאה ניטא (ששער לבן מטמא בתחלה) ווארום ווייסע האר אז זייא ווערין אין דיא נגע באלד אין אנהייב ווען ער ווערט געבראכט צום כהן איז שון דער מענש טמא. אבער אז דיא נגע איז גרעסער געווארן וויא זיא איז געוועזן. ווען ער איז געקומען צום כהן. איז ער נאך ניט טמא. נאר מען פאר שליסט אים אויף זיבן טאג. נאך דיא. זיבען טאג אז זיא ווערט גרעסער איז ער טמא (ומטמא בכל מראה לובן) דיא ווייסע האר זענען מטמא מיט אלערליי ווייסקייט. אפילו זייא זענען ניט אזו ווייס וויא דיא נגע. אבער אז דיא נגע איז גרעסער געווארן מוז די מערערע האבין דיא זעלבינע ווייסקייט וואס דיא נגע האט. און אז די מערערע איז טינקעלער וויא דיא נגע איז ער ניט טמא (ואין בו סימן טהרה) און ביי ווייסע האר קען ער ניט זיין טהור. אבער אז דיא נגע איז גרעסער געווארן קען ער ווערין טהור. אויב דיא נגע האט זיך פאר שפרייט איבער דעם גאנצן גוף (יש בפשיון) אז דיא נגע איז גרעסער געווארן איז דא טומאה וואס בייא ווייסע האר איז ניטא (שהפשיון מטמא בכל שהוא) אז עס איז גרעסער געווארן נאר אקליינע שטיקעלע. איז ער שון טמא. אבער ווייסע האר איז אנדערש ניט מטמא נאר אז עס איז דא צווייא ווייסע האר (ומטמא בכל הנגעים) אלע נגעים אז זייא ווערין גרעסער ווערין זייא טמא. אבער ווייסע האר איז נאר מטמא ביי פירערליי נגעים (חוץ לנגע) אז דיא נגע איז גרעסער געווארן ביי דער זייט. אפילו אפ גירוקט פון דיא נגע. איז ער אויך טמא (מה שאין כן בשער לבן) וואס איז ניט אזו ביי ווייסע האר. אויב דיא ווייסע האר זענען אין דיא נגע איז ער טמא. און אויב זייא זענען ביי דער זייט פון דיא נגע איז ער טהור: ב (יש במחיה) עס איז דא טומאה ביי ווילד פלייש אז עס איז דא אין דיא נגע (מה שאין בפשיון) וואס אז דיא נגע ווערט גרעסער איז דיא טומאה ניטא (ויש בפשיון) און עס איז דא טומאה אז דיא נגע ווערט גרעסער (מה שאין במחיה) וואס ביי ווילד פלייש איז דיא טומאה ניטא (שהמחיה מטמא בתחלה) ווארום ווילד פלייש אז עס ווערט אין דיא נגע באלד אין אנהייב ווען ער קומט צום כהן. איז שון דער מענטש טמא. אבער

אז

לבן. בין אלוס : מטמא בכל שהוא . אבל במחיה בעי עדשה : חוץ מן הנגע מה שאין כן במחיה . שהמחיה צריכה להיות בתוך הנגע : ג ובמכונס . שהשתי שערות במקום א׳ בנגע : במפוזר . זה במזרח הנגע . וזה במערב : במבוצר . שתי שערות באמצע הנגע . כמבלר שבאמצע ה יר : ושאינו מבוצר . בחוט היוצא מן הנגע. ויש כרחבו שתי שערות : מה שאין כן במחיה דבעינן מבוצרת

ומטמא בכל מראה. ואין בה סימן טהרה. יש בפשיון שהפשיון מטמא בכל שהוא. ומטמא בכל הנגעים. חוץ לנגע.

מה שאין כן במחיה : ג יש בשער לבן מה שאין במחיה. ויש במחיה מה שאין בשער לבן. ששער לבן מטמא בשחין ובמכו׳ במכונס ובמפוזר. במבוצר ושלא במבוצר

אז דיא נגע איז גרעסער גיווארן ניא זיא איז ג ווען . ווען ער איז גיקומען צום כהן . איז ער נאך ניט טמא . נאר מען פאר שליסט איהם אוף זיבן טעג . נאך דיא זיבן טעג אז דיא ווערט גרעסער איז ער טמא (ומטמא בכל מראה) דיא ווילד פלייש איז מטמא מיט אלערליי קאלערין וואס דאס ליב איז . שווארץ . ווייס . רויט . אבער אז דיא נגע איז גרעסער גיווארן מוז דער קאלער פון דיא מערערע זיין . איינע פון דיא פירערליא קאלערין וואס שטייט אין פרק א משנה א (ואין בה סימן טהרה) אונ ביי ווילד פלייש קען מען ניט טהור ווערין . אבער אז דיא נגע איז גרעסער גיווארן . קען ער ווערין טהור . אוב דיא נגע האט זיך פאר שפרייט איבר דעם גאנצן לייב (יש בפשיון) אז דיא נגע איז גרעסער גיווארן איז דא טומאה וואס ביי ווילד פלייש איז ניטא (שהפשיון מטמא בכל שהוא) אז עס איז גרעסיר גיווארן נאר אקליינע שטיקלע . איז ער שוין טמא . אבער ווילד פלייש איז אנדערש ניט מטמא סידין עס איז גרוים וויא אלינדז (ומטמא בכל הנגעים) אלי נגעים אז זייא ווערין גרעסיר ווערין זייא טמא . אבער ווילד פלייש איז נאר מטמא אז דיא נגע איז אין דיא הויט אדער אין דיא פלייש אדער ביי קרחת אונ גבחת . אונ ביי אנדערי נגעים איז זיא ניט מטמא (חוץ לנגע) אז דיא נגע איז גרעסר גיווארין ביא דער זייט . אביסול אפ גירוקט פון דיא נגע . איז ער אויך טמא (מה שאין כן במחיה) וואס עס איז ניט אזוי ביי ווילד פלייש . אויב דיא ווילד פלייש איז אין מיטען דיא נגע איז מען טמא . אונ אויב דיא ווילד פלייש איז ביא דער זייט פון דיא נגע . איז ער טהור : ג (יש בשער לבן) עס איז דא טומאה ביי ווייסע האר ואז עס איז דא אין דיא נגע (מה שאין במחיה) וואס ביי ווילד פלייש ואז עס איז דא אין דיא נגע איז ניטא דיא טומאה (ויש במחיה) אונ עס איז דא טומאה ביא ווילד פלייש (מה שאין בשער לבן) וואס ביא ווייסע האר איז ניטא (ששער לבן מטמא בשחין ובמכוה) אז איינער האט אנגע פון שחין (אדערהיצונג) אדער פון אמכוה (אברי פון פייער) אונ אין דעם שחין אדער מכוה איז דא ווייסע האר . איז דער מענטש טמא (במכונס) סייא דיא צווייא האר זענין פאר זאמעלט . איינס ביי דאס אנדערי (ובמפוזר) אונ סייא דיא צווייא האר זענין צוא שפרייט . איין האר אין דער זייט נגע אונ איין האר אין דיא אנדערי זייט נגע (במבוצר) סייא דיא צווייא האר זענין אין מיטען דיא נגע (ושלא במבוצר) אונ סייא זייא זענין ניט אין מיטען דיא נגע . נאר ביי דער זייט גייט ארויס אשטיקול נגע . אונ דארט זענין דיא צוויי ווייסע האר . איז מען אלץ טמא . אונ ביא ווילד פלייש איז ניט אזוי . אז עס איז דא ווילד פלייש אין שחין אדער מכוה איז ניט טמא . אונ די ווילד

במבוצר. יש במחיה. שהמחיה מטמאה בקרחת ובגבחת. הפוכה ושלא הפוכה. ומעכבת את ההופך כולו לבן. ומטמאה בכל מראה. מה שאין כן בשער לבן: ד שתי שערות עקרן משחיר וראשן מלבין טהור. עקרן מלבין וראשן משחיר. טמא. כמה יהא בלבנונית. רמ"א כל שהוא. רש"א כדי לקרוץ בזוג. היתה אחת מלמטה. ונחלקה מלמעלה. והיא נראית כשתים. טהור. בהרת

ובו

ומכונסת: הפוכה ושלא הפוכה. בין שבהרת קדמה למחיה. בין שהמחיה קדמה לבהרת. מה שאין כן בשער לבן. שאם קדם לבהרת מטהר: ומעכבת את ההופך כולו לבן. דאם הוחלט במחיה. ופרחה הצרעת בכולו חוץ ממקום המחיה עדיין טמא הוא. אבל אם פרחה בכולו אע"ג דכל גופו מלא שער לבן טהור שאין שער לבן מעכב: ד עקרן משחיר וראשן מלבין טהור. דה"ק (ויקרא יג)

ושער בנגע הפך לבן. העיקר הסמוך לנגע הפך לבן: כדי לקרוץ בזוג. כדי שינטל בפי הזוג של מספרי' והלכה דשיעור שער לבן ארכו אין פחות מכדי שינטל בפי הזוג. אבל הלבנוני' שבו בכל שהוא: ונראית כשתים טהור. שיש שערות שמחולקות בראשן לשתים ובעקרן אינן אלא א': ה"ג בהרת ובה שער לבן ושער שחור טמא. בהרת שהיא כגרים מלומלם ובה שתי שערות לבנות. והספר מלאה שערות

פלייש מוז זיין אין מיטען דיא נגע אין גאנצין אין איין ארט (יש במחיה) עס איז דא טומאה בייא ווילד פלייש (שהמחיה מטמאה בקרחת ובגבחת) אז איינער האט א נגע אויף דעם קאפ פון פארנט אדער פון אונטען. אונ אין דיא נגע איז דא ווילד פלייש איז ער טמא (הפוכה ושלא הפוכה) פארקערט אונ ניט פארקערט. סיי דיא נגע איז געווארין פאר דיא ווילד פלייש אונ סייא דיא ווילד פלייש איז געווארען פאר דיא נגע. איז ער אלץ טמא. אבער ביי ווייסע האר אז זייא זענין געווארין פאר דיא נגע איז טהור (ומעכבת את ההופך כולו לבן) דיא ווילד פלייש האלט אויף דיא טומאה אויף דעם מענטש. אפילו דיא ווייסקייט פון דיא נגע האט זיך פרשפרייט אויף דעם גאנצין לייב. נאר אויף דעם ארט פון דיא ווילד פלייש ניט. איז ער טמא דורך דיא ווילד פלייש. אבער אז דיא נגע איז פארשפרייט אויף דעם גאנצין לייב. אונ ווילד פלייש איז ניטא. נאר ווייסע האר איז דא. אפילו אויף דעם גאנצען לייב. איז ער ניט טמא (ומטמאה בכל מראה) אונ וואס פאר אקאלער דיא ווילד פלייש האט אפילו ניט דעם זעלביגען קאלער וואס דיא נגע איז. ווערט ער אויך טמא (מה שאין כן בשער לבן) וואס ביי ווייסע האר איז ניט אזו דער דין: ד (שתי שערות) צוויי האר וואס אין דיא נגע (עיקרן משחיר) ביי דעםווארציל וואו זייא זיצען אין דיא נגע זענען זייא שווארץ (וראשן מלבין) אונ אויבען ביי דעם שפיץ זענין זייא ווי ים (טהור) איז דער מענטש טהור (עיקרן מלבין) אויב בייא דעם ווארציל זענען זייא ווייס (וראשן משחיר) אונ אין שפיץ זענין זייא שווארץ (טמא) איז דער מענטש טמא (כמה יהא בלבנונית) וויא דייך זאל זיין דיא ווייסקייט אויף דיא האר. רבי מאיר זאגט (כל שהוא) וויא פיל עס איז. איז גענוג מטמא צו זיין. רבי שמעון זאגט (כדי לקרוץ בזוג) אז מען וועט וועלין אפ שערין דיא האר מיט אשעריל. זאל דיא שעריל פאר נעמין דיא ווייסקייט פון דיא האר (היתה אחת מלמטה) אויב אונטען איז דער האר איינס (ונחלקה מלמעלה) אויבין. איז ער צו טיילט וצוא שפאלטין (והיא נראית כשתים) אונ זיא זעהט אוים וויא צווייא האר (טהור) איז דער מענטש טהור (בהרת ובו שער לבן ושער שחור טמא) א בהרת וואס זיא איז גרויס

ובו שער לבן . ושער שחור . טמא . אין חוששין שמא מיעט מקום שער שחור את הבהרת . מפני שאין בו ממש : ה בהרת כגרים . וחוט יוצא ממנה . אם יש בו רוחב שתי שערות זוקקה לשער לבן ולפסיון . אבל לא למחיה . שתי בהרות . וחוט יוצא מזו לזו . אם יש בו רוחב שתי שערות מצרפן . ואם לאו אין מצרפן : ו בהרת כגרים ובה מחיה כעדשה . ושער לבן בתוך המחיה

שחורות ע ה. ולא אמרינן שמקום השערות שחורות ממעט השבהרת מכגרים : ה זוקקה לשער לבן לפסיון . דאי איכא בחוטו השיער לבן. מחליטו . או אם פשה אצל החוט בסוף שבוע . טמא . אבל אם אין ברוחב החוט שתי שערות ואית ביה שער לבן לא מטמא . דלא חשיב מן הנגע . וכן אם פשה אצל החוט שאין ברחבו שתי שערות כפסיון רחוק מן הנגע הוא חשוב . ובעי כגרים: אבל לא למחיה . דאפי' יש ברוחב החוט שתי שערות . אין מחיה שבו מטמאה . שהמחיה צריך שתהא מבוצרת באמצע הנגע כמבצר שהוא באמצע העיר : מצרפן . ונדוני' כנגע אחד . ואם פשה אחת מהן משכו או נולד שער לבן באחד מהן . מחלים על שתיהן: ואם לאו אינו מצרפן . ונדונים כשני נגעים . ואם פשתה האחת והאחרת לא פשתה . מחלים בזו ומסגיר בזו . וכ"ש דלכי מיעכר . בעי לאחויי שתי קרנטת : ו בהרת כגרים . בלא מקום מחיה . דהיינו חשע עדשות בסרת ועדשה אחת מחיה .

פונקט וויא אגרים . אונ אין דיא בהרת איז דא ווייסע האר אונ שווארצע האר . איז דער מענטש טמא (אין חוששין) אונ מיר האבין ניט מורא (שמא מיעט מקום שער שחור את הבהרת) טאמער האט דער ארט וואו דיא שווארצע האר וואקסט ווייניגער גימאכט דעם בהרת וויא אגרים (מפני שאין בה ממש) ווייל דאס לעכיל וואס דער האר וואקסט ארויס פון איר איז אזוי קליין אז דאס פאר נעמט ניט קיין ארט קלענער צו מאכין דיא נגע : ה (בהרת כגרים) א בהרת וואייסער פלעק גרויס וויא אגרים (וחוט יוצא ממנה) אונ פון דעם בהרת ציהט זיך ווייסקייט וויא אפאדים (אם יש בו רוחב שתי שערות) אויב דיא ברייט פון דעם פאדים ווייסקייט איז וויא צוויא האר (זוקקה לשער לבן ולפסיון) אונ אין דעם פאדים ווייסקייט האט אויף גיוואקסין צוויא ווייסע האר . אדער אין סוף זיבען אדער פערצעהן טאג פון פאר שליסען איז דער פאדים ווייסקייט גרעסער גיווארן . גייט דאס דעם מענטשין ער זאל טמא ווערין (אבל לא למחיה) אבער אז אין דעם פאדים ווייסקייט האט אן גיהאקען ווילד פלייש . איז מען גישט טמא . אפילו דער פאדים ווייסקייט איז ברייט וויא צוויי האר . ואונ אז דער פאדים ווייסקייט איז ניט ברייט וויא צוויי האר . אפילו אין אים איז דא צוויא ווייסע האר . אדער ער איז גרעסער גיווארן נאך דעם פאר שליסען . איז מען ניט טמא (שתי בהרות) צוויא ווייסע פלעקין (וחוט יוצא מזו לזו) אונ אווייסער פאדים גייט פון איין פלעק צום אנדערין (אם יש בו רוחב שתי שערות) אוב דער פאדים ווייסקייט איז ברייט וויא צוויא האר (מצרפן) מאכט דער פאדים ווייסקייט דיא ביידע נגעים פאר איין נגע (ואם לאו) אונ אוב דער פאדים ווייסקייט איז ניט ברייט וויא צוויא האר (אין מצרפן) מאכט ער ניט דיא ביידע נגעים פאר איינס . נאר יעדער פלעק איז אבזונדער נגע : ו (בהרת כגרים) אווייסער פלעק גרויס וויא אגרים (ובה מחיה כעדשה) אונ אין דעם פלעק איז דא ווילד פלייש גרוס וויא אל נדז (ושער לבן בתוך המחיה) אונ אין דעם ווילד פלייש

עשר עדשות בין הכל. גרים. הן תשעה עדשות. ומחיה אין פחות מעדשה. וכל היכא דתנינן בהרת. ה"ה לשאר מראות חלוקות ותולדו': והלכה המחיה. שבא הנגע על מקומ': הלך שער לבן. שנשר או הפך לשחור: ר"ש מטהר. אהלכה מחיה קאי: שלא הפכתו בהרת. ששער לבן קדם לבהרת של מקום המחיה: שלא הפכתו בהרת כגרים. ששער לבן קדם לבהרת כגרים. דמקום המחי' היה חסר מכגרים. וכאן נמי לא פליג ר"ש אלא אהלכ' מחיה. ואין הלכה כר"ש: ז בהרת ובה מחי' ופשיון. בהרת כגרים והסגירה.

המחיה. הלכה המחיה · טמאה מפני שער לבן. הלך שער לבן. טמא מפני המחיה. ר"ש מטהר · מפני שלא הפכתו הבהרת. בהרת היא ומחיתה כגרים ושער לבן בתוך הבהרת · הלכה המחיה טמאה מפני שער לבן. הלך שער לבן טמא מפני המחיה · ר"ש מטהר. מפני שלא הפכתו בהרת כגרים. ומודה שאם יש במקום שער לבן כגרים שהוא טמא: ז בהרת ובה מחיה

איז דא ווייסע האר (הלכה המחיה) אונ דיא ווילד פלייש איז פערגאנגען. ווייל דיא נגע האט זיך פארצויגען אוף איר ארט (טמאה מפני שער לבן) איז דער בהרת טמא דורך די ווייסע האר (הלך שער לבן) אוב דיא ווייסע האר איז אוועק גיגאנגען · זייא זענין ארויס גיפאלען אדער שווארץ גיווארן (טמא מפני המחיה) איז ער טמא דורך דיא ווילד פלייש (רבי שמעון מטהר) רבי שמעון זאגט אויב דיא ווייסע האר איז גיוועזן אין די ווילד פלייש אונ דיא ווילד פלייש איז פערגאנגען ווייל דיא נגע האט זיך פאר צויגען אוף איר ארט. איז ער טהור (מפני שלא הפכתו הבהרת) ווייל ניט דער בהרת האט גימאכט דיא האר ווייס · אונ אין דיא תורה שטייט והיא הפכה שער לבן) דער בהרת זאל ווייס מאכין דיא האר. אונ ווען דער בהרת איז גיקומען אויף דעם ארט פון דיא ווילד פלייש. איז שוין דיא האר גיוועזן ווייס פון פריער (בהרת היא ומחיתה כגרים) אוב דער בהרת מיט דיא ווילד פלייש צו זאמען איז נאר גרויס וויא א גרים (ושער לבן בתוך הבהרת) אונ אין דעם בהרת איז דא ווייסע האר (הלכה המחיה) אונ דיא ווילד פלייש איז פאר גאנגען. אונ דער בהרת האט זיך פארצויגען אויף איר ארט (טמאה) איז דיא נגע טמא (מפני שער לבן) דורך דיא ווייסע האר (הלך שער לב) אוב דיא ווייסע האר איז אוועק גיגאנגען. אונ די ווילד פלייש איז דא (טמא מפני המחיה) איז ער טמא דורך דיא ווילד פלייש (רבי שמעון מטהר) רבי שמעון זאגט אויב דיא ווילד פלייש איז אוועק גיגאנגען איז ער ניט טמא דורך דיא ווייסע האר (מפני שלא הפכתו בהרת כגרים) ווייל דער בהרת איז ניט גיוועזן גרויס וויא א גרים ווען דיא האר זענין גיווארען ווייס. אונ דער נאך אז דיא ווילד פלייש איז אוועק גיגאנגען. אונ דער בהרת האט זיך פארצויגען אויף דעם ארט פון דיא ווילד פלייש. אונ דער בהרת אליין איז גיווארן גרוס וויא א גרים. זענין דאך די ווייסע האר פאר דעם בהרת וויא א גרים (ומודה שאם יש במקום שער לבן כגרים שהוא טמא) אונ רבי שמעון איז מודה צו דיא חכמים אויב דער ארט וואו דיא ווייסע האר וואקסט איז גרויס וויא א גרים. אן דעם ארט פון דיא ווילד פלייש. נאר מען טיים ניט וועלכעס איז גיוועזן פריער. אויב דיא ווייסע האר איז גיווארען איידער דער בהרת ואיז גרויס גיווארען וויא א גרים. אדער פריער איז דער בהרת גרויס גיווארען וויא א גרים דער נאך איז גיווארען דיא ווייסע האר. פון ספק וועגין איז ער טמא (עיין תפארת ישראל): ז (בהרת ובה מחיה ופשיון) איינער האט גיהאט א בהרת האט

סען

ולסוף שבוע מלא בו מחיה ופסיון והחליטו : הלכה המחיה. כגון שבא עליה הנגע. טמא שבהרת מפני הפסיון : הלך הפשיון. כגון שנכנס הבהרת וחזרה לכגרים : וכן שער לבן ופסיון. אם הלך האחד. טמא מפני השני : הלכה וחזרה בסוף השבוע. כגון שהסגירו על בהרת כגרים. והלכה הבהרת באמצע השבוע. ובסוף השבוע חזרה. הרי היא כמות שהיתה ומסגירו הסגר שני : לאחר הפטור.

דראה אותה הכהן בסוף שבוע שהלכה לה. ופטרו. אם אחרי כן חזרה. תראה בתחלה. והאי חזרה היינו במקומה הראשון. דאי במקום אחר א"כ הרי זו בהרת אחרת : היתה עזה כשלג. כשהסגירו:

ופסיון. הלכה המחיה טמא מפני הפסיון. הלך הפסיון טמאה מפני המחיה. וכן בשער לבן ובפסיון. הלכה וחזרה בסוף שבוע. הרי היא כמות שהיתה. לאחר הפטור תראה בתחלה. היתה עזה ונעשית כהה. כהה ונעשית עזה. הרי היא כמות שהיתה

ונעשית כהה. בסוף שבוע ראשון כגון כסיד. או שהיתה כקרום בשעת הסגר ונעשית עזה כשלג בסוף שבוע ראשון: הרי היא כמות שהיתה. וטעונה הסגר שני כמו עמד בעיניו :

איז די וואך זיבען טאג האט מען גיזעהן אז עס מען אים פאר שלאסין אויף זיבען טאג. אונ נאך די זיבען טאג האט מען גיזעהן אז עס איז דא ווילד פלייש. אונ דער בהרת איז גרעסער גיוואָרין. איז ער גיוואָרין טמא (הלכה המחיה) אונ די ווילד פלייש איז אוועק גיגאנגען אונ דער בהרת האט זיך פאר צויגען אויף איר אָרט (טמאה מפני הפסיון) איז די נגע טמא ווייל זיא איז גרעסיר גיוואָרען נאך די זיבען טאג (הלך הפשיון) אויב די גרעסערקייט איז אוועק גיגאנגען. די נגע איז צוריק גיוואָרען ווי זיא איז גיוועזען אונ דיא ווילדפלייש איז געבליבען (טמאה מפני המחיה) איז זיא טמא דורך דיא ווילד פלייש (וכן בשער לבן ובפסיון) אונ אזו איז דער דין אז אין דיא נגע איז גיוואָרען ווייסע האר אונ זיא איז גרעסיר גיוואָרען נאך זיבען טאג. אז דיא ווייסע האר איז אוועק גיגאנגען איז זיא טמא ווייל זיא איז גרעסיר גיוואָרען. אונ אויב דיא גרעסערקייט איז אוועק גיגאנגען אונ דיא ווייסע האר איז גיבליבען. איז זיא טמא דורך דיא ווייסע האר (הלכה וחזרה בסוף שבוע) איינער האט גיהאט אבהרת האט מען אים פאר שלאסין אויף זיבען טאג. אונ אין די זיבען טאג איז דיא בהרת אוועק גיגאנגען. אונ אין סוף זיבען טאג איז דיא בהרת צוריק גיקומען (הרי היא כמות שהיתה) איז זיא גלייך ווי זיא וואלט גיוועזען דיא גאנצע זיבען אונ וואלט נאר ניט אוועק גיגאנגען. אונ מען פאר שליסט אים נאך אויף זיבען טאג (לאחר הפטור) אויב דיא נגע איז אוועק גיגאנגען אין דיא זיבען טאג. אונ סוף זיבען טאג האט דער כהן גיזעהן אז דיא נגע איז ניטא. האט ער אים מטהר גיוועזען. דער נאך איז דיא נגע צוריק גיקומען אויף דעם זעלביגען אָרט (תראה בתחלה) ווערט זיא גיזעהן אין אנהייב. גלייך ויא זיא וואלט גיוועזען אנייע נגע (היתה עזה) אין אנהייב ווען מען האט אים פאר שלאסען איז דיא נגע גיוועזען שטארק ווייס אזו וויא שניי (ונעשית כהה) אונ אין סוף וואך איז דיא ווייסקייט פון דיא נגע גיוואָרן טינקעלער. זיא איז נאר ווייס וויא וואפנע (כהה) אָדער ווען מען האט אים פאר שלאסען איז דיא ווייסקייט פון דיא נגע גיוועזען טונקעל. נאר ווייס וויא וואפנע (ונעשית עזה) אונ אין סוף וואך איז זיא שטארק ווייס אזו וויא שניי (הרי היא כמות שהיתה) איז גלייך ווי א זיא וואלט גיוועזען דיא גאנצע זיבען טאג אין איינערליי ווייסקייט. וויא זיא וואלט נאר ניט גיענדערט גיוואָרן

ובלבד שלא תתמעט מארבע מראות. שאם נתמעט מד' מראות פוטרו מיד. וטהור: כנסה ופשתה. היכא דהסגירה בבהרת כגרים ובסוף שבוע כנסה. ואח"כ פשתה את מקום הכנוס ולא יותר. או פשתה בסוף שבוע. ואחר כך כנסה את מקום הפשיון ולא יותר: רבי עקיבא מטמא. דהכי פשה: וחכמים מטהרים. שאין זה פשיון. אלא הרי היא כמו שהיתה ואי קאי בסוף שבוע ראשון. מסגירו הסגר ב'. ואי קאי בסוף שבוע שני. פוטרו וטהור: ח ופשתה כחצי גרים. לצד מזרח: והלך מן האום כחצי גרים. לצד מערב: תראה בתחלה. דחשיב כנגע אחר ונגע חדש הוא זה. ויסגיר: וחכמים מטהרים. דלא חשיב פשיון אלא א"כ מוסיף על שיעור הנגע שהיה בתחלה. וזה שאינו עכשיו אלא כגרים נחשב כראשון שעמד בעיניו וטהור: ט ופשתה כחצי גרים ועוד כו'. ר' עקיבא מטמא. משום ועוד דאשתייר ביה מן הפשיון. ונפשתה לאחר הפטור איירי:

שהיתה. ובלבד שלא תתמעט מארבע מראות. כנסה ופשתה. פשתה וכנסה. רבי עקיבא מטמא. וחכמים מטהרין: ח בהרת כגרים ופשתה כחצי גרים. והלך מן האום כחצי גרים. ר"ע אומר תראה בתחלה. וחכמים מטהרין: ט בהרת כגרים. ופשתה כחצי גרים ועוד. והלך מן האום כחצי גרים. ר"ע מטמא. וחכמים מטהרין. בהרת

כגרים

וחכמים מטהרין .

און מען דא זי איר פארשליסען נאך אויף זיבען טאג (ובלבד שלא תתמעט מד' מראות) נאר זיא זאל ניט זיין ווייניגער (מינקעלער) פון דיא פיר ווייסע קאלערין וואס אנגע דארף זיין (כנסה ופשתה) א בהרת וואס איז גיוועזן גרוס וויא א גרים. און מען האט אים פאר שלאסען אויף זיבען טאג. און אין סוף וואך איז זיא קלענער גיווארן. דער נאך איז זיא גרעסער גיווארן. און איז גיווארן וויא זיא איז גיוועזן פריער. וויא א גרים. ניט מעהר. אדער (פשתה וכנסה) אין ס"ף וואך איז זיא גרעסער גיווארן. דער נאך איז זיא קלענער גיווארן און איז צוריק גיווארן וויא זיא איז גיוועזן. ניט קלענער וויא א גרים (רבי עקיבא מטמא) רבי עקיבא זאגט ער איז טמא (וחכמים מטהרין) און דיא חכמים זאגן ער איז טהור נאר דאס איז אין סוף אנדערי וואך. און אוב דאס איז אין סוף ערשטע וואך פאר שליסט מען אים אויף נאך א וואך: ח (בהרת כגרים) איינער האט גיהאט א בהרת גרוס וויא א גרים. האט מען אים פאר שלאסען אויף זיבן טאג (ופשתה כחצי גרים) און דיא נגע איז גרעסר גיווארן אין איין זייט וויא א האלבער גרים (והלך מן האום כחצי גרים) און אין דיא אנדערע זייט איז קלענער גיווארן דיא נגע א האלבער גרים. רבי עקיבא זאגט (תראה בתחלה) זיא זאל גיזעהן ווערן פון דאס נייע. גלייך וויא דאס וואלט גיוועזן א נייע נגע. און מען זאל אים פאר שליסען אויף זיבען טאג (וחכמים מטהרין) און די חכמים זאגן ער איז טהור נאר דאס איז אין סוף אנדערע וואך. און אוב דאס איז אין ס"ף ערשטע וואך פאר שליסט מען אים אויף נאך א וואך וכו' תוי"ט: ט (בהרת כגרים) איינער האט גהאט א בהרת גרוס וויא א גרים. האט מען אים פארשלאסן אויף זיבען טאג (ופשתה כחצי גרים ועוד) און דיא נגע איז גרעסער גיווארען אין איין זייט עפעס מעהר וויא א האלבער גרים (והלך מן האום כחצי גרים) און אין דיא אנדערע זייט איז קלענער גיווארן דיא נגע א האלבער גרים איז געבליבען דיא נגע עפעס מעהר וויא א גרים (רבי עקיבא מטמא) רבי עקיבא זאגט ער איז טמא (וחכמים מטהרין) און דיא חכמים זאגן ער איז טהור. ווייל פון די ערשטע נגע איז אוועק גיגאנגען א האלבער גרים.

דכיון דאזל ליה תלי גרים מן האום ליכא מנגע חדש אלא תלי גרים ועוד: ופשתה כגרים ועוד. לאחר הפטור. ואח"כ הלכה לה כל האום ולא נשתייר אלא הגרים ועוד כחדש: ר' עקיבא מטמא. דהא פשה ליה משיעור קמא ורבנן סברי כיון דאזל ליה קמא כוליה והאי נגע דקאי חדש. תראה בתחלה ויסגיר: י בהרת כגרים ופשתה כגרים. כשפשת' לאחר הפטור איירי: ר' עקיבא מטמא. דיש כאן נגע וסימן טומאה

כגרים ופשתה כגרים ועוד. והלכה לה האום. ר"ע מטמא. וחכ"א תראה בתחלה: י בהרת כגרים ופשתה כגרים. ונולדה לפסיון מחיה. או שער לבן. והלך לה האום. ר"ע מטמא. וחכ"א תראה בתחלה. בהרת כחצי גרים ואין בה כלום. נולדה בהרת כחצי גרים ובה שערה אחת הרי זו להסגיר. בהרת כחצי גרים. ובה שערה אחת. נולדה בהרת

בחצי

עמו: תראה בתחלה. ואע"ג דכשתראה בתחלה נמי יטמאנה הכהן מיד. דמחיה ושער לבן מטמאים בתחלה מכל מקום נפקא מיניה דלרבנן בעי אתויי קרבן אכל חד וחד. ולר"ע כנגע ראשון חשוב וכי מתסי מכולי מייתי חד קרבן ובכל הנך דפליגי ר"ע וחכמי' במתני' הלכה כחכמים: ואין בה כלום. אין בה שער לבן: ובה שערה אחת ונולדה בהרת כו'. הרי זו להסגיר. ואע"פ שקדם כגרים בהרת לשער כאחרון. כיון דלא

איז זיא שוין ניט קיין נגע. אונ דיא נייע נגע איז דאך אוך נאר עפעס מעהר וויא פון אהאלבער גריס (בהרת כגרים) דער בהרת איז גיוועזן גרוס וויא אגרים (ופשתה כגרים ועוד) אונ דיא נגע איז גרעסער גיווארען מעהר וויא מיט אגרים. איז צו זאמען מעהר וויא צוויי גריסין (והלכה לה האום) אונ דיא ערשטע נגע איז אוועק גיגאנגען אין גאנצען. איז געבליבען דיא נייע נגע וואס זיא איז מעהר וויא אגרים (רבי עקיבא מטמא) רבי עקיבא זאגט ער איז טמא. דיא ערשטע נגע איז דאך גרעסער גיווארען (וחכמים אומרים) אונ דיא חכמים זאגין ווייל דיא ערשטע נגע איז אין גאנצען אוועק גיגאנגען איז דאך דיא נגע אנייע (תראה בתחלה) זאל זיא גיזעהן ווערין פון אנהייב אונ מען זאל אים פאר שליסען: י (בהרת כגרים) אבהרת גרויס וויא אגרים. אונ זיא איז אין דיא צוויי וואכען פון פאר שליסען ניט גרעסער גיווארן איז ער גיווארן טהור (ופשתה כגרים) דער נאך איז דיא נגע גרעסיר גיווארען מיט אגרים. איז ער טמא גיווארען (ונולדה לפשיון מחיה) אונ אין דעם אנדערין גריס איז גיווארן ווילד פלייש (או שער לבן) אדער ווייסע האר (והלך לה האום) דער נאך איז דיא ערשטע נגע אוועק גיגאנגען (רבי עקיבא מטמא) רבי עקיבא זאגט ער איז טמא. ווייל דיא ערשטי נגע איז גרעסיר גיווארן אונ זיא איז מיט ווילד פלייש אדער מיט ווייסע האר (וחכמים אומרים תראה בתחלה) אונ דיא חכמים זאגין דאס איז אנייע נגע ווייל דיא ערשטע נגע איז אוועק גיגאנגען דארף זיא געוויזען ווערין צום כהן (בהרת כחצי גרים) אבהרת גרויס וויא אהאלבער גריס (ואין בה כלום) אונ אין איהר איז ניטא קיין ווילד פלייש אונ ניט קיין ווייסע האר (ונולדה בהרת כחצי גרים) אונ עס איז גיווארן ביי דעם האלבען גריס נאך אהאלבער גריס (ובה שערה אחת) אונ אין דעם אנדערין האלבין גריס איז דא איין האר אווייסער (הרי זו להסגיר) דארף מען אים פאר שליסן אוף זיבען טאג (בהרת כחצי גרים) אבהרת גרויס וויא אהאלבער גריס (ובה שערה אחת) אונ אין איר איז דא איין ווייסער האר (נולדה בהרת כחצי גרים) אונ עס איז גיווארן ביי דעם האלבין גריס נאך אהאלבער גריס (ובה

קדמה את הראשון לא מהני. דבעינן שתקדים כגרים בהרת לשתי השערות: בהרת כחצי גרים ובה שתי שערות כו׳. הרי זה להסגיר. ואע״ג דחצי גרים הראשון קדם לבי שערות. לא מהני עד שיקדים כגרים שלם לשתי שערות: **יא** ונולד בהרת כחצי גרים ובה שתי שערות הרי זה להחליט. כל היכא דתנן ובה שתי שערות. או ובה שערה א׳. לאו דאתו שערות ובהרת בהדי הדדי. אלא דבהרת קדמה. ואחר כך באו שערות: ואם שער לבן קודם לבהרת טהור. דכתיב (ויקרא

בחצי גרים. ובה שערה אחת. הרי זו להסגיר. בהרת כחצי גרים ובה שתי שערות. נולדה בהרת כחצי גרים ובה שערה אחת. הרי זו להסגיר: **יא** בהרת כחצי גרים ואין בה כלום. נולדה בהרת כחצי גרים ובה שתי שערות. הרי זה להחליט. מפני שאמרו אם בהרת קדמה לשער לבן. טמא. ואם שער לבן קודם לבהרת. טהור. ואם ספק. טמא. ורבי יהושע קיהה:

פרק ה **כל** ספק נגעים טהור. חוץ מזה. ועוד אחר. ואיזה זה מי שהיתה בו בהרת כגרים. והסגירה. בסוף שבוע והרי היא

יג) והיא הפכה שער לבן הבהרת היא שגרמה לשער שיהפך ללבן: ספק טמא. ספק אם שער לבן קדם לבהרת. או בהרת קדמה לשער לבן. טמא: ורבי יהושע קיהה. גרסי׳. מלשון ותקהינה שניו. כלומר היו שניו קהות. מדברי האומר ספק טמא דאיהו סבר ספק טהור. ואין הלכה כרבי יהושע:

פ״ה **כל** ספק נגעים. חוץ מזה. דספק בהרת קדמה ספק שער לבן קדם: הרי היא כסלע. נעשית רחבה וגדולה כסלע: ספק

שערה אחת) אונ אין איר איז אויך דא איין ווייסר האר (הרי זו להסגיר) דארף מען אים פארשליסען אויף זיבען טאג (בהרת כחצי גרים) אבהרת גרוים וויא אהאלבער גרים (ובה ב׳ שערות) אונ אין איר איז דא צוויי ווייסע האר (נולדה בהרת כחצי גרים) אונ עס איז גיווארן ביי דעם האלבין גרים נאך אהאלבער גרים (ובה שערה אחת) אונ אין איר איז אויך דא. איין ווייסר האר (הרי זו להסגיר) דארף מען אים פרשליסען אויף זיבן טאג: יא (בהרת כחצי גרים ואין בה כלום) אבהרת גרוים וויא אהאלבער גרים אונ אין איר איז נאר ניטא (נולדה בהרת כחצי גרים) אונ עס איז גיווארען ביי דעם האלבן גרים נאך אהאלבער גרים (ובה שתי שערות) דער נאך איז גיווארן צוויי ווייסע האר (הרי זו להחליט) איז דיא נגע מטמא דעם מענטש ביז ער ווערט אין גאנצן גיהיילט (מפני שאמרו) ווייל מען האט גיזאגט (אם בהרת קדמה לשער לבן טמא) אוב דער בהרת איז גיווארן פריער טיא דיא ווייסע האר איז ער טמא (ואם שער לבן קדם לבהרת טהור) אונ אוב דיא ווייסע האר איז גיווארן פריער וויא דער בהרת איז ער טהור (ואם ספק טמא) אונ אויב מען ווייס ניט וואס איז גיוועז פריער איז ער טמא (ורבי יהושע קיהה) אונ רבי יהושע האט פערזאמעלט חכמים צוא מטהר זיין (ת״י):

פרק ה א (כל ספק נגעים טהור) אלע נגעים וואס זענין אספק צו זייא זענין טמא צוא טהור. איז דער מענטש טהור (חוץ מזה) נאר דער ספק צוא דער בהרת איז פריער גיוועזן צו דיא ווייסע האר איז פריער גיוועזן. איז דער מענטש טמא (ועוד אחד) אונ נאך אנגע איז טמא פון ספק וועגין (ואיזה זה) וועלכע נגע (מי שהיתה בו בהרת כגרים) איינער האט גיהאט אנגע גרוס וויא אגרים (והסגירה) אונ מען האט איר פרשלאסען אויף זיבען טאג (בסוף שבוע והרי היא כסלע) אונ אין סוף וואך איז זיא גרוים גיווארען

בסלע. ספק שהיא (היא) ספק שאחרת באה תחתיה טמא: ב החליטו בשער לבן. הלך שער לבן. וחזר שער לבן. וכן במחיה. ובפשיון. בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור. הרי היא כמו שהיתה. החליטו במחיה. והלכה המחיה וחזרה המחיה. וכן בשער לבן. ובפשיון. בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור. הרי היא כמו שהיתה.

ספק שהיא היא. ורחוי' להחליט שהרי פשה: ספק שאחרת באה תחתיה. והראשונה הלכה ורחויה להסגר. דאין פשיון מטמא בתחלה: טמא. מחליטו: ב הלך שער לבן. שהוחלט בעבורו: וחזר שער לבן. אחר תחתיו: וכן במחיה וכן בפשיון. או שלא הלך שער לבן. אלא שנולדה בו מחיה. שהיא ג"כ סימן טומאה. או שפשה הנגע: בתחלה בסוף שבוע ראשון. כלומר בין שהחליטו כיס בתחלה כשהובא אל הכהן בין בסוף שבוע ראשון בין בסוף שבוע שני בין לאחר הפטור כגון שעמד בעיניו שני שבועות ופטרו ואחר הפטור בא שער לבן והחליטו בכל הני גווני אם הלך לו שער לבן וחזר שער לבן. או מחיה או פשיון: הרי היא כמות שהיתה. כלומר נשאר בטומאה כמו שהיה הואיל ויש בו סימן

וויא אטאלער (ספק שהיא) אונ מען ווייס ניט צוא דאס איז דיא זעלביגע נגע אונ זיא איז גרוס גיווארן איז ער שוין טמא (ספק שאחרת באה תחתיה) אדער טאמער איז דיא ערשטע נגע פאר היילט גיווארען. אונ דיא איז איין אנדער נגע אנייע. דארף מען איר פאר שליסען איף זיבן טאג (טמא) פון ספק וועגין איז ער טמא: ב (החליטו בשער לבן) מען האט איינעם מטמא גיוועזן ווייל אין זיין בהרת איז גיווארן ווייסע האר (הלך שער לבן) אונ דיא ווייסע האר איז אוועק גינאנגען פון דעם בהרת (וחזר שער לבן) אונ אנדערע ווייסע האר איז גיקומן (וכן במחיה) אדער ווייסע האר איז ניט צוריק גיקומן. נאר ווילד פלייש איז גיקומן (ובפשיון) אדער די נגע איז גרעסער גיווארן (בתחלה) סייא דיא ווייסע האר איז גיווארן באלד אין אנהייב ווען ער איז גיבראכט גיווארן צום כהן (בסוף שבוע ראשון) אדער דיא ווייסע האר איז גיווארן אין סוף ערשטע וואך פון פאר שליסן (בסוף שבוע שני) אדער די ווייסע האר איז גיווארן אין סוף דיא אנדערע וואך פון פאר שליסען (לאחר הפטור) אדער אין סוף דיא אנדערע וואך איז אויך ניט גיוועזן קיין צייכן פון טומאה. האט דער כהן אים מטהר גיוועזן. דער נאך איז גיווארן דיא ווייסע האר. האט אים דער כהן מטמא גיוועזן. דער נאך איז דיא ווייסע האר אוועק גינאנגען איז ער גיווארן טהור. דער נאך איז צוריק גיקומען ווייסע האר. אדער ווילד פלייש. אדער זיא איז גרעסער גיווארן (הרי היא כמות שהיתה) איז דיא נגע טמא אזו וויא זיא איז גיוועזן (החליטו במחיה) אדער דער כהן האט אים מטמא גיוועזן ווייל ער האט ג האט ווילד פלייש (והלכה המחיה) אונ די ווילד פלייש איז אוועק גיגאנגען (וחזרה המחיה) אונ דיא ווילד פלייש איז צוריק גיקומען (וכן בשער לבן) אדער דיא ווילד פלייש איז ניט צוריק גקומן. נאר ווייסע האר איז גיווארן (ובפשיון) אדער דיא נגע איז גרעסער גיווארן (בתחלה סיי דאס איז גיוועזן באלד אין אנהייב ווען ער איז גיקומן צום כהן (בסוף שבוע ראשון) אדער דאס איז גיוועזן אין סוף ערשטע וואך פון פאר שליסען (בסוף שבוע שני) אדער דאס איז גיוועזן אין סוף אנדערע וואך פון פאר שליסען (לאחר הפטור) אדער דאס איז גיוועזן דער נאך ווא דער כהן הט אים אין גאנצן מטהר גיוועזן (הרי היא כמות שהיתה

סומלה . אע"פ שאין זה אותו סימן שהיה בשעת החלט : וחזר הפשיון . וכן בשער לבן . הא דלא קתני הכא וכן במחיה. לפי שכשהלך הפשיון ובאת המחיה פעמים שהיה טהור. כגון שהמחיה מעמה הנגע מכגרים: ג שער פקודה . לשון פקדון שהפקידה הבהרת את השער בעור הבשר והלכה לה : וחכמים מטהרים. וטעמייהו דכתיב והיא הפכה . שהפכתו היא . ולא שהפכתו חברתה :

א החליטו בפשיון · הלך הפשיון וחזר הפשיון . וכן בשער לבן · בסוף שבוע ראשון . בסוף שבוע שני · לאחר הפטור . הרי היא כמות שהיתה : ג שער פקודה . עקביא בן מהללאל מטמא . וחכמים מטהרין · איזה היא שער פקודה מי שהיתה בו בהרת ובה שער לבן · הלכה הבהרת והניחה לשער לבן במקומו וחזרה . עקביא בן מהללאל מטמא וחכמים מטהרין · אר"ע מודה אני בזה שהוא טהור · איזה הוא שער פקודה· מי שהיתה בו בהרת כגרים. ובה שתי שערות . והלך הימנה כחצי גרים . והניחו לשער לבן במקום הבהרת וחזר · אמרו לו

איז דיא נגע טמא אזו וויא זיא איז גיוועזן (החליטו בפשיון) אדער דער כהן האט אים מטמא גיוועזן ווייל דיא נגע איז גרעסר גיווארן (הלך הפשיון) אונ די מערערע איז אוועק גינאנגן (וחזר הפשיון) אונ דיא מערערע איז צוריק גיקומן (וכן בשער לבן) אדער דיא מערערע איז ניט צוריק גקומן . נאר ווייסע האר איז גיווארן (בסוף שבוע ראשון) סיא דאס איז גיווארן אין סוף ערשטע וואך פון פאר שליסען (בסוף שבוע שני) אדער אין סוף אנדערי וואך פון פרשלים (ולאחר הפטור) אדער דר נאך וויא דר כהן האט אים מטהר גיוועזן איז די נגע גרעכיר גיווארן . אונ די מערערע איז אוועק גינאנגן . אונ דר נאך צוריק גקומן . אדר ווייסע האר איז נקומן (הרי היא כמות שהיתה) איז דיא נגע טמא אזו וויא זיא איז גיוועזן : ג (שער פקודה) בעהאלטענע האר (עקביא בן מהללאל מטמא) עקביא בן מהללאל זאגט עס איז טמא (וחכמים מטהרין) אונ דיא חכמים זאגין עס איז טהור (איזהו שער פקודה) וואס הייסט בעהאלטענע האר (מי שהיתה בו בהרת) איינער האט גיהאט א בהרת ובה שער לבן) אונ אין דעם בהרת איז גיוועזן ווייסע האר (הלכה הבהרת) אונ דער בהרת איז אוועק גינאנגען (והניחה לשער לבן במקומו) אונ זיא האט גילאזין דיא ווייסע האר אויף דעם זעלבינן ארט (וחזרה) אונ דיא בהרת איז צוריק גיקומן וואס הייסט די בהרת האט בעהאלטן דיא האר ביי דיא הויט ביז זיא וועט צוריק קומען) . עקביא בן מהללאל איז מטמא ווייל דאס הייסט דיא זעלבינע נגע . איז דער בהרת גיווארן פאר דיא ווייסע האר (וחכמים מטהרין) אונ דיא חכמים זענן מטהר דאס הייסט איין אנדער נגע . איז דיא ווייסע האר גיווארין פאר דעם בהרת . אונ אז דיא ווייסע האר ווערט פאר דעם בהרת איז טהור (אמר רבי עקיבא מודה אני בזה שהוא טהור) האט רבי עקיבא גיזאגט איך בין מודה ביי דעם דין אז דיא נגע איז טהור (ואיזהו שער פקודה) וואס דען הייסט בעהאלטענע האר וואס איז טמא (מי שהיתה בו בהרת כגרים) איינער האט גיהאט א בהרת גרוס וויא א גריס (ובה שתי שערות) אונ אין איר איז גיוועזן צווייא ווייסע האר (והלך הימנה כחצי גרים) אונ אהאלבער גרים איז אוועק גינאנגען פון דעם בהרת (והניח לשער לבן במקום הבהרת) אונ ער האט גילאזין דיא צווייא ווייסע האר אין דעם אנדערן האלבן בהרת וואס עס איז געבליבן (וחזר) אונ דער האלבער בהרת וואס איז אוועק גינאנגן איז צוריק גיקומן . איז דער בהרת טמא (אמרו לו) האבן די

אף דבריך אינן מקויימין. דהאי נמי טהור והלכה כחכמים: ד בין באיש אחד. אע"ג דמה נפשך יש בו בהרת אחת שפשתה. אותה שתחלתה כגריס ועכשיו כסלע והיה ראוי להחליטו. אפ"ה הואיל ואינו יודע על איזה נגע מחליט טהור מגזירת הכתוב. דכתיב (ויקרא יג) ואם פשה תפשה בעור וטמאו הכהן אותו. את הנגע הודאי הוא מטמא ואינו מטמא את הנגע שיש בו ספק: בין בשני אנשים. אע"פ שאחד מהם טעון הסגר ז׳ ימים שנית בסוף שבוע ראשון והאחר מוחלט. הואיל ואינו יודע איזה להסגיר ואיזה להחליט. שניהם טהורים מגזירת הכתוב: ר"ע אומר

כשם שבטלו את דברי עקביא. אף דבריך אינן מקוימין: ד כל ספק נגעים בתחלה טהור. עד שלא נזקק לטומאה. משנזקק לטומאה. ספקו טמא. כיצד שנים שבאו אצל כהן בזה בהרת כגריס. ובזה כסלע. בסוף שבוע בזה כסלע ובזה כסלע. ואינו יודע באיזה מהן פשה. בין באיש אחד. בין בשני אנשים. טהור. רע"א באיש אחד טמא. ובשני אנשים טהור: ה משנזקק לטומאה ספקו טמא. כיצד

שנים

חכמים גיזאגט צוא רבי עקיבא (כשם שבטלו את דברי עקביא) אזו וויא מען האט מבטל גיוועזן דיא רייד פון עקביא. אונ מען האט גיזאגט דיא בהרת איז טהור (אף דבריך אינן מקוימין) אזו זענן דיינע רייד אויך ניט גוט. ווייל דער האלבער גריס וואס איז געבליבן איז גלייך וויא גאר גישט. זענן דאך דיא ווייסע האר פאר דעם בהרת: ד (כל ספק נגעים) אלע ספקות וואס עס טרעפט זיך ביי אנגע (בתחלה) אין אנהייב (טהור) איז דער מענטש טהור (עד שלא נזקק לטומאה) אייד־ער דער כהן איז גיוועזן גינייט מטמא צוא זיין דעם מענש (משנזקק לטומאה) אבער אז דער כהן איז גיוועזן גינייט מטמא צוא זיין דעם מענטש. אונ ער האט אים מטמא גיוועזן. דער נאך איז גיווארן אספק (ספקו טמא) פון ספק וועגין בלייבט ער טמא (כיצד) וויא מיינט מען (שנים שבאו אצל כהן) צוויי מענטשין זענן גיקומען צוא אכהן (בזה בהרת כגרים) דער מענטש האט גיהאט אבהרת גרוס וויא אגרים (ובזה כסלע) אונ דער מענטש האט גיהאט אבהרת גרוס וויא אטאלער. האט מען ביידע מענשין נאך גיט מטמא גיוועזן נאר מען האט זיי פאר שלאסין אוף זיבן טאג (בסוף שבוע) אין סוף זיבן טאג (בזה כסלע) איז גיוועזן דער בהרת פון דעם מענטש גרוס וויא אטאלער (ובזה כסלע) אונ דר בהרת פון דעם אנדערן מענטש איז גרוס וויא אטאלער (ואינו יודע באיזה מהם פשה) אונ ער ווייס ניט ביי וועלכין מענטש איז דיא נגע גרעסער גיווארין פון אגרים ביז אטאלער איז ער טמא. אונ ביי וועלכין מענטש איז דיא נגע געבליבן אין איר גרייס. דארף מען אים נאך אמאהל פאר שליסן (בין באיש אחד) סיי דיא צוויי נגעים זענן גיוועזן ביי איין מענטש (בין בשני אנשים) סיי דיא צוויי נגעים זענן גיוועזן ביי צוויי מענטשין (טהור) איז מען אלץ טהור. ווייל דער כהן ווייס ניט וועלכע נגע עס איז טמא אונ וועלכע עס איז טהור. זענן ביידע טהור. רבי עקיבא זאגט (באיש אחד) אז דיא צווייא נגעים זענן ביי איין מענטש (טמא) איז ער טמא (ובשני אנשים) אונ אוב דיא צוויי נגעים זענן ביי צווייא מענשין (טהור) איז מען טהור: ה (משנזקק לטומאה ספקו טמא) אז דער כהן איז גינייט מטמא צוא זיין אונ עס איז גיווארין אספק. איז טמא (כיצד) וויא מיינט מען (שנים שבאו אצל כהן) צווייא מענשין זענן גיקומ׳ צוא אכהן

כו'. ואין הלכה כר"ע: ה שניהם טמאין. דכשניהם פסה: אע"פ שחזרו להיות כסלע. דהשתא אחד מהם טהור הואיל והוזקקו לטומאה שניהם טמאים. דכתיב (שם) וטהרו הכהן. את הודאי הוא מטהר ואינו מטהר את הספק: עד שיחזרו להיות כגרים. דהשתא ודאי שניהם טהורים שהפסיון שבעבורו הוחלטו הלך משניהם:

פרקו גופה של בהרת כגרים. חצי פול: הקלקי. שם מקום ופולין שבו גדולים: מרובע. וזהו שעור מלומלם שבבהרת. ואם היה הנגע עגול או על צורה אחרת אם יש בו כדי שיכנס בתוך הנגע כגרים הקלקי מרובע. טמא. ואם לאו טהור: ב רבתה הבהרת. מכחון: טמאה. משום

שנים שבאו אצל כהן. בזה בהרת כגרים. ובזה כסלע. בסוף שבוע בזה כסלע ועוד. ובזה כסלע ועוד. שניהן טמאין. אע"פ שחזרו להיות כסלע וכסלע שניהן טמאין עד שיחזרו להיות כגרים. זה הוא שאמרו. משנזקק לטומאה ספקו טמא:

פ"ו גופה של בהרת. כגרים הקלקי מרובע. מקום הגרים תשע עדשות. מקום עדשה ד' שערות נמצאו שלשים ושש שערות: ב בהרת כגרים ובה מחיה כעדשה. רבתה הבהרת טמאה. נתמעטה

(בזה בהרת כגרים) דר טעטש האט גיהאט אבהרת גרוס וויא אגרים (ובזה כסלע) אונ דר מע טש האט גיהאט אבהרת גרוס וויא אטאלער. האט מען ביידע מענטשין פאר שלאסין אוף זיבן טעג (בסוף שבוע) אין סוף זיבן טעג (בזה כסלע ועוד) א ז דר בהרת גיווארן גרעסר וויא אטאלער (ובזה כסלע ועוד) אונ דער בהרת איז גיווארן גרעסר וויא אטאלער (שניהן טמאין) זענן ביידע מענטשין טמא (אף על פי שחזרו להיות כסלע וכסלע) אפילו דיא צווייא בהרת זענן דער נאך קלענער גיווארן. אונ דר בהרת איז גרוס וויא אטאלער אונ דער בהרת איז גרוס וויא אטאלער. איז דאך איינר גרעסר וויא ער איז גיוועז ודער וואס איז גיוועז וויא אגרים אונ איינער איז גלייך וויא ער איז גיוועז ודער וואס איז פריער אוך גיוועז וויא אטאלער). פון דעקטוועגין (שניהם טמאין) זענן ביידע מענטשין טמא (עד שיחזרו להיות כגרים) ס'דין ביידע זאלין נאך קלענער ווערין ביז אגרים. וועלין ביידע זיין טהור (זה הוא שאמרו) דאס איז וואס מען האט גיזאגט (משנזקק לטומאה) אז דר כהן איז גיוועט מטמא צו זיין (ספיקו טמא) פון ספק ווענין איז מען אוך מטמא:

פרק ו א (גופה של בהרת) דיא גרייס פון אבהרת עס זאל טמא זיין (כגרים הקלקי) אזו וויא אהאלבער פול (באב) פון דיא פול וואס וואקסט אן דעם ארט קלק (מרובע) דר בהרת דארף זיין פיר קאנטיג. אונ אוב ער איז ניט פיר קאנטיג. דארף מען קענען פון דעם בהרת ארוס נעמען אפיר קאנטיגן ארט מען זאל קענן אוף דעם ארט ארויף לייגין אהאלבין פול (מקום הגרים) וויא פיל פאר נעמט דער ארט פון אהאלבין פול (תשע עדשות) ניין לינדזין (מקום עדשה) וויא פיל פאר נעמט דער ארט פון אלינדז (ארבע שערות) פיר האר (נמצאו שלשים ושש שערות) איז אהאלבער פול פאר נעמט זעקס אונ דרייסיג האר אזו וויא זייא וואקסין אין דיא הויט פון מענטש: ב (בהרת כגרים) אבהרת גרוס וויא אגרים (ובה מחיה כעדשה) אונ אין איר איז דא ווילד פלייש גרוס וויא אלינדז אונ דיא ווילד פלייש מיט דעם בהרת צ א זאמען איז גרוס ווי אגרים. איז ער גיווארין טמא (רבתה הבהרת) דער בהרת איז גרעסער גיווארין אין איין זייט (טמאה) איז דר בהרת טמא ווייל ער איז גרעסער גיווארן. אונ ניט דורך דיא ווילד

נתמעטה טהורה. רבתה המחיה *טמאה. נתמעטה טהורה: ג בהרת כגרים ובה מחיה פחותה מכעדשה. רבתה הבהרת טמאה. נתמעטה טהורה. רבתה המחיה טמאה. נתמעטה. ר"מ מטמא. וחכמים מטהרים. שאין הנגע פושה לתוכה: ד בהרת יתרה מכגרים. ובה מחיה יתרה מכעדשה. רבו או שנתמעטו. טמאין. ובלבד שלא יתמעטו מכשעור: ה בהרת כגרים. ומחיה כעדשה

*גמרא נ"א טהורה

פסיון: נתמעטה טהורה. דליכא כגרים: רבתה המחיה. וכסה הבהרת: טהורה. דאין המחיה מבוררת. דבעינן בהרת כעדשה מכל צד סביב למחיה: ג רבתה הבהרת מבחוץ: טמאה. שהרי פשהה בעור: נתמעטה טהורה. ואפילו היתה המחיה כעדשה: רבתה המחיה. ונעשית כעדשה טמאה: נתמעט. שפשטה הבהרת עליה: ר"מ מטמא. דחשיב ליה פסיון מבפנים כמו מבחוץ: וחכמים מטהרים. דפסיון שבפנים לא חשיב פסיון. והלכה כחכמים: ד שלא יתמעטו מכשיעור. בהרת מכגרים ומחיה מכעדשה: ה בהרת כגרים. מרובע ורלוע׳ של בשר חי ברוחב כעדשה מקפת אותה מסביב. ותוך לאותו בשר חי מקפת בהרת כגרים מסביב והרי יש כאן שתי בהרות אחת פנימית ואחת חיצונה. ומחיה מפסקת ביניהן סביב: הפנימית

פלייש ווייל דיא ווילד פלייש איז איצט ניט אין מיטען (נתמעטה) אז דער בהרת איז קלענער געווארן (טהורה) איז זיא טהור ווייל עס איז ניטא קיין גרים (רבתה המחיה) אז דיא ווילד פלייש איז גרעסר געווארן אונ איז ארויף געקומן אויף דעם בהרת. אונ דער בהרת וואס ארום דיא ווילד פלייש איז ניט ברייט וויא אלינדז (טהורה) איז זיא טהור (נתמעטה) אז דיא ווילד פלייש איז קלענער געווארין (טהורה) איז זיא טהור: ג (בהרת כגרים) אבהרת גרוס וויא אגרים (ובה מחיה פחותה מכעדשה) אונ אין איר איז דא ווילד פלייש ווייניגער וויא אלינדז (רבתה הבהרת) דער בהרת איז גרעסר געווארין (טמאה) איז דער בהרת טמא ווייל ער איז גרעסר געווארין (נתמעטה טהורה) אז דער בהרת איז קלענער געווארין איז זיא טהור ווייל עס איז ניטא קיין גרים (רבתה המחיה) אוב דיא ווילד פלייש איז גרעסער געווארן. עס איז גרוס וויא אלינדז. אונ דיא ווילד פלייש מיט דעם בהרת צוא זאמען אדער דער בהרת אליין אן דיא ווילד פליישו איז גרוס וויא אגרים (טמאה) איז זיא טמא (נתמעטה) אוב דיא ווילד פלייש איז ווייניגער געווארן. ווייל דער בהרת איז ארויף אויף דיא ווילד פלייש (רבי מאיר מטמא) רבי מאיר זאגט עס איז טמא. ווייל דער בהרת איז גרעסער געווארן (וחכמים מטהרין) אונ דיא חכמים זאגין עס איז טהור (שאין הנגע פושה לתוכה) ווייל אנגע ווערט ניט גרעסער א ניוויינג נאר אוסוויינג: ד (בהרת יתרה מכגרים) אבהרת וואס איז גרעסער וויא אגרים (ובה מחיה יתרה מכעדשה) אונ אין איר איז דא ווילד פלייש גרעסער וויא אלינדז (רבו) אז זייא זענען גרעסער געווארן (או שנתמעטו) אדער דיא זענן ווייניגער געווארין (טמאין) זענען זייא טמא (ובלבד שלא יתמעטו מכשיעור) נאר זייא זאלין ניט ווערין ווייניגער וויא זייא דארפין זיין. דער בהרת זאל ניט זיין ווייניגער וויא אגרים. אונ דיא ווילד פלייש זאל ניט זיין ווייניגער וויא אלינדז: ה (כהרת כגרים) אבהרת גרוס וויא אגרים (ומחיה כעדשה מקפתה) אונ ארום דעם

והפנימית להסגיר. דאין בה מחיה כשיעור: והחיצונה להחליט. דמחיה מקפת לפנימית. סימן טומאה לחיצונה. שהרי היא מבוהרת כשיעור: שהבהרת בתוכה. לפי שהבהרת לתוכה. אינה חשובה סימן טומאה לחיצונה. דבעינן מבוהרת נגע מכאן ונגע מכאן ומחיה באמצע [בלי הפסק דבר אחר בתוך המחיה] והכא יש כאן נגע ומחיה ונגע ומחיה ונגע ואין הלכה כר"י: נתמעטה המחיה. שפשתה הבהרת עליה: והלכה לה. או שהלכה לה כלה: אם מבפנים היא כלתה. שהבהרת הפנימית כסתה המחיה: סימן פשיון לפנימית. ומחליטה שהרי פשתה מבחוץ: והחיצונה טהורה. שהלכה מחיתה או נתמעטה מכשיעור: אם מבחוץ. שהבהרת החיצונה כסתה המחיה: החיצונה טהורה. שנתמעט מחיתה או הלכה. ופשיון ליכא שאין הנגע פושה לתוכו: והפנימית להסגיר. שהנגע עומד בעיניו: בין כך ובין כך. בין כלתה מבפנים. בין כלתה מבחוץ: טהור. שכשם שאם פשתה החיצונה למחיה שבתוכה אינו פשיון כך כשפשתה הפנימית למחיה שבתוך הבהרת החיצונה אינו פשיון והלכה כר"ע:

כעדשה מקפתה. וחוץ למחיה בהרת. הפנימית להסגיר. והחיצונה להחליט. א"ר יוסי אין המחיה סימן טומאה לחיצונה. שהבהרת לתוכה. נתמעטה והלכה לה. ר"ג אומר אם מבפנים היא כלה. סימן פשיון לפנימית. והחיצונה טהורה. ואם מבחוץ החיצונה טהורה והפנימית להסגיר. רע"א בין כך ובין כך טהורה

בהרת איז גיוועזן ווילד פלייש בדייט וויא אלינדז (וחוץ למחיה בהרת) אונ ארום דיא ווילד פלייש איז דא נאך אבהרת. איז דא צוויא בהרת. אאינוויינינגסטע אונ אאויסוויינינגסטע (הפנימית להסגיר) דיא אינוויינינגסטע שטייט מען זאל דעם מענש פאר שליסען אויף זיבן טאג (והחיצונה להחליט) אונ דיא אויסוויינינגסטע שטייט מען זאל דעם מענטשין שון מטמא זיין (אמר רבי יוסי) האט רבי יוסי גיזאגט (אין המחיה סימן טומאת לחיצונה) דיא ווילד פלייש וואס ארום דיא אינוויינינגסטע איז ניט קיין סימן טומאת צוא דיא אויסוויינינגסטע (שהבהרת לתוכה) ווייל דער בהרת וואס איז אינווייניג אין די ווילד פלייש איז מפסיק צווישין דיא ווילד פלייש. מען דארף אז דיא ווילד פלייש זאל זיין אויף איין ארט. אנגע. ווילד פלייש. אנגע. אונ דא איז אנגע. ווילד פלייש. אנגע. ווילד פלייש. אנגע (נתמעטה) אז דיא ווילד פלייש איז ווייניגער גיווארין. דער בהרת האט זיך פאר שפרייט אויף דיא ווילד פלייש (והלכה לה) אדער דיא ווילד פלייש איז אין גאנצין אוועק גיגאנגען. רבן גמליאל זאגט (אם מבפנים היא כלה) אוב דורך דעם אינוויינינגסטען בהרת איז אוועק גיגאנגן דיא ווילד פלייש. דער אינוויינינגסטער בהרת איז גרעסער גיווארין אויף דיא ווילד פלייש ארוף (סימן פשיון לפנימית) דאס איז אסימן אז דער אינוויינינגסטער בהרת האט זיך גימערט ואיז גרעסער גיווארין] פון דער אויסוויינינגסטער זייט איז דער אינוויינינגסטער בהרת טמא (והחיצונה טהורה) אונ דער אויסוויינינגסטער בהרת איז טהור (ואם מבחוץ) אונ אוב דער אויסוויינינגסטער בהרת איז גרעסער גיווארין אונ האט בדעקט דיא ווילד פלייש (החיצונה טהורה) איז דער אויסוויינינגסטער בהרת טהור. ווארום דיא ווילד פלייש איז קלענער גיווארין אדער עס איז גאר ניטא. אונ דאס וואס דער בהרת איז גרעסער גיווארן איז ניט מטמא. ווייל ער איז גרעסער גיווארן פון דיא אינוויינינגסטע זייט (והפנימית להסגיר) אונ דיא אינוויינינגסטע נגע דארף מען פאר שליסען אויף זיבען טאג. רבי עקיבא זאגט (בין כך

ו אימתי. החיצונה טהורה כשפשתה הפנימית או החיצונה על מחיה דאמרן לעיל שהחיצונה טהורה ה"מ בזמן שהיא כעדשה מובאת. שהמחיה כעדשה מלומלמת לא פחות ולא יותר. אבל אם היתה המחיה יתרה מכעדשה: המותר סימן פשיון לפנימית. והחיצונה טמאה. כלו׳ אם פשתה הפנימית על אותו מותר שהיכן להחליט. פנימית משום פסיון וחיצונה משום מחיה. ואם פשתה החיצונה על אותו מותר. מ"מ החיצונה להחליט. משום מחיה.

טהורה: ו אר"ש אימתי בזמן שהיא כעדשה מובאת. היתה יתרה מכעדשה. המותר סימן פשיון לפנימית. והחיצונה טמאה. היה בו בהק פחות מכעדשה. סימן פשיון לפנימית. ואין סימן פשיון לחיצונה: ז עשרים וארבעה ראשי איברין באדם. שאינן מיטמאין משום מחיה.

ראשי

בהק פחות מכעדשה. סמוך לפנימית והחיצונה מקפת לבהק: סימן פשיון לפנימית. אם פשתה הפנימית וכסתה את הבהק: הפנימית להחליט. שהרי פשתה מבחוץ. ואם החיצונה פשתה וכסתה את הבהק. אינו סימן פסיון לחיצונה. שאין הנגע פוסה לתוכה. והאי דנקט בהק פחות מכעדשה. דאם היה כעדשה היה מטמא משום מחיה דקי"ל מחיה מטמאה בכל המראות אבל פחות מכעדשה אין כאן מחיה. דאין מהיא פותחת והפנימית להסגיר. ואין הלכה כר"ש: היה מכעדשה: ז שאינן מיטמאן משום מחיה.

דכתיב

זבין כך) זיי אזו אונ זיי אזו. זיי דיא ווילד פלייש איז אוועק גיגאנגען דורך דעם אינווייניגסטין בהרת אונ זיי די ווילד פלייש איז אוועק גיגאנגען דורך דעם אויסווייניגסטן בהרת (טהורה) איז אלין טהור: ו (אמר רבי שמעון) האט רבי שמעון גיזאגט (אימתי ווען זאגט רבי עקיבא אז דער אויסווייניגסטער בהרת איז טהור (בזמן שהיא כעדשה מובאת) נאר אז די ווילד פלייש איז גיוועזן גלייך ווי אלינדז. ניט ווייניגר אונ ניט מעהר. אז וויא מען וואלט גיבראכט אלינדז אונ צוא גימאכטין (היתה יתרה מכעדשה) אבער אז דיא ווילד פלייש איז גיוועזן ברייטער ווי אלינדז אונ דער אינווייניגסטער בהרת האט זיך פאר שפרייט אויף דיא מערערע אויך (המותר סימן פשיון לפנימית) וואס עס האט זיך פאר שפרייט אויף מעהר וויא אלינדז דיא מערערע איז אסימן אז דער אינווייניגסטער בהרת איז גרעסער גיווארין. איז דער אינווייניגסטער בהרת טמא (והחיצונה טמאה) אונ דער אויסווייניגסטער בהרת איז אויך טמא. וואבער אז דער אויסווייניגסטער בהרת האט זיך גימעהרט אויף דיא ווילד פלייש וואס מעהר וויא אלינדז אויך. איז דער אויסווייניגסטער באלד טמא. אונ דעם אינווייניגסטען דארף מען פאר שליסען אויף זיבען טאג) (היה בוהק פחת מכעדשה) אונ ארום דעם אינווייניגסטען בהרת איז גיוועזן אפלעק אטונקעלער ווייניגער וויא אלינדז דיא ברייט. אונ ארום דעם פלעק די ווילד פלייש. אונ ארום די ווילד פלייש דר אויסווייניגסטער בהרת. אונ דר אינווייניגסטער בהרת האט זיך גימעהרט אויף דעם פלעק (סימן פשיון לפנימית) איז אסימן אז דער אינווייניגסטער בהרת איז גרעסער גיווארן. איז דער אינווייניגסטער בהרת טמא. אבער אז דער אויסווייניגסטער בהרת האט זיך גימעהרט אויף דעם פלעק (ואין סימן פשיון לחיצונה) איז דאס ניט קיין סימן מעהרונג צוא דעם אויסווייניגסטען מטמא צוא זיין (עיין תי"ט): ז (עשרים וארבעה ראשי איברים באדם) פיר אונ צוואנציג אנהייב גלידער איז דא ביי אמענטש (שאין מיטמאין משום מחיה) וואס זייא ווערין ניט טמא דארף

דכתיב וראהו הכהן בעינין שיראה את הנגע עם המחיה כולה כא׳ וכשיש נגעים בראש החוטם או בראשי אצבעות הוא שופע אילך ואילך ואינו יכול לראות כלו כאחד : ראשי אזנים . נחשבים כא׳ וכן ראשי דדין ואין הלכה כר״י שמנה ראשי דדין שבאשה: וראש הגויה. סוף גיד האמה: יבלו׳. לשון [או חרוץ או יבלת] (ויקרא כב) פורו״ש בלע״ז : דלדולין. בשר שפירש ונדלדל ואית דגרסי ותלתולין בשר הנעשה כמו תל גבוה . ואין הלכה כר״א: ח שאינן מטמאין בבהרת . בארבע מראות

בעור בשרו : הקמטין . שבשאר הגוף : והקמטין שבצואר . תנא סיפא לגלויי דקמטין דרישא קמטין של שאר הגוף הן . דלא תימא קמטין דצואר דוקא . דלא מתחזי כאחריני :

ראשי אצבעות ידים ורגלים . וראשי אזנים . וראש החוטם . וראש הגויה . וראשי הדדים שבאשה . ר׳ יהודה אומר אף של איש . רא״א אף היבלות והדלדולין אינן מיטמאין משום מחיה :

ח אלו מקומות באדם שאינן מיטמאים בבהרת . תוך העין . תוך האזן . תוך החוטם . תוך הפה . הקמטין . והקמטין שבצואר . תחת הדד . ובית השחי . כף הרגל והצפורן . הראש . והזקן . השחין . והמכוה . והקרח המורדין . אינן

תחת הדד . כשנראית כמניקה את בנה . מה שאינו נראה באותה שעה אינו מטמא : ובית השחי . כשנראה כמוסק זיתים: כף הרגל . מה שתחת [הקערורית] של הרגל . דכל אלו אינן עור בשר הנראה : והציפורן. לא חשיבא עור בשר : הראש והזקן . אינן מיטמאין בבהרת דכתיב (שם) נתק הוא

נגעים . שאת ותולדתה בהרת ותולדתה : תוך לרעת הראש או הזקן הוא . אין לראש ולזקן
העין תוך האזן . שכל אלו אינן חשובים טומאה . אלא טומאת נתקין בלבד : השחין
כעור בשר . והכתוב אומר (שם יג) והיה והמכוה והקרחה המורדין . שלא נתרפאו יפה.

ווילד פלייש ועיין תי״ט) (ראשי אצבעות ידים ורגלים) די שפיץ פינגער פון די הענט און פון די פים (וראשי אזנים) די שפיצען פון די אויערן ביידע אויערן ווערין גירעכונט פאר איין גליד) (וראש החוטם) דער שפיץ נאז (וראש הגויה) און דער שפיץ פון די מילה (וראשי הדדים שבאשה) און די ווארצלען פון די בריסט פון אאשה ביידע בריסט ווערין גירעכונט פאר איין גליד) . רבי יהודה זאגט (אף של איש) די ווארצלען פון די בריסט פון אזכר ווערין אויך ניט טמא אויב אויף זייא איז דא ווילד פליש . רבי אליעזר זאגט (אף היבלות והדלדולין) אויב איינער האט אווארציל אויף זיין לייב . אדער עס איז אפ גערישן געווארין פון אים אשטיקל פלייש אונ דאס איינגט ביי אים . אונ אויף דעם ווארציל אדער אויף די אפ געריסענע שטיקל פלייש איז דא ווילד פלייש (אינן מיטמאין משום מחיה) ווערין זייא ניט טמא דורך די ווילד פלייש :

ח (אלו מקומות באדם שאינן מיטמאין בבהרת) אויב עס איז דא ביי אמענטשין אבהרת אויף די ארטער ווערט ער ניט טמא (תוך העין) אין אויג (תוך האזן) אין אויער (תוך החוטם) אין נאז (ותוך הפה) אין מול (הקמטים) אין די קנייטשין וואס אין גוף (והקמטים שבצואר) אין די קנייטשין וואס ארום דעם האלדז (תחת הדד) אונטער די ברוסט (ובית השחי) אונטער דעם ארעם (כף הרגל) אויף דעם טריט פון פוס (והצפורן) אויף דעם נאגיל (הראש והזקן) אויב עס איז דא אבהרת אויף דעם קאפ אדער אויף דעם באקיד (השחין) אז עס איז געוועזן אדערהיצונג (אבראנד) אויף זיין לייב (והמכוה) אדר ער האט אן גיברענט דאס לייב פון הייסע אש (והקרח) אדער דאס לייב איז בראנדיג געווארין פון אקלאפ (המורדין) זייא זענען ווידער שפעניגער . זייא פאלגין ניט . מען

ולא נקרא העור שלהם כקליפת השום: אין מיטמאין משום נגע. דבשחין כתיב (שם) שחין ונרפא. ובמכוה נמי כתיב (שם) והיתה מחית המכוה. קדח. הוא שחין שבא מחמת דבר אחר. כגון מחמת מכה אבן או עץ או גפת או סיד. ומכו' נמי שלא באה מחמת האש עצמו אלא מחמת תולדות האש. כגון רמץ חם וגפסית חם. כל אלו קרויין קדח. לשון כקדוח אש המסיס. וקדח המורד. נמי שלא נתרפא ולא העלה קרום כקליפת השום. אינו מטמא משום נגע. המורדים. כל זמן שלא נתרפאו שלא העלו קרום קרויין מורדים. כלומר שעדיין עומדים במרדם. ואית דגרסי מוררים בב' רישי"ן. לשון רר בשרו (שם טו): ואין מצטרפין בנגעים. אם היה חצי גריס נגע בעור בשרו. וחצי גריס באחת מן המקומות הללו. אין מצטרפים לכגריס: ואין הנגע פושה לתוכה. דכיון דלא מטמאו בהון. לא מטמאו נמי בפשיון: ואינם מיטמאין משום מחיה. דאם פרח בכלו. ויש בראשו או בכף רגלו או בקמטין בשר חי אין מיטמאין משום מחיה. אי נמי אם היה אחד מן המקומות הללו מבוצר בתוך הנגע אינו מטמא משום מחיה: ואינם מעכבין את ההופך כלו לבן. אם פרחה הצרעת בכולו חוץ מאחד מהמקומות הללו. אין מעכבין. דכתיב (ויקרא יג) וכסתה הצרעת את כל עור הנגע עור הראוי להיות בו נגע פרט לאלו שאין מיטמאין משו' נגע: חזר הראש והזקן ונקרחו. שנקרח השער שהיה בהן ונעשה כעור בשר. וכן השחין והמכוה והקדח שנעשו צרבת. שנתרפאו וקרם עליהם עור כקליפת השום: הרי אלו מיטמאין בנגעים. בד' מראות. וה"ה דהוי מצי למתני נתפשטו הקמטין נמי מיטמאין בנגעים: ואין מצטרפים בנגעים. ראש וזקן אין מצטרפין. וכן עור הבשר

מיטמאין בנגעים ואין מצטרפים בנגעים. ואין הנגע פושה לתוכן. ואין מיטמאין משום מחיה. ואין מעכבין את ההופך כלו לבן. חזר הראש והזקן. ונקרחו. השחין המכוה והקדח ונעשו צרבת. הרי אלו מיטמאין בנגעים ואינן מצטרפים בנגעים

היילט זייא אונ ווערין ניט אוס גיהיילט. אוב אוף איינע פון דיא ערטער איז גיווארין א נגע (אינן מיטמאין בנגעים) ווערט דער מענטש ניט טמא דורך דיא נגע (ואינן מצטרפין בנגעים) א נגע איז אנדערש ניט טמא סיידין זיא איז גרוס וויא א גריס. אונ איב א האלבער גריס איז אוף דעם גיזונטען לייב אונ א האלבער גריס איז אוף איינע פון דיא ערטער. איינס ביי דאס אנדערע. ווערין זייא ניט צוא זאמען גירעכינט פאר א גריס טמא צוא זיין (ואין הנגע פושה לתוכן) איב דיא נגע וואס אין דיא זאכין איז גרעסער גיווארין. ווערט אויך ניט טמא (ואינן מטמאין משום מחיה) אוב אין איינע פון דיא ערטער איז דא ווילד פלייש ווערט ניט טמא (ואינן מעכבין את ההופך כולו לבן) דער דין איז אז דיא צרעת האט בדעקט דאס גאנצע לייב איז מען טהור. זאגט דיא משנה אוב דאס גאנצע לייב איז בדעקט מיט צרעת נאר דיא ערטער וואס דיא משנה רעכינט אוף זייא איז ניטא צרעת. פון דעסטוועגין פערהאלט דאס ניט דיא טהרה. נאר דער מענטש איז טהור (חזר הראש והזקן ונקרחו) אוב דיא קאפ אונ די בארד איז גיווארין גאל אן האר אונ אוף זייא איז גיווארין א נגע (השחין והמכות והקדח) אוב דער שחין אדער דיא מכוה אדער דער קדח איז פאר היילט גיווארין (ונעשו צרבת) אונ פון הויבין איז גיווארין אדינע הוט וויא דיא שאלאכץ פון א קנאביל. אוב אוף דעם ארט איז גיווארין א נגע (הרי אלו מיטמאין בנגעים) ווערין די אלע ערטער טמא דורך דיא נגע מטמא צוא זיין דעם מענטש (ואינן מצטרפין בנגעים) אוב א נגע

בנגעים. ואין הנגע פושה לתוכן. ואינן מיטמאים משום מחיה. אבל מעכבין את ההופך כלו לבן. הראש והזקן עד שלא העלו שער, והדלדולין שבראש ושבזקן נידונים כעור הבשר :

פ"ז **אלו** בהרות טהורות. שהיו בו קודם למתן תורה. בעובד כוכבים

והזקן. או עור הבשר והראש אין מצטרפין. הראש והזקן שלא העלו שער. כגון קטן דהיה בא לו חצי גריס נתק בראש. אי נמי דלא צמח זקנו. או לא השעיר ראשו : נדונים חצי גרס נתק בזקן וחצי גריס נגע בעור בשר. כעור בשר. ליטמא בבהרת וכן הדלדולין אין מצטרפין וכן חצי גריס שחין וחצי גריס שבראש ובזקן דלית בהו שער. נדונים כעור מכוה אין מצטרפין לכגריס : ואין הנגע פושה לתוכן. נגע של עור בשר. אין פושה לא בנתק הראש ולא בנתק הזקן. ולא בשחין ולא במכוה דלא חשיבי כעור בשר : ואין מטמאין משום מחיה. דנתקים מטמאין בשער זהוב ופסיון ושחין ומכוה בשער לבן ופסיון : אבל מעכבין את ההופך כולו לבן. שאם פרחה הצרעת בכלו. ונשאר הראש או הזקן שנקרחו שלא פרחה הצרעת בהן או השחין והמכוה והקדח שנעשו צרבת טמא עד שיפרח בכלו :

בשר. ומעכבים את הפריחה. והנגע פושה לתוכן. ומצטרפין לכגריס :

פרק ז **אלו** בהרות טהורות : שהיו בו קודם מתן תורה. מי שהיתה בו צרעת קודם מתן תורה לא היה טמא מחמת אותו נגע לאחר מתן תורה דכתיב (שם) אדם כי יהיה בעור בשרו פרט לזה שכבר היה. וכל הני נמי דחשיב מהתם נפקי דבעי׳ שיולד הנגע בשעה שראוי ליטמא בו ולא קודם. כמו גר עד שלא נתגייר וקטן עד

גרוס אהאלבער גריס איז אויף דעם קאפ אונ אנגע גרוס אהאלבער גריס איז אויף דעם בארד. אדער אויף איין אנדער ארט. רעכענען זייא זיך ניט צוא זאמען פאר אגריס מטמא צוא זיין (ואין הנגע פושה לתוכן) אוב ער האט אנגע אין דיא הויט פון זיין לייב אונ דיא נגע האט זיך פאר גרעסערט אין דעם שחין אדער אין דיא מכוה אריין. ווערט מען ניט טמא דורך דעם (ואין מיטמאין משום מחיה) אוב עס איז דא ווילד פלייש אין אנתק אדער אין שחין אדער אין מכוה ווערט ניט טמא דורך די ווילד פלייש (אבל מעכבין את ההופך כולו לבן) אוב דער צרעת האט זיך פאר שפרייט אויף דעם גאנצין גוף. נאר אויף דעם קאפ. אדער אויף דיא בארד. אדער אויף דעם ארט פון דעם שחין. אדער אויף דעם ארט פון דיא מכוה. איז ניט גיוועזן קיין צרעת דער ארט וואס אויף אים איז ניטא קיין צרעת פערהאלט די טהרה פון דעם מענש. דער מענש זאל ניט ווערין טהור (הראש והזקן עד שלא העלו שער) אקאפ פון אקינד וואס עס האט נאך ניט אנגיהובין צוא וואקסין אויף אים האר. אונ איונגער מענטש וואס האט נאך ניט קיין האר אויף זיין בארד. דער קאפ אונ דיא בארד האבין דעם דין צוא נגעים וויא דאס גאנצע לייב פון זיין טף (והדלדולין שבראש ושבזקן) די ארטער פון קאפ אונ פון בארד וואס איז אויף זיא האר נאר ניט ביי אלע מענטשין איז דא אויף דיא ארטער האר. נאר ביי ראהכינגע מענטשין. דיא ארטער (נידונין כעור הבשר) ווערין גירעכונט וויא דיא הוט פון גאנצין לייב צו אלע דינים ועתי"ט :

פרק ז א (אלו בהרות טהורות) דיא נגעים זענין טהור (שהיו בו קודם למתן תורה) אז איינר האט גיהאט אנגע איידער דיא תורה איז גיגעבין גיווארן. אונ ער האט נאך דיא זעלבינע נגע דער נאך וויא דיא תורה איז שוין גיגעבען גיווארן. איז ער טהור

שלא נולד וכן כלם : בקמט ונתגלה. שהיה וכשנקרחו היינו סופן טומאה . וכן שחין
מתחלה הנגע מוסתר בתוך הקמט והיה ומכוה וקרח. דעד שלא באו . בא הנגע
טהור . מפני שהוא בבית הסתרים . ואח"כ היינו טומאה. וכשבא השחין והמכוה והקרח .
נתגלה : ובמורדים . כלומר בשחין ומכוה היינו טהרה. דבעינן שיקדים השחין והמכוה

כמורדי' שלא נתרפאו ולא העלו קרום כקליפת השום : עד שלא העלו שער . בא הנגע . דחשיבי כעור בשר . היינו תחלתן טומאה וכשעלו שערות הוי טהרה . דינו כנתקים .

כוכבים ונתגייר . בקטן ונולד . בקמט ונגלה: בראש ובזקן . בשחין ובמכוה וקדח ובמורדין . חזר הראש והזקן ונקרחו. השחין והמכוה והקדח ונעשו צרבת . טהורים . הראש והזקן עד שלא העלו שער . העלו שער . ונקרחו . השחין והמכוה והקדח עד שלא נעשו צרבת : נעשו צרבת וחיו . רבי אליעזר בן יעקב מטמא . שתחלתן

לשאת דכתיב (ויקרא יג) והיה במקום השחין שאת . שיקדים השחין לשאת . ולא שתקדים השאת לשחין. כשחזרו ונעשו צרבת היינו טומאה : וחיו . שנתרפאו יפה : ר' אליעזר בן יעקב

(בעובדי גלולים) אז איין עובדי כוכבים האט גיהאט אנגע (ונתגייר) אונ ער האט זיך מגייר גיוועזן אונ ער האט נאך דיא נגע . איז ער טהור (בקטן) אקינד האט גיהאט אנגע אײדער ער איז גיבארין גיווארן (ונולד) אונ ער איז גיבארן גיווארן אונ ער האט נאך די נגע . איז ער טהור (בקמט) ער האט גיהאט אנגע אין אקנייטש פון זיין לייב . איז ער גיוועזן טהור . וייל דאס איז אפארבארגענער ארט איז דיא נגע ניט גיזעהן גיווארן (ונגלת) דער נאך איז דיא נגע גיזעהן גיווארען . איז ער טהור (בראש ובזקן) ער האט גיהאט אנגע אויפין קאפ אדער אין בארד (בשחין) אדער ער האט גיהאט אנגע אויף אזו אארט וואס דארט איז פריער גיוועזן שחין (ובמכוה) אדער פריער איז אוף דעם ארט גיוועש אמכוה (ובקדח) אדער פריער איז אויף דעם ארט גיוועזן אקדח (המורדין) וואס דער ארט איז ניט גוט אויס גיהיילט גיווארען . איז דיא נגע טהור גיוועזן (עיין פרק ו משנה ח) (חזר הראש והזקן ונקרחו) דער נאך איז דיא קאפ אונ דיא בארד גאל גיווארין . אונ ער האט נאך דיא נגע (השחין והמכוה והקדח ונעשו צרבת) דער נאך איז דער שחין אדער דיא מכוה אדער דער קדח פאר היילט גיווארן אונ פון הויבין איז גיווארן אדינע הויט . אונ ער האט נאך דיא נגע (טהורין) זענין דיא נגעים טהור (הראש והזקן עד שלא העלו שער) ער האט גיהאט אנגע אויפין קאפ אדער אויפין בארד איידער עס האט נאך אנגיהויבען צו וואקסין אויף זייא האר . איז דיא נגע טמא גיוועזן (העלו שער) דר נאך איז אנגיוואקסין האר אויפין קאפ אונ אויפין בארד . איז דיא נגע גיווארען טהור (ונקרחו) דער נאך איז דער קאפ אונ דיא בארד גאל גיווארען . אדער (השחין והמכוה והקדח עד שלא נעשו צרבת) ער הט גיהאט אנגע אוף זיין לייב אונ אויף דעם ארט איז ניט גיוועזן קיין שחין אונ ניט קיין מכוה אונ ניט קיין קדח . איז דיא נגע טמא גיוועזן . דער נאך איז אויף דעם ארט גיווארן אשחין אדער אמכוה אדער אקדח . איז דיא נגע גיווארען טהור (נעשו צרבת) דער נאך איז דער שחין אדער דיא מכוה אדער דער קדח פאר היילט גיווארן (וחיו) דער נאך איז דער שחין אדער דיא מכוה אדער דער קדח גוט פאר היילט גיווארן (עיין תי"ט) (רבי אליעזר בן יעקב מטמא) רבי אליעזר בן יעקב

מטמא. כיון דבתחלה בא הנגע בעור או מספחת עזה. כלומר שהשאת נעשית הבשר.. והדר סופו לקדמותו. לא חיישינן מספחת שחזרה להיות כתולדה שלה. או להפסק שבינתים: וחכמים מטהרים. הואיל שהעזה נעשית כמספחת שלה. ופרושי קמפרש והפסיקה טהרה ביניהם. והלכה כחכמים: לרישא דקתני היתה כשלג ונעשית כסיד

שתחלתן וסופן טמא. וחכמים מטהרים: **ב** נשתנו מראיהן בין להקל. בין להחמיר. כיצד להקל. היתה כשלג ונעשה כסיד ההיכל. כצמר לבן. וכקרום ביצה. נעשית מספחת שאת. או מספחת עזה. כיצד להחמיר. היתה כקרום ביצה ונעשה כצמר לבן. כסיד ההיכל וכשלג. ראב"ע מטהר. ר' אלעזר חסמא אומר להקל טהור. ולהחמיר תראה בתחלה. ר' עקיבא אומר בין להקל בין להחמיר. תראה בתחלה:

ב נשתנו מראיהן. אבהרות שהורות קאי כגון דהוות כשלג עד שלא נתגייר ומשנתגייר נעשית כסיד ההיכל: כצמר לבן וכקרום ביצה. כלו' תחלה היתה כצמר לבן. ועכשיו נעשית כקרום ביצה: נעשית מספחת שאת

ההיכל. היינו שנעשית עזה מספחת. ואותה שהית' כצמר לבן ונעשי' כקרום ביצה. היינו שנעשית שאת מספחה: וכסיד ההיכל וכשלג. כלומר היתה כסיד ההיכל ועכשיו נעשית כשלג: ר' עקיבא אומר כו'. והלכה כר"ע:

בהרת

זאגט דיא נגע איז טמא (שתחלתן וסופן טמא) ווייל דער אנהייב אונ דער סוף איז טמא (וחכמים מטהרים) אונ דיא חכמים זאגן דיא נגע איז טהור ווייל אין מיטען איז זיא געוועזן טהור: ב (נשתנו מראיהן) דיא נגעים וואס זענין געוועזן פריער טהור איז דער נאך געענדערט געווארען זייער קאלער (בין להקל בין להחמיר) סייא צוא גרינגער סייא צו שווערער (כיצד להקל) וויא מיינט מען צו גרינגער (היתה כשלג) ווען ער איז געוועזן אנוי איז דיא נגע געוועזן ווייס וויא שניי. דער נאך וויא ער האט זיך מגייר געוועזן (ונעשית כסיד ההיכל) איז דיא נגע געווארען טינקעלער אונ זיא זעהט אויס וויא דיא וואפנע פון היכל (כצמר לבן) אדער ווען ער איז געוועזן איין עובדי כוכבים איז דיא נגע געוועזן ווייס וויא ווייסע וואל. דער נאך וויא ער האט זיך מגייר געוועזן (וכקרום ביצה) איז דיא נגע געווארען טינקעלער אונ זיא זעהט אויס וויא דיא הויט פון אאיי (נעשית מספחת שאת) פון שאת איז געווארען ספחת (או מספחת עזה) אדער פון עזה איז געווארען כהת ועיין פרק א משנה א) (כיצד להחמיר) וויא מיינט מען שווערער צו מאכן (היתה כקרום ביצה) ווען ער איז געוועזן איין עובדי כוכבים איז דיא נגע געוועזן ווייס וויא דיא הויט פון אאיי. דער נאך וויא ער האט זיך מגייר געוועזן (ונעשית כצמר לבן) איז די נגע געווארען ווייסער אונ זיא זעהט אויס וויא ווייסע וואל (כסיד ההיכל) אדער ווען ער איז געוועזן איין עובדי כוכבים איז דיא נגע געוועזן ווייס וויא דיא וואפנע פון היכל. דער נאך וויא ער האט זיך מגייר געוועזן (וכשלג) איז דיא נגע געווארען ווייסער אונ זיא זעהט אויס וויא שניי (רבי אליעזר בן עזריה מטהר) רבי אלעזר בן עזריה זאגט דיא נגע איז טהור. רבי אליעזר חסמא זאגט (להקל) אויב דיא נגע איז געענדערט געווארן צו גרינגער. זיא איז טינקעלער וויא זיא איז געוועזן (טהור) איז ער טהור (ולהחמיר) אונ אויב דיא נגע איז געענדערט געווארען צו שווערער וויא זיא איז געוועזן. זיא איז ווייסער געווארען (תראה בתחלה) זאל זיא געזעהן ווערין פון אנהייב. וויא אנייע נגע. רבי עקיבא זאגט (בין להקל בין להחמיר) סייא זיא איז געענדערט געווארן צוא גרינגער נצוא טינקעלער) סיי זיא איז געענדערט געווארען צו שווערער וצו ווייסער) (תראה בתחלה)

ג בהרת ואין בה כלום. בתחלה. בסוף שבוע ראשון. יסגיר. בסוף שבוע שני לאחר הפטור יפטור. עודהו מסגירו. ופוטר. ונולדו לו סימני טומאה יחליט. בהרת ובה סימני טומאה. יחליט. עודהו מחליטו והלכו להן סימני טומאה. בתחלה. בסוף שבוע ראשון יסגיר. בסוף שבוע

שני

ג בהרת. מסכתא איירי בבהרות טמאות: ואין בה כלום. לא מחיה ולא שער לבן: בתחלה. כשהובא אל הכהן. וכן בסוף שבוע ראשון. אם לא נולד בה כלום יסגיר: בסוף שבוע שני. אם לא נולד בה כלום פטור. וכן לאחר הפטור. אם לא נולד בה כלום. עומד בפטור זה כל ימיו. ושוב אינו מסגירו: עודהו מסגירו. שהיה רוצה להסגירו. בין בתחלה כשהובא אל הכהן. בין בסוף שבוע ראשון. ולא הספיק להסגירו עד שנולדו סימני טומא'. כגון בתחלה בשער לבן ומחיה.

ובסוף שבוע ראשון בשער לבן ומחיה ופשיון יחליט. אבל משהסגירו. הא תנן לעיל ברפ"ג. אין מחליטין את המוסגר: ופוטר. כלומר או פוטרו. כגון בסוף שבוע שני. ואפילו לאחר הפטור אם נולדו סימני טומאה יחליט: עודהו מחליטו. שהי' [בא] להחליטו. ולא הספיק עד שהלכו סימני טומאה: בתחלה. כשהובא אל הכהן. או בסוף שבוע ראשון: יסגיר. אבל אם משהחליטו הלכו לכן. כגון שהחליטו בשער לבן והלך לו שער לבן. ובהרת קיימת. אין מסגירו עליה אלא

פוטרו

זאל זיא גיזעהן ווערין פון אן הייב. וויא אנייע נגע: ג (בהרת ואין בה כלום) אבהרת וואס אין איר איז גאר ניטא. ניט ווילד פלייש אונ ניט ווייסע האר (בתחלה) אין אנהייב ווען דיא נגע איז געוויזען גיווארען צום כהן איז אין איר גאר ניט גיוועזן האט מען אים פאר שלאסען אויף זיבען טאג (בסוף שבוע ראשון) אונ אין סוף זיבען טאג איז אויך גאר ניט גיוועזן אין דיא נגע (יסגיר) זאל מען אים פאר שליסען אוף נאך זיבען טאג (בסוף שבוע שני) אויב אין סוף דיא אנדערע זיבען טעג איז אויך גאר ניט גיוועזן אין די נגע איז ער פטור וטהור. אדער (לאחר הפטור) דער נאך וויא מען האט דעם מענטש פטור וטהור גימאכט איז אין דם ארט פון די נגע גאר ניט גיוועזן. ניט ווילד פלייש אונ ניט ווייסע האר (יפטור) זאל ער ווערין פטור וטהור אוף אייביג. וויא איז אבער אז ווען (עודהו מסגירו) ער האט אים גיוואלט פאר שליסען. דעם ערשטין מאהל ווען ער איז גיזעהן גיווארען צום כהן. אדער ווען ער האט אים גיוואלט פאר שליסען אוף דיא אנדערע זיבען טעג (ופוטר) אדער מען האט אים שוין גיוואלט אין גאנצין פטור וטהור מאכין. אונ איידער מען האט אים פאר שלאסין אדער איידער מען האט אים טהור גימאכט נעיין תפארת ישראל) (ונולדו לו סימני טומאה) איז גיבארין גיווארען צייכונם פון טומאה. ווילד פלייש אדער ווייסע האר (יחליט) זאל מען אים מטמא זיין (בהרת ובה סימני טומאה) אויב עס איז גיוועזן אין אבהרת צייכונם פון טומאה. ווילד פלייש אדער ווייסע האר (יחליט) זאל מען אים מטמא זיין (עודהו מחליטו) מע האט אים גיוואלט מטמא זיין. אונ איידער מען האט גיזאגט ער איז טמא (והלכו להן סימני טומאה) זענען דיא צייכונם פון טומאה אוועק גיגאנגען (בתחלה) סיי דאס איז גיוועזן אין אנהייב ווען דיא נגע איז גיזעהן גיווארען צום כהן. אדער דאס איז גיוועזן (בסוף שבוע ראשון) אין סוף דיא ערשטע זיבען טאג (יסגיר) זאל מען אים פאר שליסען אויף זיבען טעג (בסוף שבוע שני) אבער אז אין סוף דיא אנדערע זיבען טאג איז גיווארען סימני טומאה. אונ

מען

שני לאחר הפטור יפטור: **ד** התולש סימני טומאה, והכווה את המחיה. עובר בלא תעשה. ולטהרה. עד שלא בא אצל הכהן טהור, לאחר החלטו טמא. אר"ע שאלתי את ר"ג ואת ר' יהושע הולכין לגדווד. בתוך הסגרו מה הוא. אמרו לי לא שמענו. אבל שמענו עד שלא בא אצל הכהן. טהור. לאחר החלטו. טמא. התחלתי מביא להם ראיות. אחד עומד בפני הכהן. ואחד בתוך

הסגירו

פוטרו וטהור: **ד** התולש סימני טומאה. כגון שער לבן בעור בשר. ושער להוב בנתקים: והכוה את המחיה. דמסכווית אינה סימן טומאה: עובר בלא תעשה. דהשמר בנגע הצרעת. וכל מקום שנאמר השמר. פן. ואל. אינו אלא לא תעשה: ולטהרה. כלומר ולענין טהרה מה דינו: עד שלא בא אצל כהן. אם תלשן. טהור. ואם תלשן לאחר חלוטו. טמא: הולכים לגדווד. גרסי' והוא שם מקום: בתוך הסגירו מהו.

אם תלש סימני טומאה בתוך שבוע של הסגר ראשון. או של הסגר שני. מהו: התחלתי מביא להם ראיות. בת ספתא מייתי. דכך היתה ראייתו מפני מה עד שלא בא אצל כהן טהור לא מפני שלא ראה הכהן סימני הטומאה שבו. התולש סימני הטומאה תוך הסגר נמי דין הוא שיהא טהור. שלא ראה הכהן סימני טומאה שבו. הלכך אחד עומד בפני כהן. כלומר אחד אותו העומד בפני כהן ומיכר לתלוש סימני טומאה קודם שיאמר

מען האט אים געוואלט מטמא זיין . נאר איידער מען האט געזאגט ער איז טמא זענען די סימנים אוועק געגאנגען . איז ער טהור . אדער (לאחר הפטור) דער נאך וויא ער איז געוועזן טהור איז געווארען סימני טומאה . אונ מען האט אים געוואלט מטמא זיין . נאר איידער מען האט געזאגט ער איז טמא זענען דיא סימנים אוועק געגאנגען (יפטור) זאל מען אים טהור מאכען : ד (התולש סימני טומאה) אז ער האט אוס געריסען דיא סימנים פון טמאה . עס איז געוועזן ווייסע האר אין א נגע האט ער זייא אויס געריסען (והכווה את המחיה) אדער ער ה.ט אפ געברענט דיא ווילד פלייש (עובר בלא תעשה) איז ער עובר אויף א לאו (ולטהרה) וויא איז דער דין צוא איז ער טהור (עד שלא בא אצל הכהן) אויב ער האט זייא אפ געריסען איידער ער איז געקומען צום כהן (טהור) איז ער טהור (לאחר החלטו) אבער אז ער האט זייא אפ געריסען דער נאך וויא ער איז שוין טמא געווארען (טמא) בלייבט ער טמא (אמר רבי עקיבא) האט רבי עקיבא געזאגט (שאלתי את רבן גמליאל ואת רבי יהושע הולכין לגדווד) איך האב געפרעגט צו רבן גמליאל אונ רבי יהושע ווען זייא זענען געגאנגען צוא דעם ארט וואס הייסט גדוד (בתוך הסגירו מה הוא) אויב ער האט אפ געריסען דיא ווייסע האר אין דיא טעג ווען ער איז געוועזן פאר שלאסען . דעם ערשטין מאהל אדער דעם אנדערין מאהל וויא איז דער דין (אמרו לי) האבען זייא צוא מיר געזאגט (לא שמענו) מיר האבען ניט געהערט (אבל שמענו) אבער דאס האבען מיר געהערט (עד שלא בא אצל הכהן טהור) אז ער האט אפ געריסען דיא ווייסע האר איידער ער איז גע-קומען צום כהן איז ער טהור (לאחר החלטו) אונ אז ער האט אפ געריסען דיא ווייסע האר דער נאך וויא ער איז שוין טמא געווארען (טמא) בלייבט ער טמא (התחלתי מביא להם ראיות) האב איך אנגיהויבען בריינגען צוא זייא בעווייז נגען וויא דער דין דארף זיין (אחד עומד בפני הכהן) סייא ער האט אויס געריסען דיא ווייסע האר איידער ער איז געשטאנען פאר דעם כהן (ואחד בתוך הסגירו) אונ סיי

הסגירו. טהור. עד שיטמאנו הכהן. מאימתי היא טהרתו. ר"א לכשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו. וחכ"א עד שתפרח בכולו. או עד שתתמעט בהרתו מכגרים: ה מי שהיתה בו בהרת ונקצצה טהורה. קצצה מתכוין. ר"א אומר לכשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו. וחכ"א עד שתפרח בכולו

לו הכהן טמא אתה. ואחד אותו שתלשן תוך ימי הסגרו. בין זה ובין זה טהורין וכן הלכה: מאימתי ה"א טהרתו. של אותו שתלש סימני טומאה לאחר חלוטו: כשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו. דכיון דנתרפא מן השניה. אגלאי מלתא דהס רחמנא עליה. ואי נמי הוות קיימא קמייתא הוה מיתסי מינה כמו מזו: עד שתפרח בכולו. נגע האחרון דליכא למיחש למידי. דהא אי הוה ביה נמי קמא. השתא מיהא הויא טהור: או עד שתתמעט בהרת מכגרים. דאפילו לא נתלש השער. ולא נכוית המחיה. היה נטהר מכיון דנתמעט הבהרת מכגרים. ומיהו עד שתפרח בכולו לא קאי. אלא אתולש סימני טומאה. אבל כוה את המחיה. אינו נטהר בפריחה שאילו היתה המחיה קיימת. לא היה טהור בפריחה.

והלכה כחכמים: ה ונקצצה טהורה. דכתיב (ויקרא יג) כל ימי אשר הנגע בו יטמא ולא ימים שהיתה בו בהרת ונקצצה: קצצה מתכוין. בתוספתא מוכח דהיכא דקצץ כל הבהרת וקצץ מן הבשר אשר סביבותיה עמה כולי עלמא לא פליגי דאין לו טהרה עולמית. דקנסוהו רבנן מאחר שנתכוין לשרש אחריה. והיכא דקצצה ושייר ממנה כל שהוא כולי עלמא לא פליגי דיש לו טהרה בפריחה כיון דשייר ממנה. לא קנסוהו כולי האי. כי פליגי כשקצצה מלומלמת הבהרת כמו שהיא לא פחות ולא יותר: ר"א לכשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו. וחכ"א עד שתפרח בכלו. והלכה כחכמים הכא לא גרסינן במלתייהו דחכמים או עד שתתמעט בהרת מכגרים. דדוקא גבי תולש סימני טומאה דרישא

ער האט אוים געריסען דיא ווייסע האר אין דיא טעג ווען ער איז גיווען פאר שלאסען. אז דער כהן האט גאר ניט גיזעהן ביי איהם דיא ווייסע האר (טהור) דארף ער זיין טהור (עד שיטמאנו הכהן) סיידין דער כהן האט גיזעהן ביי אים דיא ווייסע האר אונ ער האט אים מטמא גיווען. דער נאך האט ער אוים געריסן דיא ווייסע האר בלייבט ער טמא (ועיין בהרע"ב ותי"ט) (מאימתי היא טהרתו) דער וואס האט אוים געריסען דיא ווייסע האר דער נאך וויא דער כהן האט אים מטמא גיווען. ווען ווערט ער טהור. רבי אליעזר זאגט (לכשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו) אז בייא אים איז גיווארען נאך א נגע אונ זיא איז אוים גיהיילט גיווארען. זאגין מיר אזו וויא גאט האט אויף אים רחמנות גיהאט אונ האט אים אוים גיהיילט פון דיא נגע. אזוי אז דיא ערשטע נגע וואלט גיווען וואלט אים גאט פון איר אויך אוים גיהיילט (וחכמים אומרים) אונ דיא חכמים זאגין ער ווערט אנדערש ניט טהור (עד שתפרח בכולו) סיידין די אנדרי נגע הט זיך פר שפרייט איבער זיין גאנצען לייב (או שתתמעט בהרתו מכגרים) אדער דער ערשטער בהרת איז גיווארען קלענער וויא א גרים: ה (מי שהיתה בו בהרת) ווען איינער האט גיהאט א בהרת (ונקצצה) אונ דיא בהרת איז אפ גיהאקט גיווארען (טהורה) איז מען טהור (קצצה מתכוין) אז ער האט מיט זיין אייגענעם ווילען אליין אפ גיהאקט דעם בהרת. ווען ווערט ער טהור. רבי אליעזר זאגט (לכשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו) אז בייא אים וועט ווערין נאך א נגע אונ זיא וועט אוים גיהיילט ווערין. ווערט ער טהור פון דיא ערשטע נגע אויך (אזו וויא אין משנה ד) (וחכמים אומרים) אונ דיא חכמים זאגין ער ווערט אנדערש ניט טהור (עד שתפרח בכולו) סיידין דיא אנדערע נגע האט זיך פאר

ונשארה הבהרת. התם שייך למתני עד שתתמעט מכגרים אבל הכא הרי נקצצה כל הבהרת: ואם היתה בראש הערלה ימול. לאו במילה בזמנה איירי דהא מלתא דפשיטא היא השתא שבת דאיסור סקילה דחיא. צרעת דאיסור לאו לא כל שכן אלא אפילו מילה שלא בזמנה שאינה דוחה את השבת דוחה את הצרעת דאתי עשה דמילה ודחי את לא תעשה דצרעת דהכי קיימא לן בכל התורה כולה כל מקום שאתה מוצא עשה ולא תעשה אם אתה יכול לקיים את שניהם מוטב. ואם לאו יבא עשה וידחה את לא תעשה:

בכולו. היתה בראש הערלה ימול:

פרק ח **הפורח** מן הטמא טהור. חזרו בו ראשי אברים טמא. עד שתתמעט בהרתו מכגרים. מן הטהור טמא. חזרו בו ראשי אברים טמא. עד שתחזור בהרתו לכמות שהיתה: **ב** בהרת כגרים. ובה מחיה כעדשה. פרחה בכולו

פרק ח **הפורח** מן הטמא טהור. טמא שנתלע באחד מן הנגעים. ואח"כ פרחה בכולו טהור: חזרו בו ראשי אברים. אם לאחר הפריחה חזרו ונתגלו חפוי ראשי אברים בלבד: טמא. דכתיב (שם) וביום הראות בו בשר חי יטמא והיא פירחו סמוך לאוס. טמא משום פסיון. והא דתנן בסמוך שאם הלכה מחיה ואח"כ פרחה בכולו טהור ותנן נמי בהרת ובה שער לבן פרחה בכלו. אע"פ שהשער לבן במקומו טהור. ומשמע וכ"ש אם אינו במקומו שהוא טהור התם מיירי שלא פטרו הכהן עדיין כשפרחה בכלו והכא מיירי כשפטרו ואח"כ פרחה בכלו: **ב** ואח"כ הלכה לה המחיה. שפשה הנגע עליה. אבל בשעת הפריחה לא הלכה לה כעדשה: עד שתתמעט בהרתו מכגרים. שילך כל הנגע ולא ישתייר בו כגרים: מטהור טמא. טהור שפרחה צרעת בכלו כגון שהחליטו בשער לבן או במחיה ונהפך שער לבן או נתכסית המחיה ופטרו. אי נמי הסגירו בבהרת כגרים ועמד בעיניו שתי שבועות ופטרו בכל הני אם אחר פטורו פרחה בכולו. טמא: עד שתחזור לכמות שהיתה. דאם נשתייר מן הפריחה כל שהוא

שפרייט איבער זיין גאנצין לייב (היתה בראש הערלה) אויב אויף דיא ערלה איז גיוועזן אנגע (ימול) זאל מען מל זיין אונ אפ שניידין דיא הויט מיט דיא נגע:

פרק ח א (הפורח מן הטמא טהור) איינער האט גיהאט אנגע וואס ער איז דורך איר טמא גיווארען. אונ דיא נגע האט זיך פאר שפרייט איבער זיין גאנצין לייב. איז ער טהור (חזרו בו ראשי אברים) אויב דיא נגע האט אנגיהויבן גיזונד צו ווערין. אונ דאס לייב האט אנגיהויבן גיזעהן צוא ווערין. אפילו עס איז נאר גיזעהן גיווארין דס לייב פון דיא שפיץ גלידער (טמא) ווערט ער טמא (עד שתתמעט בהרתו מכגרים) ביז דיא נגע ווערט אוועק גיין פון זיין גאנץ לייב עס ווערט ניט בלייבין אפילו גרויס וויא אגרים. ווערט ער טהור (מן הטהור) איינער האט גיהאט אנגע אונ ער איז טמא גיווארין ווייל אין דיא נגע איז גיוועזן ווייסע האר אדער ווילד פלייש. דער נאך איז דיא ווייסע האר ארפ גיפאלין אונ דיא ווילד פלייש איז אוועק גיגאנגען. איז ער גיווארין טהור. דער נאך האט זיך דיא נגע פאר שפרייט אויף זיין גאנצין לייב (טמא) איז ער טמא (חזרו בו ראשי אברים) אויבדיא נגע האט אנגיהויבן גיזונד צוא ווערין. אונ דם לייב האט אנגיהויבן גיזעהן צוא ווערין אז דאס לייב פון דיא שפיץ גלידער זענין שוין גיזעהן גיווארין. פון דעסטוועגין (טמא) איז ער נאך טמא (עד שתחזור בהרתו לכמות שהיתה) ביז דיא נגע זאל צוריק ווערין אזוי גרויס וויא זיא איז גיוועזן. ווערט ער טהור: ב (בהרת כגרים) אבהרת גרויס וויא אגרים (ובה מחיה כעדשה) אונ זאין דעם

מחיה עד אח"כ (אבל לא נתכסית המחיה) אין הפריחה מטהרתו: ג בהרת כגרים ובה שער לבן. הא קמ"ל דפריחה מטהרת אחר כל סימני טומאה: פרחה במקצתו טמא. הצריך לאשמועינן אפי׳ פרחה ברובו דלא אמרינן רובו ככולו. א"כ אשמועינן דבסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני טמא בפריח׳

נוקלתו אפילו בכל שהוא משום פסיון: ד שבפריחתן טהרו טמא. שע"י פריחתן טהרו את הטמא כשחזרו ונתגלו אחרי כן חוזר לטומאתו: שבחזירתם טמאו טהור. שע"י חזרתן שחזרו ונתגלו טמאו את הטהור. אם חזרו ונתכסו שפשה עליהם הנגע טהור. ואם חזרו ונתגלו אחר כך טמא.

בכולו ואח"כ הלכה לה המחיה · או שהלכה לה המחיה. ואח"כ פרחה בכולו. טהור. נולדה לו מחיה טמא· נולד לו שער לבן. ר׳ יהושע מטמא וחכמים מטהרין: ג בהרת ובה שער לבן פרחה בכלו. אף על פי ששער לבן במקומו טהורה · בהרת ובה פשיון פרחה בכלו טהור . וכולן שחזרו בהן ראשי אברים הרי אלו טמאין · פרחה במקצתו טמא. פרחה בכולו טהור : ד כל פריחת ראשי אברים שבפריחתן טהרו טמא · כשיחזרו טמאים. כל חזירת ראשי אברים שבחזירתם טמאו טהור . נתכסו

בהרת איז געוועזן ווילד פלייש גרוים ווי א אלינדז (פרחה בכולו) אונ דער בהרת האט זיך פאר שפרייט אויף זיין גאנצין לייב (ואחר כך הלכה לה המחיה) דער נאך איז די ווילד פלייש אוועק גיגאנגען (או שהלכה לה המחיה) אדער פריער איז אוועק גיגאנגען די ווילד פלייש. אונ נאך דער דער כהן האט אים מטהר גיוועזן (ואחר כך פרחה בכולו) דער נאך האט זיך די נגע פאר שפרייט אויף זיין גאנצין לייב (טהור) איז ער טהור (ונולדה לו מחיה) אויב עס איז ג ווארין ווילד פלייש (טמא) איז ער טמא (נולד לו שער לבן) אויב עס איז גיווארין ווייסע האר (רבי יהושע מטמא) רבי יהושע זאגט ער איז טמא (וחכמים מטהרים) אונ די חכמים זאגין ער איז טהור : ג (בהרת ובה שער לבן) אז ער האט א בהרת אונ אין דעם בהרת איז דא ווייסע האר (פרחה בכולו) אונ דער בהרת האט זיך פאר שפרייט אויף זיין גאנצין גוף (אף על פי ששער לבן במקומו) אפילו די ווייסע האר איז נאך אויף דעם זעלבינגען ארט (טהור) פון דעסטוועגין איז ער טהור (בהרת ובה פשיון) אז ער האט א בהרת אונ דער בהרת האט זיך גימערט גרעסער גיווארין (פרחה בכולו) אונ דער בהרת האט זיך פאר שפרייט אויף זיין גאנצין גוף (טהור) איז ער טהור (וכולן) אונ די אלע וואס מיר האבין גילערנט ואין משנה ב ג אז זיי זענין טהור (שחזרו בהן ראשי אברים) אז די שפיץ גלידער זענין גיזונד גיווארען (הרי אלו טמאין) ווערין זיי טמא (פרחה במקצתו) אויב דער בהרת האט זיך פאר שפרייט נאר אויף אביסול פון דעם גוף (טמא) איז ער טמא (פרחה בכולו) אויב דער בהרת האט זיך פאר שפרייט אויף דעם גאנצין גוף (טהור) איז ער טהור : ד (כל פריחת ראשי אברים) אלע נגעים וואס האבין זיך פאר שפרייט ביז אויף די שפיץ גלידער (שבפריחתן) וואס דורך זייער פאר שפרייטונג (טהרו טמא) האבין זיי טהור גימאכט דעם טמא (כשיחזרו) אז די שפיץ גלידער ווערין גיזונד (טמאים) ווערין זיי צוריק טמא (כל חזירת ראשי אברים) אלי שפיץ גלידער וואס זענין צוריק גיזונד גיווארין (שבחזירתם) וואס דורך זייער גיזונד ווערין (טמאו טהור) האבין זיי טמא גיוועזן דעם

נתכסו. טהור. נתגלו טמא אפי' מאה פעמים: ה כל הראוי ליטמא בנגע הבהרת. מעכב את הפריחה. כל שאינו ראוי ליטמא בנגע הבהרת אינו מעכב את הפריחה. כיצד פרחה בכולו אבל לא בראש ובזקן בשחין במכוה ובקרח המורדין. חזר הראש והזקן ונקרחו. השחין והמכוה והקרח ונעשו צרבת. טהורים. פרחה בכולו אבל לא בכחצי עדשה הסמוך לראש ולזקן. לשחין ולמכוה ולקרח. חזר הראש והזקן ונקרחו. השחין

ואיצטריך לאשמועינן דאפי' זימני טובא כדקתני ואפי' מאה פעמים: ה כל הראוי ליטמא בנגע הבהרת. כגון עור בשר: מעכב את הפריחה. אם נשתייר ממנו כל שהוא שלא פרחה בו מעכב את טהרתו: וכל שאינו ראוי ליטמא בנגע הבהרת. כגון ראש וזקן וכל הני דחשיב בהדייהו: אין מעכבין את הפריחה. דאע"פ שלא פרח הנגע עליהם. כיון דפרח בשאר הגוף טהור. וראשי אברים לא קא חשיב.

דהכא מעכבין את הפריחה דראויין לטמא בנגע הבהרת נינהו שהרי הנגע פושה בהן: ונעשו צרבת טהורים. אע"ג דעכשיו שנקרחו הראש והזקן ראויים ליטמא בנגע הבהרת וכן שחין ומכוה וקרח המורדים שנעשו צרבת הרי הן כעור בשר כיון דבשעת הפריחה לא היו ראויין לא

טהור (נתכסו) אויב דיא שפיץ גלידער זענין צוריק בדעקט געווארען מיט דיא נגע (טהור) איז ער טהור (נתגלו) אז זייא זענין צוריק אפ גדעקט געווארען פון דיא נגע (טמא) איז ער טמא (אפילו מאה פעמים) אפילו הונדערט מאהל. ווען זייא ווערין בדעקט מיט דיא נגע איז ער טהור. אונ ווען זייא ווערין אויף גידעקט פון דיא נגע איז מען טמא: ה (כל הראוי ליטמא בנגע הבהרת) אלע ארטער פון גוף וואס קען טמא ווערין פון א בהרת (מעכב את הפריחה) פאר האלטען דאס פאר שפרייטונג. אויב אויף דעם ארט האט זיך דיא נגע ניט פאר שפרייט פערהאלט דאס אז ער קען ניט טהור ווערין (כל שאינו ראוי ליטמא בנגע הבהרת) אונ דיא ארטער פון גוף וואס קענין ניט טמא ווערין פון א בהרת (אינו מעכב את הפריחה) פערהאלט ניט דאס פאר שפרייטונג. אויב אויף דעם ארט האט זיך דיא נגע ניט פאר שפרייט נאר אויף דעם איבעריגען גאנצין גוף איז דיא נגע פאר שפרייט פאר האלט דאס ניט דיא טהרה. נאר ער איז טהור (כיצד) וויא מיינט מען (פרחה בכולו אבל לא בראש ובזקן) אויב דער בהרת האט זיך פאר שפרייט אויף דעם גאנצין גוף נאר ניט אויף דעם קאפ אונ ניט אויף דיא בארד (בשחין ובמכוה ובקרח המורדין) אונ ניט אויף דעם ארט וואס דארט איז גיוועזן שחין. אונ ניט אויף דעם ארט וואס דארט איז גיוועזן מכוה. אונ ניט אויף דעם ארט וואס דארט איז גיוועזן קרחת המורדין. וואס זענין ניט אויס גיהיילט גיווארין. אפילו (חזר הראש והזקן ונקרחו) דיא קאפ אונ דיא בארד זענען גאל גיווארען (והשחין והמכוה והקרח ונעשו צרבת) אונ דער שחין אונ דיא מכוה אונ דער קרח זענין פאר היילט גיווארען. פון דעסטוועגין (טהורים) זענין זייא טהור וואס שחין מכוה קרח המורדין איז עיין פרק ו משנה ח (פרחה בכולו) אוב דיא נגע האט זיך פאר שפרייט אויף דעם גאנצין גוף (אבל לא בכחצי עדשה הסמוך לראש ולזקן לשחין למכוה ולקרח) נאר אויף א שטיקול ארט גרוס וויא א האלבער לינדז נאנט ביי דעם קאפ אדער ביי דיא בארד אדער ביי דעם שחין אדר ביי די מכוה אדער ביי דעם קרח. דארט איז דער בהרת ניט גיוועזן און איז דער מענטש טמא (חזר הראש והזקן ונקרחו) דער נאך איז דיא קאפ אונ דיא בארד גאל גיווארין

והמכוה והקדח ונעשו צרבת. אף ע"פ שנעשה מקום המחיה בהרת. טמא. עד שתפרח בכולו: ן שתי בהרות אחת טמאה ואחת טהורה. פרחה מזו לזו. ואח"כ פרחה בכולו. טהור. בשפתו העליונה. בשפתו התחתונה. בשתי אצבעותיו. בשני ריסי עיניו. אף על פי שמדובקים זה לזה. והם נראים כאחד. טהור. פרחה בכולו אבל לא בבהק. טמא.

מעכבים וטהור: אע"פ שנעשה מקום המחיה בהרת טמא. דפריחה קמייתא לאו פריחה היא כיון דאשתייר מעור הבשר אלי עדשה סמוך לראש ופריחה דהשתא שנתכסית המחיה של אלי עדשה כמי לא חשיבא פריחה כיון דכבר נקרחו ונעשו צרבת והרי הן כעור בשר ולא מהני עד דפרח נמי עלייהו: ן אחת טמאה מוחלטת: ואחת טהורה. לאחר הפטור שעמד בעיניו בסוף שבוע שני: ופרחה מזו לזו. בין מסהולה לטמאה בין מטמאה לטהרה ואח"כ פרחה בכולו טהור משום דטהורה נעשית טמאה כשפרח ממנה לטמאה דהרי פשתה. וכי פרח אח"כ בכולו הוי פורח מן הטמא וטהור (הטמאה לטהורה) : בשפתו העליונה. אלי גרים בהרת ובשפתו התחתונה אלי גרים. וכשסוגר פיו נראים כגרים במקום אחד. וכן בשתי אצבעות ובשתי ריסי עיניו כשמדבקן נראית כגרים שלם: אבל לא בבהק: מראה

(השחין והמכוה והקדח ונעשו צרבת) דער שחין אונ דיא מכוה אונ דער קדח זענין פאר היילט גיווארין (אף על פי שנעשה מקום המחיה בהרת) אפילו דער בהרת האט זיך דער נאך פאר שפרייט אויף דעם האלבין לינדז דעם ליידיגען אויך (טמא) איז ער טמא איצט אויך (עד שתפרח בכולו) ביז דער בהרת וועט זיך פאר שפרייטין אויף אין גאנצין. אויף דעם קאפ אונ אויף דיא בארד אונ אויף דעם שחין אונ אויף דיא מכוה אונ אויף דעם קדח. וועט ער ווערין טהור: ן (שתי בהרות אחת טמאה ואחת טהורה) ער הט גיהאט צווייא בהרת. איינע האט דער כהן מטמא גיוועזן אונ איינע האט דער כהן מטהר גיוועזן. ווייל ער איז שוין גיוועזן פאר שלאסין צוויי וואכין אונ איז ניט גיענדערט גיווארען (פרחה מזו לזו) האט זיך פאר שפרייט איין נגע אין דיא אנדערע ואחר כך (פרחה בכולו) דער נאך האט זיך פאר שפרייט דער בהרת אויף דעם גאנצין גוף (טהור) איז ער טהור (בשפתו העליונה) אויף דיא אובערשטע ליפ האט ער גיהאט אבהרת וויא אהאלבער גרים (בשפתו התחתונה) אונ אויף דיא אונטערשטע ליפ האט ער אויך גיהאט אבהרת וויא אהאלבער גרים: אונ אז ער הט צוא גימאכט די מויל הט מען גיזעהן אבהרת גרוס וויא אגרים (בשתי אצבעותיו) אויב ער האט גיהאט אנגע וויא אהאלבער גרים אויף דעם פינגער אונ אנגע וויא אהאלבער גרים אויף דעם פינגער. אז ער נעמט בײדע פינגער צוא זאמען זעהט דאס אויס וויא איין נגע גרוס וויא אגרים (בשני ריסי עיניו) אויף דיא צווייא ברעמען פון אויג. אויף דיא אובערשטע ברעם האט ער אנגע גרוס וויא אהאלבער גרים. אונ אויף דיא אונטערשטע ברעם האט ער אנגע גרוס וויא אהאלבער גרים (אף על פי שמדובקים זה לזה) אפ לו ווען דיא צווייא ברעמען זענין בהעפט איינער צום אנדערין (והם נראין כאחד) זעהן זייא אויס וויא איין נגע גרוס וויא אגרים. פון דעסטוועגין (טהור) איז ער טהור (פרחה בכולו) אויב אבהרת האט זיך פר שפרייט אויף דעם גאנצען גוף (אבל לא בבוהק) נאר אויף דעם בוהק ניט ובוהק איז אנווייסער פלעק אויף דיא הויט נאר דיא ווייסקייט איז טינקעלער וויא פון אנגע (טמא)

חזרו בו ראשי אברים כמין בהק טהור. חזרו בו ראשי אברים בפחות מכעדשה. ר"מ מטמא. וחכ"א בוהק פחות מכעדשה סימן טמאה בתחלה ואין סימן טומאה בסוף: ז הבא כולו לבן יסגיר. נולד לו שער לבן יחליט. השחירו שתיהם או אחת מהן. הקצירו שתיהן או אחת מהן. נסמך השחין לשתיהן או לאחת מהן. הקיף השחין את שתיהן או את אחת מהן. או חלקן

לנגע ת למטה מארבע מראות. ומעכב את הפריחה: חזרו בו ראשי אברים. שנתגלו מן הנגע ונעשה בהק: טהור. וה"ה בשאר הגוף דאע"ג דבהק מעכב את הפריחה בתחלה. אינו מעכב בסוף. ואגב סיפא דבעי למתני ראשי איברים תנא רישא ראשי איברים ובסיפא נקט ראשי אברים להודיעך כחו דר"מ דאפי' בראשי איברים שנתגלו פחות מכעדש' ונעשו בהק מטמא ר"מ וכ"ש בשאר הגוף יכך רישא דחזרו בו ראשי אברים כמין בהק טהור כרבנן אתיא ולא כר"מ. ורבנן דמטהרי לאו דוקא פחות מכעדשה דאפילו טובא נמי טהור. דבהק בסוף אינו מעכב והלכה כחכמים: ז הבא כולו לבן. מתחלה בא כולו מכוסה בנגע: יסגיר. כדין בהרת כגרים שאת יולד לו שער לבן או מחיה דאין פריחה מטהרת בתחלה: נולד לו שער לבן. בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני יחליט ואם לא באו סימני טומאה יפטור: השחירו שתיהן. כל הכי דאע"ג סימני טהרה

איז מען טמא (חזרו בו ראשי אברים כמין בוהק) אויב דיא נגע איז געוועזן פאר שפרייט אויף דעם גאנצן גוף. אונ דיא שפיץ גלידער זענען געזונד געווארען. אונ דער ארט זעהט אויס ווייס וויא אבוהק (טהור) איז ער טהור (חזרו בו ראשי אברים פחות מכעדשה) אויב דיא נגע איז געוועזן פאר שפרייט אויף דעם גאנצין גוף. אונ דיא שפיץ גלידער זענין געזונד געווארען אקליינע שטיקעלע וויינגער וויא אלינדז (רבי מאיר מטמא) רבי מאיר זאגט ער איז טמא (וחכמים אומרים) אונ דיא חכמים זאגין (בוהק פחות מכעדשה) אבוהק וואס ער איז קלענער וויא אלינדז (סימן טומאה בתחלה) איז ער אסימן טומאה אין אנהייב אז דיא נגע האט זיך פאר שפרייט אויף דעם גאנצין גוף נאר אויף דעם בוהק נים. איז ער טמא (ואין סימן טומאה בסוף) דער בוהק איז נים קיין סימן טומאה אין סוף. אז דיא נגע האט זיך פאר שפרייט אויף דעם גאנצין גוף. איז ער געווארין טהור. דער נאך האט זיך אנגיהובען צוא פאר היילען אונ עס איז פאר היילט געווארען אקליין שטיקעלע. קלענער וויא אלינדז. אונ דיא שטיקעלע איז אבוהק. איז ער ווייטער טהור: ז (הבא כולו לבן) אז איינער איז געקומען צום כהן אין גאנצין ווייס. דיא נגע האט בדעקט דעם גאנצין גוף (יסגיר) זאל מען אים פאר שליסען אויף זיבען טאג (נולד לו שער לבן) אויב אין דיא זיבען טאג איז געווארען צווי ווייסע האר (יחליט) זאל דער כהן אים מטמא זיין (השחירו שתיהם) אויב דער נאך זענין שווארץ געווארן ביידע ווייסע האר (או אחת מהן) אדער איין האר (פון דיא צווי ווייסע האר) איז שווארץ געווארען (הקצירו שתיהן) אדער ביידע ווייסע האר זענין קורץ געווארין (או אחת מהן) אדער איין ווייסע האר איז קורץ געווארען (נסמך השחין לשתיהן) אדער עס איז געווארען אשחין ביי דיא ביידע ווייסע האר (או לאחת מהן) אדער דער שחין איז געווארען ביי איין ווייסין האר (הקיף השחין את שתיהן) אדער דער שחין האט ארום גערינגעלט דיא ביידע ווייסע האר (או את אחת מהן) אדער דער שחין האט ארום

ניכרו ומפורשים הם לעיל בספ"ק: נולד לו מחיה או שער לבן. אם לאחר שבאו סימני טהרה הללו נולד לו מחיה או שער לבן טמא ואם לאו טהור: וכלן שחזרו בהם ראשי אברים. הבא כולו לבן בתחלה. בין שהוזקק להסגיר בין להחליט בין לפטור. אם חזרו ונתגלו ראשי אברים שלהן הרי הן כמו שהיו וטהורים. דלא חשיבי מחיה. כיצד הבא כלו לבן בתחלה והוסגר שני שבועות. ולא

השחין ומחית השחין. המכוה ומחית המכוה והבוהק. נולד לו מחיה. או שער לבן. טמא. לא נולד לו לא מחיה. ולא שער לבן טהור. וכלן שחזרו בהן ראשי אברים הרי אלו כמות

נולדו בו סימני טומאה ופטרו. ואח"כ נתגלו בו ראשי אברים. היינו חזרו בו ראשי אברים מתוך הפטור וטהור. ואם החליטו בשער לבן והשחירו השערות ואח"כ נתגלו ראשי אברים. היינו חזרו בו ראשי אברים מתוך החלט וטהור. ואם בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני נתגלו ראשי אברים היינו חזרו בו ראשי אברים מתוך הסגר וטהור. כך נראית פירוש משנה זו מתוך תורת כהנים. אבל הרמב"ם

געוינגילט איין ווייסען האר (או חלקן השחין) אדער דער שחין איז גיווארין צווישען די ביידע האר אונ האט אפ גיטיילט איין האר פון דעם אנדערין (ומחית השחין) אדער דיא ווילד פלייש פון דעם שחין וואס איז גיווארען צווישן דיא ביידע האר האט אפ גיטיילט איין האר פון דעם אנדערין (המכוה) אדער ער האט זיך הבריי גיטאהן צווישען די האר אונ דיא מכה טיילט אפ איין האר פון דעם אנדערין (ומחית המכוה) אדער דיא ווילד פלייש פון דיא מכוה וואס איז גיווארען צווישען דיא ביידע האר טיילט אפ איין האר פון דעם אנדערין (והבוהק) אדער אוייסער פלעק איז גיווארען צווישען דיא ביידע האר אונ טיילט אפ איין האר פון דעם אנדערין: וועלכע זאך פון דיא זאכין וואס איז גיווארן ביא דיא ווייסע האר איז ער האלט טהור (נולד לו מחיה או שער לבן) אויב דער נאך וויא דיא אלע סימנים פון טהרה זענען שוין גיוועזן אונ ער איז טהור גיווארען איז גיווארען ווילד פלייש אדער אנדערע ווייסע האר (טמא) איז ער טמא (לא נולד לו לא מחיה ולא שער לבן) אויב עס איז ניט גיווארען ניט קיין ווילד פלייש אונ ניט קיין ווייסע האר (טהור) איז ער טהור אזו וויא ער איז גיוועזן (וכולן שחזרו בהן ראשי אברים) אונ דיא אלע אז דיא שפיץ גלידער זייערי זענען גיזונד גיווארען (הרי אלו כמות שהיו) זענען זייא וויא זייא זענען גיוועזן. דיא משנה מיינט דער וואס איז גיקומען צום כהן אין גאנצין ווייס. בדעקט מיט דיא נגע. סיי מען האט אים גידארפט פאר שליסען. סיי מען האט אים מטמא גיוועזן. סיי מען האט אים גימאכט טהור. אויב דער נאך זענען דיא שפיץ גלידער גיזונד גיווארען. זענען זייא אזו וויא זייא זענען גיוועזן. אזוי מיינט מען. ער איז גיקומען צום כהן ווייס אין גאנצין בדעקט מיט דיא נגע. אונ מען האט אים פאר שלאסין אויף צווייא וואכין. אונ עס איז ניט גיווארען קיין סימני טומאה. איז ער גיווארען טהור. דער נאך זענען גיזונד גיווארען דיא שפיץ גלידער. איז ער טהור אזוי וויא ער איז גיוועזן. אונ אויב ער הט גיהאט ווייסע האר. אונ מען הט אים מטמא גיוועזן. דער נאך זענען דיא האר שווארץ גיווארען. אונ דער נאך זענען דיא שפיץ גלידער גיזונד גיווארען. איז ער טהור. אונ אויב אין סוף דיא ערשטע וואך אדער אין סוף דיא אנדערע וואך זענען דיא שפיץ גלידער גיזונד גיווארען. איז ער אוך

ורמב"ם לא פי' כן: פרחה במקצתו. אברים ונתגלו טהור. כדפרישנא לעיל ואם במקצת ראשי אברים שנתגלו: טמא. שהרי מתוך טהרה זו חזרו ונתכסו בבת אחת טמא פשה הנגע: פרחה בכולו. אחר שפלחה משום פסיון. והיינו דקאמר אם פרחה כולו במקצתו: טהור. דהוה ליה פורח מן הטמא כאחת מתוך טהרה. טמא. כדפרישנא במתני' דלעיל. דאם פרחה אבל אם מתחלה לאחר

כמות שהיו. פרחה במקצתו טמא. פרחה בכולו. הרי הוא טהור: ח אם בכולו פרחה כאחת מתוך הטהרה טמא. ומתוך הטומאה טהור. הטהור מתוך הסגר פטור מן הפריעה ומן הפרימה. ומן התגלחת. ומן הצפרים. מתוך החלט חייב בכולן. זה וזה מטמאים בביאה: ט הבא כולו לבן ובו

שנתגלו ראשי אברים פרחה בכלו בבת אחת. טמא משום פסיון. והא דתנן ריפא פרחה במקצתו טמא הוא הדין פרחה בכלו נמי טמא. ולא נקט פרחה במקצתו אלא משום דבעי למתני בתר' פרח' בכולו

כלו בבת אחת. נמי טמא כמו פרחה מקצתו: פטור מן הפריעה ומן הפרימה. כל זמן שהוא מוסגר. ואילו טהור מתוך החלט חייב בפריעה ופרימה. כל זמן שהוא מוחלט. פריעה ופרימה בגדיו יהיו

טהור. דהיינו לאחר שפרחה במקצתו: ח מתוך הטהרה טמא. כגון הבא כלו לבן בתחלה. ולאחר הסגר או החלט נטהר דאם חזרו בו ראשי פרומים וראשו יהיה פרוע: מטמאין בביאה. אם בא אל אהל נטמא כל אשר באהל: ט פרחה בכלו. ואחר כך נתגלו בו ראשי

טהור וועין בהרע"ב ות"י]: (פרחה במקצתו) דער נאך וויא דיא שפיץ גלידער זענען גיזונד גיווארען. איז אויף אביסול פון זיא (פון דיא שפיץ גלידער) צוריק גיווארן דיא נגע (טמא) איז ער טמא (פרחה בכולו) אויב דער נאך האט זיך דיא נגע צוריק פאר שפרייט פון דיא ביסול אויף אלי שפיץ גלידער (הרי הוא טהור) איז ער טהור:

ח (אם בכולו פרחה כאחת) אויב דיא נגע האט זיך פאר שפרייט אוף אלע שפיץ גלידער מיט איין מאהל (מתוך הטהרה) אויב ער איז גיקומען צום כהן אין גאנצין ווייס בדעקט מיט דיא נגע. אונ ער איז שון גיוועזן טהור. אונ דיא אלע שפיץ גלידער זענען גיזונד גיווארין. איז ער גיוועזן טהור. דער נאך זענען צוריק בדעקט גיווארין מיט איין מאהל אלע שפיץ גלידער מיט דיא נגע (טמא) איז ער טמא (ומתוך הטומאה) אונ אויב ער איז גיוועזן טמא. אדער פאר שלאסין. אונ דיא שפיץ גלידער זענען גיזונד גיווארין. אונ דער נאך זענען זייא צוריק בדעקט גיווארן מיט דיא נגע אלע מיט איין מאהל (טהור) איז ער טהור (הטהור מתוך הסגר) א מצורע וואס מען האט אים פאר שלאסין אוף זיבען טאג (פטור מן הפריעה ומן הפרימה) דארף ער ניט לאזין וואקסען דיא האר אונ ניט רייסין דיא קליידער ווען ער איז פאר שלאסען (ומן התגלחת) אונ ווען ער ווערט טהור דארף ער ניט אפ גאלין דיא האר פון זיין לייב (ומן הצפרים) אונ דארף ניט ברייגנען קיין פייגלאך (מתוך החלט) אז דער כהן האט אים מטמא גיוועזן (חייב בכולן) דארף ער טאהן דיא אלע זאכען. ווען ער איז טמא דארף ער רייסין דיא קליידער אונ לאזין וואקסין דיא האר. אונ אז ער ווערט טהור דארף ער אפ גאלין דיא האר פון זיין לייב אונ דארף ברייגנען פייגלאך (זה וזה מטמאים בביאה) דער וואס איז פאר שלאסין גיווארען אונ דער וואס טמא געווארען אז זייא קומען אריין אין א שטוב ווערט טמא אלץ וואס אין שטוב: ט (הבא כולו לבן) אז איינער איז גיקומען צום כהן

ובו מחיה כעדשה. פרחה בכולו ואח"כ חזרו בו ראשי אברים. רבי ישמעאל אומר כחוזרת ראשי אברים בבהרת גדולה. ראב"ע אומר כחוזרת ראשי אברים בבהרת קטנה: י יש מראה נגעו לכהן ונשכר. ויש מראה ומפסיד. כיצד מי שהיה מוחלט והלכו להן סימני טומאה. לא הספיק להראות לכהן עד שפרחה בכולו טהור. שאילו הראה לכהן היה טמא.

אברים. הכא מיירי שלא הספיק להחליטו עד שפרחה בכולו ונתגלו ראשי אברים. דרבי ישמעאל מדמי ליה לבא כולו לבן בתחלה חוץ מראשי אברים. דטעון הסגר. ורבי אלעזר בן עזרי' סבר דכיון דאילו לא פרחה הי' מחליטו. דינו כבהרת קטנה ובה מחיה דאי פרחה בכולו ואח"כ נתגלו ראשי אברים טמא. ועוד יש לפ'. דאפילו החליטו במחיה ופרחה בכלו וטהרו קסבר ר' ישמעאל דאין מטמא בחזרת ראשי אברים דכי מטמא בחזרת ראשי אברים שאחר פריחה. היכא דטהר בתורת פריחה. אבל הכא לאו בתורת פריחה טהור. דהא אילו נתמעטה מחיה מכעדשה טהור:

י מי שהיה מוחלט. בשער לבן. או במחיה. או בפסיון: לא הספיק להראות לכהן. שסימני טומאה הלכו: שאילו הראה לכהן. כשהלכו סימני טומאה היה מטהר. ואם אח"כ היה פורח היה טמא דה"ל פורח מן הטהור. אבל

אין גאנצען ווייס בדעקט מיט אבהרת (ובו מחיה כעדשה) אונ אין דעם בהרת איז גיוועז ווילד פלייש וויא אלינדז גרוס אונ איידער דער כהן האט אים מטמא גיוועז (פרחה בכולו) האט זיך פאר שפרייט דיא ווילד פלייש אויף זיין גאנצען לייב (ואחר כך חזרו בו ראשי אברים) דער נאך איז אראפ דיא ווילד פלייש פון דיא שפי"ץ גלידער. רבי ישמעאל זאגט (כחוזרת ראשי אברים בבהרת גדולה) דאס איז גלייך וויא ער וואלט גיקומען צום כהן מיט אגרוסע בהרת וואס איז פאר שפרייט אויף זיין גאנצען לייב נאר אויף דיא שפיץ גלידער ניט. דארף מען אים פאר שליסען איף זיבען טאג. אזו דא דארף מען אים אויך פאר שליסען אויף זיבען טאג. רבי אליעזר בן עזריה זאגט (כחזירת ראשי אברים בבהרת קטנה) דאס איז גלייך וויא ער וואלט גיקומען צום כהן מיט אקליינע בהרת אונ אין איר איז דא ווילד פלייש. אונ דיא בהרת האט זיך פאר שפרייט אויף זיין גאנצין לייב אונ דער נאך איז אראפ דיא בהרת פון דיא שפיץ גלידר. איז ער טמא. אזו דארף ער דא אויך טמא זיין (ועיין בהרע"ב): י (יש מראה נגעו לכהן) א יענער ווייזט זיין נגע צום כהן (ונשכר) אונ ער פארדינט (ויש מראה) אונ איינר ווייזט זיין נגע צום כהן (ומפסיד) אונ האט שאדין (כיצד) וויא מיינט מען (מי שהיה מוחלט) ווען איינער איז גיווארין טמא. ווייל ער האט גיהאט ווייסע האר אין דיא נגע אדער ווילד פלייש (והלכו להן סימני טומאה) אונ דיא צייכנס פון טומאה ודיא ווייסע האר אדער דיא ווילד פלייש) איז אוועק געגאנגען (לא הספיק להראותה לכהן) אונ ע' האט ניט צייט געהאט צוא ווייזין דעם כהן אז די סימני טומאה זענען אוועק גיגאנגן (עד שפרחה בכולו) ביז דיא נגע האט זיך פאר שפרייט אויף זיין גאנצען לייב (טהור) איז ער טהור (שאלו הראה לכהן) ווארום אז ער וואלט געוויזען דעם כהן אז דיא סימני טומאה זענען אוועק גיגאנגען. וואלט דאך אים דער כהן מטהר גיוועזן. דער נאך אז דיא נגע וואלט זיך פאר שפרייט אויף זיין גאנצען לייב (היה טמא) וואלט ער גיוועזן טמא. וויא דער דין איז אז נאך דער טהרה פאר שפרייט זיך דיא נגע אויף דעם גאנצען לייב איז מען טמא. אבער אז ער האט ניט געוויזען דעם כהן ווען דיא

שהרי הוא פורח מן הטמא. וטהור: ואין בה כלום. אין בו סימן מסימני טומאה: עד שפרחה בכולו טמא. כלומר טעון הסגר כאלו כלו לבן בתחלה. ואם מתחלה קודם שפרחה כולה אל הכהן היה מסגיר. ובסוף שבוע כשפרחה הוה ליה פורח מתוך הסגר וטהור: השחין והמכוה מיטמאין בשבוע אחד. אם עלה במקומן בהרת. מסגירין שבוע א' ולסוף שבוע אם יש

בהרת בו שער לבן או פסיון מחליטו ואם לאו פוטרו. אבל במחיה אין מיטמאין דמחיה בשר חי בעינן ואין זה בשר חי. כיון דמקומו שחין ומכוה: בגפת. פסולת של זיתים והוא חם מחמת עצמו. וכן חמי טבריא מחמת מקורן הן חמים ולא מחמת האור: כל שאינו מחמת האש זהו שחין. לאתויי אבר מפיקרו: רמץ. אפר כירה ואם מחמת האור:

בהרת ואין בה כלום לא הספיק להראותה לכהן עד שפרחה בכולו טמא. שאילו הראה לכהן היה טהור:

פרק ט **השחין** והמכוה מיטמאין בשבוע אחד. בשני סימנין בשער לבן. ובפשיון. איזה הוא השחין לקה בעץ או באבן או בגפת או במי טבריא. כל שאינו

מחמת

סימני טומאה זענען אַנְעק גיגאנגען. איז ער נאך גיוועֶן טמא פון פריער. אַז דיא נגע פאר שפרייט זיך אוף זיין גאנצען לייב ווערט ער טהור (בהרת ואין בה כלום) איינער האט גיהאט אבהרת אונ אין איר איז ניט גיוועֶן קיין סימן טומאה (לא הספיק להראותה לכהן) אונ ער האט ניט צייט גיהאט צוא ווייזין דיא נגע צום כהן (עד שפרח בכולו) ביז דיא נגע האט זיך פאר שפרייט אוף זיין גאנצען לייב (טמא) איז ער טמא. מען דארף אים פאר שליסען אוף זיבען טאג (שאילו הראה לכהן) אז ער וואלט פריער געוויזין דעם כהן וואלט מען אים באלד פאר שליסען אוף זיבען טאג. דער נאך אז דיא נגע האט זיך פאר שפרייט אוף דעם גאנצען לייב (היה טהור) וואלט ער גיוועֶן טהור. וויא דער דין איז אז אין דיא זיבען טאג פאר שפרייט זיך דיא נגע אוף דעם גאנצען לייב איז מען טהור. אבער אז איידער ער איז גיקומען צום כהן האט זיך שון דיא נגע פאר שפרייט אוף זיין גאנצען לייב. איז גלייך וויא עס וואלט פריער קיין בהרת ניט גיוועֶן נאר פון אנהייב אן איז זיא גיוועֶן פאר שפרייט אוף זיין גאנצען לייב. דארף מען אים פאר שליסען אוף זיבען טאג:

פרק ט א (השחין) איינער האט גיהאט אוף זיין לייב שחין (והמכוה) אדער מכוה. אונ דער שחין אונ מכוה האבען שון אנגעהויבן צוא פאר היילט ווערין עס איז געוואָרען פון אויבען אהויט דין וויא אשאלאכץ פון אקנאביל. אונ אף דיא הויט איז געוואָרען אנגע ואבהרת (מיטמאין בשבוע אחד) ווערין זייא טמא מיט איין וואך. דס הייסט מען פאר שליסט אים אוף זיבען טאג (בשני סימנים בשער לבן ובפסיון) אונ אז אין סוף זיבען טאג ווערט איינער פון דיא צווייא צייכונס פון טומאה. ווייסע האר. אדער דיא בהרת ווערט גרעסער. ווערט ער טמא (איזה הוא השחין) וואס איז שחין (לקה בעץ) ער האט זיך גיגעבין אקלאפ מיט אהאלץ (או באבן) אדער מיט אשטיין (או בגפת) אדער ער האט אנגעבריט דאס לייב אין דיא פסולת פון דיא איילבערין (או במי טבריה) אדער ער האט זיך אנגעבריט אין דיא וואסער פון דיא קוואלין וואס איז אין טבריה דיא שלעכטע איילבערין אונ דיא וואסער פון טבריה איז הייס פון זיך אליין

כל

כל שהוא מחמת האש. לאתויי חמי האור: ב אין מצטרפין. חצי גריס שחין וחצי גריס מכוה אין מצטרפין לכגריס: ואין פושין מזה לזה. דאם שחין ומכוה זה אצל זה. ובא' מהן בהרת כגריס והסגירה ובסוף שבוע פשתה להבירו או לעור הבשר. אין מחליטו. וכן אם הבהרת בעור הבשר ופשתה לשחין או למכוה לא חשוב פשיון: היו מורדין. שלא נתרפאו יפה ולא נקרם העור ועדיין מוליאין ליחה. אין מטמאין בנגעים דכתיב שחין ונרפא ובמכוה כתיב והיתה מחית המכוה: אף על פי שנעשה מקומו צלקת. הי"נו שהיה שם שחין או מכוה. ואין דומה לשאר עור בשר אף על פי כן נדון כעור הבשר מאחר

מחמת האש זה הוא שחין. איזו היא מכוה. נכוה בגחלת או ברמץ. כל שהוא מחמת האש זו היא מכוה: ב השחין והמכוה. אין מצטרפים זה עם זה. ואין פושין מזה לזה. ואין פושין לעור הבשר ולא עור הבשר פושה לתוכן. היו מורדין טהורין. עשו קרום כקליפת השום. זו היא צרבת השחין האמור בתורה. חזרו וחיו. אף על פי שמקומן צלקת. נדונין כעור הבשר: ג שאלו את רבי אליעזר

(כָּל שֶׁאֵינוֹ מֵחֲמַת הָאֵשׁ) אַז דֶער בְּרִיא אִיז נִיט גִיוֶועֶן פוּן פַייֶער (זֶה הוּא שְׁחִין) דָאס הַייסְט שְׁחִין (אֵיזֶה הוּא מִכְוָה) וָואס אִיז מִכְוָה (נִכְוָה בְּגַחֶלֶת) עֶר הָאט זִיךְ אַבְּרִיא גִיטָאהְן אָן אַהֵייסֶע קוֹל (אוֹ בְּרֶמֶץ) אָדֶער אָן הַייסֶע אַשׁ (כָּל שֶׁהוּא מֵחֲמַת הָאֵשׁ) אַלְץ וָואס אִיז הַיים גִעוָוארֶען פוּן פַייאֶר אוּנ עֶר הָאט זִיךְ אָנְגֶעבְּרִיט דֶער פוּן (זוֹ הִיא מִכְוָה) דָאס הַייסְט מִכְוָה: ב (הַשְּׁחִין וְהַמִּכְוָה) אֵיינֶער הָאט שְׁחִין גְרוֹס אַהַאלְבְּן גְרִיס אוּנ מִכְוָה גְרוֹס אַהַאלְבֶּען גְרִיס (אֵין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה) רֶעכֶענֶען זִיךְ נִיט בֵּי[..]ע צוּא זַאמֶען פַאר אַגַאנְצֶען גְרִיס טָמֵא צוּא וֶוערִין (וְאֵין פּוֹשִׂין מִזֶּה לָזֶה) אוּב דֶער שְׁחִין אוּנ דִיא מִכְוָה זֶענֶען אֵיינְס בַּיי דָאס אַנדֶערֶע אוּנ אוֹיף אֵיינֶעם וְאוֹיף דֶעם שְׁחִין אָדֶער אוֹיף דִיא מִכְוָה) אִיז דָא אַבַּהֶרֶת גְרוֹס וִויא אַגְרִיס. אוּנ מֶען הָאט אִים פַאר שְׁלָאסֶען אוֹיף זִיבֶּען טָאג. אוּנ אִין סוֹף זִיבֶּען טָאג אִיז דֶער בַּהֶרֶת גְרֶעסֶער גֶעוָוארֶען. פוּן דֶעם שְׁחִין אוֹיף דֶער מִכְוָה אָדֶער פוּן דֶער מִכְוָה אוֹיף דֶעם שְׁחִין. וָוערְט עֶר נִיט טָמֵא (וְאֵין פּוֹשִׂין לְעוֹר הַבָּשָׂר) אוּנ אוּב דֶער בַּהֶרֶת הָאט זִיךְ גִימֶערְט פוּן דֶעם שְׁחִין אָדֶער פוּן דִיא מִכְוָה אוֹיף דִיא גִיזוּנְטֶע הוֹט ווערְט עֶר אוֹיךְ נִיט טָמֵא (וְלֹא עוֹר הַבָּשָׂר פּוֹשֶׂה לְתוֹכָן) אוּנ אוּב דִיא נֶגַע אִיז אוֹיף דִיא גִיזוּנְטֶע הוֹט אוּנ זִיא הָאט זִיךְ פַאר מֶערְט אוֹיף דֶעם שְׁחִין אָדֶער אוֹיף דִיא מִכְוָה וָוערְט עֶר אוֹיךְ נִיט טָמֵא (הָיוּ מוֹרְדִין) אוּב דֶער שְׁחִין אוּנ דִיא מִכְוָה הָאבֶּען אָנְגִיהוֹבֶּען צוּא פַר הַיילְט וָוערִין. נָאר עֶס אִיז נָאךְ נִיט פַאר צוֹגֶען קֵיין הוֹט אוּנ עֶס גֵייט נָאךְ פַייכְטִקֵייט. אוּנ פוּן הוֹבֶּען אִיז גֶעוָוארֶען אַבַּהֶרֶת (טְהוֹרִין) זֶענֶען זֵיי טָהוֹר (עָשׂוּ קְרוּם כִּקְלִיפַּת הַשּׁוּם) אוּב פוּן הוֹבִּין אִיז גֶעוָוארֶען אַדִינֶע הוֹט וִויא אַשָׁאלַאכְץ פוּן אַקְנָאבִּיל (זוֹ הִיא צָרֶבֶת הַשְּׁחִין הָאֲמוּרָה בַּתּוֹרָה) דָאס הַייסְט צָרֶבֶת הַשְּׁחִין וָואס עֶס שְׁטֵייט אִין דִיא תּוֹרָה אוּב עֶס וֶוערְט דַארוֹיף אַבַּהֶרֶת אִיז טָהוֹר (חָזְרוּ וְחָיוּ) אוּב דֶער שְׁחִין אוּנ דִיא מִכְוָה זֶענֶען אוּס גֶעהֵיילְט גֶעוָוארֶען (אַף עַל פִּי שֶׁמְּקוֹמָן צַלֶּקֶת) אֲפִילוּ אוֹיף דֶעם אָרְט אִיז דִיא הוֹט גְרָאב אוּנ מֶען דֶער קֶענְט אַז דָא אִיז גִיוֶועֶן אַשְׁחִין אָדֶער אַמִכְוָה. פוּן דֶעסְטְוֶועגִין (נִדּוֹנִית כְּעוֹר הַבָּשָׂר) וֶוערְט דָאס גִירֶעכוּנְט וִויא דִיא הוֹט פוּן גַאנְצֶען לַייבּ. אוּב אוֹיף דֶעם אָרְט אִיז דָא אַבַּהֶרֶת וָוערְט מֶען טָמֵא: ג (שְׁאֲלוּ אֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר) מֶען הָאט גִיפְרֶעגְט צוּא

שנעשה קרוס חזק : ג אמרו לו למה . יסגיר ולאחר הפטור תחזור ותפשה בתוך השחין . כה אי אפשר להולד לו סימן טומאה : לגדל שמקומו כסלע ויחליט : אמרו לו הרי מקומה שער אין ראוי . דהא כיד אינו מגדל שער בגרים. כלומר ואם היה מקום הצרבת כגריס לעולם : לפשיון אינו פושה . דשחין ומכוה בלבד הנכרת בתוכה למה יסגיר . והלא אין אין פושין לעור הבשר:
למחיה אינה מטמאה. דהא הנן בשני סימנים בשער לבן ובפסיון . ולא במחיה : שמא תכנוס . כגרים וכשיראנה הכהן בסוף שבוע יפטור אותו

סייך לומר כאן שמא תכנס ותפשה : אמר להן לא שמעתי . כלומר גם זה יסגיר. אבל לא שמעתי בו טעם : אלמד בו . תרשני שאלמד בדין זה דבר : אם לקיים

אליעזר . מי שעלתה לתוך ידו בהרת כסלע ומקומה צרבת שחין. אמר להם יסגיר. אמרו לו למה· לגדל שער לבן אינה ראויה· ולפשיון אינה פושה. ולמחיה אינה מטמאה· אמר להן שמא תכנוס ותפשה. אמרו לו והלא מקומה כגרים· אמר להן לא שמעתי. אמר לו רבי יהודה בן בתירא אלמד בו · א״ל אם לקיים

רבי אליעזר (מי שעלתה לתוך ידו בהרת כסלע) ווען איינער האט אויף זיין האנט א בהרת גרוס וויא א טאלער עמקומה צרבת שחין) אונ אויף דעם ארט וואו דער בהרת איז איז פריער גיוועזן שחין. אונ עס האט אנגיהויבן צו פאר היילט ווערין אונ עס איז געוואָרען פון הויבין אדינע הוט וויא אשאלאכץ פון אקנאביל אונ אף דיא הויט איז גיווארין דער בהרת. אונ דער בהרת איז גרס גלייך וויא דיא דינע הוט פון שחין. חוי איז דער דין (אמר להם יסגיר) האט רבי אליעזר גיענפערט צוא דיא וואס האבען אים גיפרעגט. מען זאל אים פאר שליסען אויף זיבען טאג (אמרו לו) האבין זייא גיזאגט צו אים (למה) צוא וואס זאל מען אים פאר שליסען. דא קען דאך ניט ווערין קיין צייכין פון טומאה (לגדל שער לבן אינה ראויה) ווייסע האר קען דא ניט וואקסין. אוף דיא האנט וואקסט ניט קיין האר (ולפשיון אינו פושה) מערין וועט זיך דאס ניט. דאס הייסט אז עס וועט זיך מערין דער בהרת פון דעם שחין אויף דיא הוט פון זיין לייב. איז דאך דאס טהור (ולמחיה אינה מטמאה) אונ אז עס וועט זיין ווילד פלייש וועט אויך ניט טמא ווערין (אמר להן) האט רבי אליעזר צוא זייא גיזאגט (שמא תכנוס ותפשה) טאמער וועט דיא בהרת קלענער ווערין ביז א גרים אונ אין סוף זיבען טעג אז דער כהן וועט זעהן זיא איז קלענער גיווארין וועט ער אים מטהר זיין דער נאך וועט זיא צוריק גרעסער ווערין וועט ער טמא ווערין (אמרו לו) האבין זייא גיזאגט צו רבי אליעזר (והלא מקומה כגרים) ווען דער צרבת וואלט נאר גרוס ג ווען וויא א גרים אונ אויף אים וואלט גיוועזן א בהרת גרוס וויא א גרים וואלט מען אים ניט דארפין פאר שליסען. אז דער בהרת איז גרוס וויא א גרים אונ דער צרבת וואס אונטער אים איז גרעסער וויא א גרים דארף מען אים געווים ניט פאר שליסען (אמר להן) האט רבי אליעזר צו זיי גיזאגט (לא שמעתי) איך האב ניט גיהערט. אז א צרבת גרוס וויא א גרים אונ אויף אים איז דא א בהרת גרוס וויא א גרים זאל מען ניט דארפין פאר שליסען. נאר מע דארף אים פאר שליסען (אמר לו רבי יהודה בן בתירא) האט רבי יהודה בן בתירא גיזאגט צו רבי אליעזר (אלמד בו) דוא זאלסט מיר געבין רשות צוא לערנען אין דעם דין (אמר לו) האט רבי אליעזר גיזאגט צוא רבי יהודה (אם לקיים דברי חכמים) אוב דוא ווילסט

דברי חכמים הן. אם תמצא טעם לקיים דברי חכמים שאמרו שטעון הסגר. אמור. אבל ללמד שאינו טעון הסגר לא תאמר. שאיני מניח מה שקבלתי מרבותי ושומע ממך: שמא יולד לו שחין אחר חוצה לו ויפשה לתוכו. שאין פושה לשחין וכן הלכה:

הנתקים. נגעים שבראש או בזקן קרוין נתקים על שם שהשער ניתק ונופל ונושר מחמת הנגע והנתקים אין מטמאין בד' מראות כנגע

דברי חכמים הן. א"ל שמא יולד לו שחין אחר חוצה לו ויפשה לתוכו. א"ל חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים:

פרק י הנתקים מיטמאין בשני שבועות ובשני סימנים. בשער צהוב דק ובפשיון. בשער צהוב דק לקוי קצר דברי ר"ע. ר' יוחנן בן נורי אומר אפילו ארוך. א"ר יוחנן בן נורי מה הלשון אומרים דק מקל זה דק קנה זה דק לקוי קצר או

שבמקום בשר. אלא מיטמאין בכל מראות: בשער צהוב. דומה לתבנית זהב: דק לקוי קצר. מה שאמרה תורה. ובו שער צהוב דק משמעותו לקוי קצר: אפי' ארוך. שאין משמעות דק. אלא רקיק: מה הלשון אומרים. מלשון בני אדם אתה למד: כשאומרים קנה זה דק מה משמעו. בין לקוי קצר בין לקוי ארוך. ואית ספרים דגרסי. ולא לקוי ארוך. בתמיה. כלומר שמא לקוי

לערנען אז עס זאל בלייבן וויא דיא חכמים האבין גיזאגט אז מען דארף אים פאר שליסען (הן) יא. מעגסטו זאגין. אבער טאמער ווילסטו זאגין אז מען דארף אים ניט פאר שליסן. זאלסטו ניט זאגין. ווארום איך האב גילערונט פון מיין רבי אז מען דארף אים פאר שליסן (אמר לו) האט רבי יהודה גיזאגט צוא רבי אליעזר (שמא יולד לו שחין אחר חוצה לו ויפשה לתוכו) דרום דארף מען אים פאר שליסען טאמער וועט ווערין נאך אשחין ביי דעם שחין אונ עס וועט זיך פאר גרעסערין דער בהרת פון דעם שחין אוף דעם אנדערין שחין (עיין תפארת ישראל) (אמר לו) האט רבי אליעזר גיזאגט צוא רבי יהודה (חכם גדול אתה) דוא ביזט אגרויסער חכם (שקיימת דברי חכמים) דו האסט דערהאלטין דיא רייד פון דיא חכמים:

פרק י א (הנתקים) אנגע וואס אוף דעם קאפ אדער אוף דיא בארד הייסט אנתק (מיטמאין בשני שבועות) דער נתק ווערט טמא וראס הייסט מען דארף אים פאר שליסען אוף צווייא וואכין. אונ דיא צוויי וואכין איז ער טמא (ובשני סימנים) אונ ער האט צווייא צייכונס פון טומאה (בשער צהב) מיט גאלד פארבינגע האר (דק) דין (ובפשיון) אונ אז עס ווערט פאר גרעסערט (בשער צהוב דק) וואס דיא תורה האט גיזאגט גאלד פארבינגע האר דינע מיינט מען (לקוי קצר) ווייך אונ קורץ. קירצער וויא אלע האר (דברי רבי עקיבא) אזוי זאגט רבי עקיבא. רבי יוחנן בן נורי זאגט (אפילו ארוך) אפילו דיא האר איז לאנג. וואס דיא תורה זאגט דק מיינט מען נאר דין אפילו לאנג (אמר רבי יוחנן בן נורי) האט רבי יוחנן בן נורי גיזאגט (מה הלשון אומרים) ווס פאר אלשון זאגין מענטשין. אז מענטשין זאגין (דק מקל זה) דער שטעקין איז דין (דק קנה זה) דער ראר שטעקין איז דין. מיינען זייא דען נאר (דק לקוי קצר) דין ווייך אונ קורץ (ולא דק לקוי ארוך) אונ דין ווייך אונ לאנג. מיינען זייא דען ניט. זייא מיינען סיי לאנג אונ סיי קורץ. זייא ווילען נאר זאגן אז דר שטעקין אדער דער ראר שטעקין

או דק לקוי ארוך. א״ל ר״ע עד שאנו למדים מן הקנה נלמד מן השער. דק שערו של פלוני. דק לקוי קצר. לא דק לקוי ארוך: ב שער צהוב דק מטמא מכונס ומפוזר. מבוצר ושלא מבוצר. הפוך ושלא הפוך. דברי ר׳ יהודה. רש״א אינו מטמא אלא הפוך. אר״ש ודין הוא. מה אם שער לבן שאין שער אחר מציל מידו. אינו מטמא אלא הפוך. שער צהוב דק

קצר ולא לקוי ארוך: נלמד מן השער. דרך בני אדם כשאומרים על השער שהוא דק. על הלקוי קצר אומרים. ולא על הלקוי ארוך. והל׳ כר״ע: ב מכונס. שתי שערות במקום אחד: מפוזר. אחד במזרח הנגע ואחד במערבו: מבוצר. שהשער באמצע הנתק. כמבצר שהוא באמצע העיר: הפוך. שנהפך השער לצהוב מחמת הנתק. כגון שהנתק קדם לשער: שאינו הפוך. שקדם שער צהוב לנתק: שאין שער אחר מציל מידו. שאם יש בנגע שתי שערות לבנות. אפילו מלא שערות שחורות אין מצילות [על השתי] שערות לבנות שלא יטמאו. אבל שער צהוב אם יש עמו [שתי] שערות שחורות אינו מטמא והלכה

איז דין אונ ווייך. אָבער פון לאנג אונ קורץ שמועסין זיי גאר ניט ווען זייא זאגין דעם ווארט דק (אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא) האט רבי עקיבא גיזאגט צוא רבי יוחנן (עַד שֶׁאָנוּ לְמֵדִים מִן הַקָּנֶה) איידער מיר לערנען אפ פון אשטעקין (נִלְמַד מִן הַשֵּׂעָר) לאמיר אפ לערנען פון האר. אז מענטשין זאגין (דַּק שְׂעָרוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי) יענעמס האר איז דין. מיינען זייא (דַּק לָקוּי קָצָר) דין ווייך קורץ (לֹא דַּק לָקוּי אָרוֹךְ) אונ זייא מיינען ניט דין ווייך לאנג. אוף לאנג זאגט מען ניט דק: ב (שֵׂעָר צָהוֹב דַּק) גאלד פארבינגע האר דינגע (מְטַמֵּא) איז מטמא (מְכוּנָס) סיי עס איז דא צווייא גאלד פארבינגע האר פערזאמולט איינס ביי דאס אנדערע (וּמְפוּזָר) סיי זייא זענען פאר שפרייט. איין האר איז אין מזרח זייט פון דיא נגע אונ איין האר איז אין מערב זייט פון די נגע (מְבוּצָר) סיי דיא גאלד פארבינגע האר איז אין מיטען דעם נתק (וְשֶׁלֹּא מְבוּצָר) אונ סיי זייא זענען ניט אין מיטען דעם נתק (הָפוּךְ) סיי דיא האר איז פאר קערט גיווארין צוא גאלד פארבינג דורך דעם נתק. דער נתק איז גיוועזן פריער. אונ דיא האר האבין אנדערש אום גיזעהן. נאר דורך דעם נתק זענען זייא גיווארין גאלד פארבינג (וְשֶׁלֹּא הָפוּךְ) אונ סיי זייא זענען ניט פר קערט גיווארן. זייא זענען גיוועזן גאלד פארבינג איידער דער נתק איז גיווארן. איז אלץ טמא (דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה) אזו זאגט רבי יהודה. רבי שמעון זאגט (אֵינוֹ מְטַמֵּא אֶלָּא הָפוּךְ) עס איז אנדערש ניט טמא נאר בשעת דער נתק איז פריער גיוועזן אונ דורך דעם נתק איז דיא האר גאלד פארבינג גיווארין (אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן) האט רבי שמעון גיזאגט (וְדִין הוּא) דער דין דארף אזוי זיין (מַה שֵּׂעָר לָבָן) ווייסע האר וואס איז ארג (שֶׁאֵין שֵׂעָר אַחֵר מַצִּיל מִיָּדוֹ) וואס אנדערע האר קענען ניט מציל זיין פון זיי. אוב אין אנגע איז דא ווייסע האר. אונ שווארצע האר איז אויך דא אין דיא נגע. קענען ניט דיא שווארצע האר מציל זיין אוף די נגע זי זאל ניט כטמא זיין. נאר זיא איז מטמא. פון דעסטוועגין (אֵינוֹ מְטַמֵּא אֶלָּא הָפוּךְ) קען דיא ווייסע האר אנדערש ניט מטמא זיין נאר בשעת דיא נגע איז פריער גיווארין אונ דיא האר זענען ניט ווייס גיוועזן. נאר דורך דיא נגע זענען זייא ווייס גיווארין. אָבער אז דיא ווייסע האר איז גיוועזן פריער וויא דיא נגע ווערט ניט טמא (שֵׂעָר צָהוֹב דַּק) גאלד פארבינגע האר דינגע וואס זייא זענען אין א נתק (שֶׁשֵּׂעָר אַחֵר

והלכה כר' יהודה: ג הצומח מציל. שער שקדמו שתי שערות שחורות שאלו לנתק.
שחור שצמח בנתק: מציל: מיד שער צהוב כגון שהשניתק שער ראשו. או זקנו כגרים.
ומיד פשיון. שאם פושה בשער צהוב. או כשאלו בתוך הנתק ב' שערות שחורות:
בפסיון. ונמצאו בו שתי שערות שחורות טהור: ומבוצר. אם הן מבוצרות באמצע הנתק

בין מכונס. דפסיקן במקום א': בין מפוזר. אחד למזרח הנגע. וא' למערבו: והמשואר.

ששער אחר מציל מידו. אינו דין שלא יטמא אלא הפוך. ר' יהודה אומר כל מקום שצריך לומר הפוך. אמר הפוך. אבל הנתק שנאמר בו לא היה בו שער צהוב. מטמא הפוך. ושלא הפוך: ג הצומח. מציל מיד השער צהוב ומיד הפשיון. מכונס ומפוזר מבוצר ושלא מבוצר. והמשואר. מציל מיד שער צהוב ומיד הפשיון מכונס ומפוזר ומבוצר. ואינו מציל

מצילות. אבל עומדות מן הצד אין מצילות: עד שיהא רחוק מן הקמה על שיהו שתי

מציל מידו) אוב אין דעם נתק איז דא אנדערע האר אוך איז מציל אוף דיא נגע זיא זאל ניט מטמא זיין (אינו דין שלא יטמא אלא הפוך) איז דען ניט נעווים אז דיא האר איז אנדערש ניט מטמא. נאר סיידין דער נתק איז פריער געווארין אונ דיא האר זענען ניט געוועזן געלד פארביג נאר דורך דעם נתק זענען זייא געלד פארביג געווארין. רבי יהודה זאגט (כל מקום שצריך לומר הפוך) וואו עס איז אנדערש ניט טמא נאר אז דיא האר איז געענדערט געווארין דורך דיא נגע (אמר הפוך) זאגט דיא תורה דעםווארט הפוך. עס איז פאר קערט געווארין (אבל הנתק) אבער ביי א נתק (שנאמר בו) וואס עס שטייט ביי אים (לא היה בו שער צהוב) עס איז ניט געוועזן אין דעם נתק געלד פארביגע האר אונ דער ווארט הפך שטייט ניט (מטמא הפוך ושלא הפוך) איז דיא געלד פארביגע האר מטמא סיי דער נתק איז פריער געוועזן אונ דיא האר איז געווארין געלד פארביג דורך דעם נתק. אונ סיי דיא געלד פארביגע האר איז געוועז פריער וויא דער נתק: ג. (הצומח) אז עס האט געוואקסין שווארצע האר אין דעם נתק (מציל מיד השער הצהוב ומיד הפשיון) אוב עס איז געוועזן אין דעם נתק געלד פארביגע האר. אדער דער נתק איז גרעסער געווארין. איז ער געווארין טמא. דער נאך האט אין דעם נתק געוואקסין שווארצע האר. איז דער נתק טהור (מכונס ומפוזר) סיי דיא שווארצע האר זענען אינם ביי דאס אנדערע. אונ סיי זייא זענען פאר שפרייט. איין האר איז אין מזרח זייט פון נתק אונ איין האר איז אין מערב זייט פון נתק (ומבוצר ושלא מבוצר) סיי דיא שווארצע האר זענען אין מיטען דעם נתק. אונ סיי זיי זענען ניט אין מיטען דעם נתק (והמשואר) אונ דיא שווארצע האר וואס זענען געבליבען, ווען דיא האר פון קאפ אדער פון דיא בארד איז אוס געריסען געווארין אונ דער ארט איז געבליבען ליידיג גרוס וויא אגרים דאס הייסט אוך נתק איז אין דעם נתק געבליבען צווייא שווארצע הא (מציל מיד שער צהוב ומיד הפשיון) זענען זייא מציל אז דיא געלד פארביגע האר אונ דאס פאר גרעסערונג פון דעם נתק זאל ניט מטמא זיין (מכונס ומפוזר) סיי דיא געבליבענע האר זענען פערזאמעלט אוף איין ארט איינס ביי דאס אנדערע. אונ סיי זייא זענען פאר שפרייט איין האר איז אין מזרח זייט פון נתק אונ איין האר איז אין מערב זייט פון נתק (ומבוצר) אונ אוב זייא זענען אין מיטען נתק זענען זייא מטהר (ואינו מציל מן

מציל מן הצד עד שיהא רחוק מן הקמה מקום שתי שערות. אחת צהובה ואחת שחורה. אחת צהובה ואחת לבנה. אינן מצילות: ד שער צהוב שקדם את הנתק טהור. ר' יהודה מטמא. ראב"י אומר לא מטמא ולא מציל. רש"א כל שאינו סימן טומאה בנתק. הרי הוא סימן טהרה בנתק: ה כיצד מגלחין את הנתק מגלח חוצה לו. ומניח שתי

שערות

שערות הללו רחוקות מן השערות המקיפו' את הנתק כשיעור שתי שערות. והשערות שסביב הנתק הן קרויין קמה והשערות הללו רחוקות מן הקמה מקום שתי שערות, נחשבות כמבולבלו' בתוך הנגע: אחת צהובה ואחת שחורה. בצהובה שקדמה לנתק דלא הוי סי' טומאה איצטריך ליה למימר דאין מצטרפת עם השחורה להציל מיד שער צהוב ומיד הפשיון. וסתם מתני' כר' אליעזר בן יעקב דאמר בסמוך לקמן. דשער צהוב שקדם לנתק. לא מטמא ולא מציל: ד רבי יהודה מטמא. כדתנן לעיל דרבי יהודה מטמא הפוך ולא הפוך: ר' אליעזר בן יעקב אומר לא מטמא ולא מציל. ר' אליעזר בן יעקב ור' שמעון לפרושי אתא דתנא קמא דאמר טהור קאמר. ר' אליעזר בן יעקב סבר טהור דאמר ת"ק לומר שאינו מטמא אבל אינו מציל ור"ש סבר טהור ומציל קאמר ולעיל פסקינן דהלכה כר"י: ה כיצד מגלחין את הנתק. בסוף שבוע ראשון (להסגרו) שלא פשה ולא נולד בו שער צהוב. כתיב והתגלח: היה מגלח חוצה לו. מגלה סביב לנתק: ומניח

הצד) אונ אוב דיא שווארצע האר זענען ביי דער זייט פון נתק זענען זייא ניט מטהר (עד שיהא רחוק מן הקמה מקום שתי שערות) ביז דיא שווארצע האר זענען נאר אפ גירוקט פון דיא האר וואס ארום נתק וויא דער אָרט וואס צוויי האר קענען וואקסן. א'ז גלייך וויא דיא שווארצע האר וואלטין גיוועזן אין דעם נתק זענען זייא מטהר. אבער אז דיא שווארצע האר זענען אפ גירוקט פון דיא האר וואס ארום נתק ווייטער וויא דער אָרט פון צווייא האר קענען זייא ניט מטהר זיין דעם נתק (אחת צהובה) איין האר אגאלד פארביגער וואס ער איז גיוועזן פריער וויא דער נתק וואס ער איז ניט מטמא (ואחת שחורה) אונ איין האר אשווארצער. אדער (אחת צהובה) איין האר אגאלד פארביגער וואס ער איז גיוועזן פריער וויא דער נתק (ואחת לבנה) אונ איין האר אווייסער (אינן מצילות) זענען ניט מציל מטהר צוא זיין דעם נתק: ד (שער צהוב שקדם את הנתק) אז דיא גאלד פארביגע האר זענען גיוועזן פריער וויא דער נתק (טהור) איז טהור (רבי יהודה מטמא) רבי יהודה זאגט עס איז טמא. רבי אליעזר בן יעקב זאגט אז דיא גאלד פארביגע האר איז גיוועזן פריער וויא דער נתק (לא מטמא ולא מציל) איז דאס ניט מטמא אונ ניט מטהר. רבי שמעון זאגט (כל שאינו סימן טומאה בנתק) דיא האר וואס זענען ניט מטמא דעם נתק (הרי הוא סימן טהרה בנתק) זענען זייא מטהר דעם נתק. דיא גאלד פארביגע האר וואס זענען פריער וויא דער נתק זענען מטהר דעם נתק: ה (כיצד מגלחין את הנתק) וויא גאלט מען אפ דעם נתק. אז איינער קומט מיט א נתק צים כהן פאר שליסט מען אים אויף זיבען טאג. אונ ביז סוף זיבען טאג אז דער נתק איז ניט גרעסער געווארין אונ עס איז ניט גיווארין אין אים קיין גאלד פארביגע האר. שטייט אין דיא תורה מען זאל אים אפ גאלין אונ פאר שליסען נאך אויף זיבען טאג. פרעגט דיא משנה וויא זאל מען אים אפ גאלין (מגלח חוצה לו) צר

שתי שערות. דכתיב (ויקרא יג) ואת הנתק לא יגלח וכי מה יש בו והלא כבר נתק השער ונפל אלא סמוך לנתק לא יגלח שמשייר סביב לנתק שתי שערות מכל צד. נמצא הנתק מוקף שערות כעטרה: החליטו בשער צהוב. ואחר שהוחלט בו. הלך שער צהוב ואחרי כן חזר. וכן בפשיון שלא חזר שער צהוב אלא שפשה. בין כך ובין כך הרי הוא מוחלט כמו שהיה: בתחלה בסוף שבוע ראשון. כלומר דין זה שאמרנו נוהג בין שהחליטו בשער צהוב בתחלה כשהובא אל הכהן. בין שהחליטו בשער צהוב בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני או לאחר הפטור. כגון שעמד בעיניו ב' שבועות ופטרו. ולאחר הפטור נולד שער צהוב והחליטו. ובכלהו הלך שער צהוב וחזר. או שלא חזר אלא שפשה הנתק. הרי הוא כמו שהיה: החליטו בפשיון. כמו שמפר' בהחליטו בשער צהוב. כך יש לפרש החליטו

שערות סמוך לו כדי שיהא ניכר אם פשה. החליטו בשער צהוב הלך שער צהוב וחזר שער צהוב. וכן בפשיון. בתחלה. בסוף שבוע ראשון. בסוף שבוע שני. לאחר הפטור. הרי הוא כמות שהיה. החליטו בפשיון. הלך הפשיון וחזר הפשיון. וכן בשער צהוב. בסוף שבוע א'. בסוף שבוע ב'

(ומניח שתי שערות סמוך לו) אונ צוויא האר ביי דעם נתק אין נאלט ארום דעם נתק (כדי שיהא ניכר אם פשה) מען זאל דער קענען צוא דער יעדער זייט זאל ער לאזין (החליטו בשער צהוב) אוב דער כהן האט אים מטמא געוועז ווייל אין דעם נתק איז געוואריין גאלד פארבינע האר (הלך שער צהוב) דער נאך איז דיא נאלד פארבינע האר אוועק גינאנגען (וחזר שער צהוב) דער נאך איז דיא נאלד פארבינע האר צוריק גיקומען (וכן) אונ אזו אוב דיא גאלד פארבינע האר איז ניט צוריק גיקומען (בפשיון) נאר דער נתק איז גרעסער גיווארין סיי ווי סיי איז ער טמא אזו ווי ער איז גיוועז (בתחלה) סיי דער כהן האט אים מטמא גיוועז דורך דיא גאלד פארבינע האר באלד אין אנהייב ווייא ער איז צוא אים גיקומען (בסוף שבוע ראשון) אדער דר כהן האט אים מטמא גיוועז דורך דיא גאלד פארבינע האר אין סוף דיא ערשטע זיבען טעג (בסוף שבוע שני) אדער דער כהן האט אים מטמא גיוועז דורך דיא גאלד פארבינע האר אין סוף דיא צווייטע זיבען טעג. אדער אין דיא צוויא וואכין איז ניט גיוועזן קיין גאלד פארבינע האר אונ דער נתק איז ניט גרעסער גיווארין האט דער כהן אים מטהר גיוועז (לאחר הפטור) דער נאך וויא דער כהן האט אים מטהר גיוועז איז גיוואקסן דיא גאלד פארבינע האר. האט אים דער כהן מטמא גיוועז. דער נאך איז די גאלד פארבינע האר אוועק ניגאנגען. אונ איז צוריק ניקומען. אדער דיא נאלד פארבינע האר איז ניט צוריק גיקומען נאר דער נתק איז גרעסער גיווארין (הרי הוא כמות שהיה) איז ער טמא אזו וויא ער איז גיוועז (החליטו בפשיון) אוב דער כהן האט אים מטמא גיוועז ווייל דער נתק איז גרעסער גיווארין (הלך הפשיון) דר נאך איז די פאר גרעסערונג אוועק גיגאנגען (וחזר הפשיון) דער נאך איז דיא פאר גרעסערונג צוריק גיקומען (וכן) אונ אזו אוב די פאר גרעסערונג איז ניט צוריק גיקומען (בשער צהוב) נאר גאלד פארבינע האר איז גיוואריין. סיי ווי סיי איז ער טמא אזו וויא ער איז גיוועז (בסוף שבוע ראשון) סיי דער כהן האט אים מטמא גיוועז דורך דיא פאר גרעסערונג אין סוף דיא ערשטע

הקליפו בפשיון. והלה בפשיון נ"ג בתחלה או בסוף שבוע שני או לאחר הפטור: טמא.
שאין הפשיון מטמא אלא אחר הסגר: ו שני
נתקים זה בצד זה. שיש בכל אחד כגרים שהרי פשה הנתק: בשני מקומות. שאותה
הלקי. דהנתקים נמי בעינן כגרים דכתיב שיטה נפרצה למטה ולמעלה ונשארו מאותה
נגע הנתק. הקיש נגע שיטה ב' שערות באמצע: טהור. דמבוררות
לנתק מה הנג' בכגרים
אף נתק בכגרים. ואם
שני הנתקים מוכחים
זה אצל זה ויש שיטת
שער מפסקת בין שני
הנתקים וחולקת אותה
לשנים כמחילה
המפסקת: נפרץ. שער
של אותה השטה:
במקום אחד. בסוף שבוע ראשון של הסגר וכנוס בתוך הנגע כיון דלא נפרץ בשני מקומות

ב' לאחר הפטור. הרי הוא כמות
שהיה: ו שני נתקים זה בצד זה.
ושטה של שער מפסקת
ביניהם. נפרץ ממקום אחד
טמא. משני מקומות טהור.
כמה תהא הפרצה מקום אחד
שערות. נפרץ ממקום שתי
כגרים

הניכרו ומגולות: כמה
תהא הפרצה. אם בשני
מקומות נפרצו. הוי
שיעור הפרצה מקום ב'
שערות דבציר מהכי
השערות שבאמצע
מבוררות: ואם במקום
א' נפרצו טמא. אפילו
נפרץ כגרים טמא
שאין שער שחור מבורר

זיבען טעג (בסוף שבוע שני) אדער דער כהן האט אים מטמא גיוועזן דורך די פאר גרעסערונג אין סוף די צווייטע זיבען טעג. אדער אין די צווייא וואכין איז דער נתק ניט גרעסער גיווארין אונ גאלד פארביגע האר איז אויך ניט גיווען האט דער כהן אים מטהר גיוועזן (לאחר הפטור) דער נאך וויא דער כהן האט אים מטהר גיוועזן איז דער נתק גרעסער גיווארין האט אים דער כהן מטמא גיוועזן. דער נאך איז די פאר גרעסערונג אוועק גינאנגען אונ איז צוריק גיקומען. אדער דער פאר גרעסערונג איז ניט צוריק גיקומען נאר עס איז גיווארין גאלד פארביגע האר (הרי הוא כמות שהיה) איז ער טמא אזו וויא ער איז גיוועזן: ו (שני נתקים זה בצד זה) צווייא נתקים איינער ביי דעם אנדערין. יעדער נתק איז גרוס וויא אגרים (ושטה של שער) אונ אשורה שווארצע האר (מפסקת ביניהן) גייט דורך צווישען ביידע נתקים. אונ עס טיילט אפ איין נתק פון אנדערין אזו וויא אוואנט. אונ מען האט אים פאר שלאסין אויף זיבען טאג. אדער נאך אמאהל אויף זיבען טאג. אונ אין סוף די ערשטע זיבען טאג. אדער אין סוף די אנדערע זיבען טאג. אדער דער נאך וויא דער כהן האט אים מטהר גיוועזן (נפרץ) איז די האר וואס צווישען די ביידע נתקים אויס גיבראכען געריסען גיווארען (ממקום אחד) אין איין ארט (טמא) איז ער טמא. ווייל דער נתק איז גרעסער גיווארען איז די האר אויס געריסען גיווארען (משני מקומות) אבער אז די האר איז אויס געריסען גיווארען אין צווייא ערטער אונ פון דעם עק איז גיווארען פון ביידע נתקים איינס אונ צווייא שווארצע האר איז געבליבען אין מיטען דעם נתק (טהור) איז ער טהור (כמה תהא הפרצה) אויב די האר איז אויס געריסען גיווארען אין צווייא ערטער וויא גרוס זאל זיין דער ארט וואס איז ליידיג גיווארען (מקום שתי שערות) אארט פון צווייא האר אין יעדער זייט. איז דער נתק ארוס. אונ די שווארצע האר אין מיטען. איז טהור (נפרץ ממקום אחד) אויב די האר איז אויס געריסען גיווארען אין איין ארט (כגרים) אפילו דער ליידיגער ארט איז גרוס וויא

כגריס טמא: ז שני נתקים זה לפנים מזה, ושטה של שער מפסקת ביניהם. נפרץ ממקום אחד, טמא. משני מקומות, טהור. כמה תהא הפרצה מקום שתי שערות. נפרץ ממקום אחד כגריס. טהור: ח מי שהיה בו נתק. ובו שער צהוב. טמא. נולד לו שער שחור טהור. אע"פ שהלך

מקומות: ז זה לפנים מזה. כגון נתק כגריס קלקי מרובע ושיטה של שער מקיפו סביב וחוץ לאותה שיטה מקיף נתק כגריס כל סביבותיו. דהיינו רצועה של נתק ברוחב כעדשה מקפת את השטה של שער שזהו שיעור הנתק המקיף השערות המבודלות: נפרץ ממקום אחד טמא. הפנימי. שהרי שער שחור כנגדו ואינו מבודל לתוכו. אבל החיצון טהור. דהא שתי שערות שחורות מבודלות לתוכו: משתי מקומות טהור. הפנימי. וכל שכן החיצון. שנעשו שניהם נתק אחד. ובתוכן שתי שערות שחורות מבודלות: כמה תהא הפרצה. משני מקומות. ויהא טהור. מקום שתי שערות: נפרץ במקום אחד כגריס טהור. והא דאמרן נפרץ במקום אחד טמא. הואיל בפחות מכגריס. אבל מאחר דנפרצה כגריס אפי' ממקום אחד נעשו שתי הנתקים אחד. והשערות כנאחרים הרי הן מבודלות: ח ובו שער צהוב טמא. שער צהוב מטמא. בין בתחלה בין בסוף שבוע ראשון. בין בסוף שבוע שני. בין לאחר הפטור: נולד בו שער שחור טהור. אי בצמח לאחר הנתק. אע"פ שאינן מבודלות. ואי במבודל דוקא במבודל. דרחוק מקמת הרחק מקום שתי שערות כדאמרן: אע"פ שהלך לו שער שחור טהור. דכיון דנעקר צהוב תו לא מטמא. אע"פ שנעקר השחור. אבל אם החליטו בפסיון. בא השחור ונעקר הפסיון. ואחרי כן הלך השחור. חוזר הפסיון ומטמא. או שפשה וכנס וחזר ופשה. לא

אגרים (טמא) פון דעסטוועגן איז טמא. וויל דיא שווארצע האר זעגין ניט צו זאמען: ז (שני נתקין זה לפנים מזה) צווייא נתקים איינער אינוויניג אין דעם אנדערין (ושטה של שער) אונ א שורה שווארצע האר (מפסקת ביניהן) גייט דורך צווישען ביידע נתקים. ער האט גיהאט א נתק גרויס וויא אגרים פיר קאנטיג. אונ ארום דעם נתק איז גיוועזן אשורה שווארצע האר. אונ ארום דיא שווארצע האר איז גיוועזן נאך אמאהל א נתק. דיא בריים וויא אלינדז (נפרץ ממקום אחד) אויב דיא האר איז אויס גערסען גיווארען אין איין ארט (טמא) איז דער אינוויינגסטער נתק טמא. וויל דיא שווארצע האר איז בייא דער זייט ניט אין מיטען. אבער דער אוסווייניגסטער נתק איז טהור. וויל צווייא שווארצע האר איז דא אין מיטען (משני מקומות) אז דיא האר איז אויס גערסען גיווארן אין צווייא ארטער (טהור) זענען ביידע נתקים טהור. וויל פון ביידע נתקים איז גיווארן איין נתק. איז דאך דיא שווארצע האר אין מיטען (כמה תהא הפרצה) אוב דיא האר איז אויס גערסען גיווארען אין צווייא ארטער וויא גרוס זאל זיין דער ארט וואס איז ליידיג גיווארען (מקום שתי שערות) אארט פון צווייא האר אין יעדער זייט. איז דער נתק ארום. אונ דיא שווארצע האר אין מיטען. איז טהור (נפרץ ממקום אחד) אוב דיא האר איז אויס גערסען גיווארען אין איין ארט. אויב דער ליידיגער ארט (כגריס) איז גרויס וויא אגרים. איז טהור. אונ אויב ער איז קלענער וויא אגרים איז טמא: ח (מי שהיה בו נתק) ווען איינער האט גיהאט א נתק (ובו שער צהוב) אונ אין דעם נתק איז גיוועזן גאלד פארבינע האר (טמא) איז ער טמא גיווארען (נולד לו שער שחור) דער נאך איז גיווארען שווארצע האר (טהור) איז ער גיווארע טהור (אף על פי שהלך לו שער

אמרי' כיון דנטהר הנתק לא מטמא: כל נתק שטהר שעה אחת. בין שהחליטו בפסיון וכנס. או שבא שער שחור וטהרו. בין שהחליטו בשער לבן. ובא שער שחור וטהרו. ואחרי כן הלך השחור או מה שהכהו חזר ונתק. שוב אין לנתק זה טומאה לעולם. אע"ג דקיימא סימני טומאה שלו. כגון שער לבן ופסיון. ולא מיבעיא בהני דכבר טהרו בשער שחור. אלא אפילו פשה אחר שהלך השחור. או נולד בו שער צהוב אחר כיון דטהר הנתק כבר שוב אין לו טומאה: ר"ש אומר כל שער צהוב שטהר שעה אחת. כגון הא דהוה קאי בשער שבא השחור אין לו טומאה לעולם אבל אם אחר שהלך השחור הלך בנתק שער צהוב אחר או פשה אחרי כן טמא דכל נתק שטהר לא אמרי' והלכה כתנא קמא: ט וניתק כל ראשו. שפרח הנתק בכל הראש בין שהוחלט בשער צהוב בין שהוחלט בפשיון טהור. דבכולהו פריחה

שהלך לו שער שחור טהור. ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש. כל נתק שטהר שעה אחת. אין לו טומאה לעולם. ר"ש אומר כל שער צהוב שטהר שעה אחת אין לו טומאה לעולם: ט מי שהיה בו נתק כגרים וניתק כל ראשו טהור. הראש והזקן אין מעכבין זה את זה דברי ר"י. רש"א

שחור) אפילו דיא שווארצע האר איז אוועק גינאנגען און דיא גאלדפארבינגע איז געבליבען. פון דעסטוועגין (טהור) איז ער טהור. אבער אז ער איז טמא גיווארען נישט דורך גאלד פארבינגע האר. נאר ווייל דער נתק איז גרעסער גיווארין. דער נאך איז גיווארען שווארצע האר. איז ער טהור גיווארען. דער נאך איז דיא שווארצע האר אוועק גינאנגען. איז ער טמא דורך דיא פאר גרעסערונג. אדער דער נתק איז גרעסיר גיווארען. איז ער גיווארען טמא. דער נאך איז צוריק קלענער גיווארען. איז ער גיווארען טהור. דער נאך איז צוריק גרעסער גיווארען. איז ער ווייטער טמא. רבי שמעון בן יהודה זאגט פון רבי שמעונס וועגין (כל נתק שטהר שעה אחת) יעדער נתק וואס איז נאר איין מאהל גיווארען טהור (אין לו טומאה לעולם) ווערט ער קיין מאהל נים טמא. אפילו דער נתק האט זיך פאר גרעסערט דער נאך וויא דיא שווארצע האר זענין שוין אוועק גינאנגען. אדער דיא גאלדפארבינגע האר איז גיווארען דער נאך וויא דיא שווארצע האר זענין אוועק גינאנגען. איז אויך טהור. ווייל דער נתק איז איין מאהל טהור גיווארען ווערט ער שוין נים טמא. רבי שמעון זאגט (כל שער צהוב שטהר שעה אחת) אלי גאלד פארבינגע האר וואס זענין אמאהל טהור גיווארין. דהיינו ווען דיא גאלד פארבינגע האר איז גיוועזען איז גיווארין שווארצע האר (אין לו טומאה לעולם) ווערט שוין דיא גאלד פארבינגע האר קיין מאהל נים טמא. אבער אז ווען דיא שווארצע האר איז גיוועזען איז דיא גאלד פארבינגע האר נים גיוועזען. נאר אז דיא שווארצע האר זענין אוועק גינאנגען איז אן גיקומען דיא גאלד פארבינגע האר. איז דער נתק טמא: ט (מי שהיה בו נתק כגרים) ווען איינער האט גיהאט א נתק גרויס וויא א גרים און ער האט גיהאט גאלד פארבינגע האר און מען האט אים מטמא גיוועזען (וניתק כל ראשו) דער נאך האט זיך דער נתק פאר שפרייט אויף דעם גאנצין קאפ (טהור) איז ער טהור (הראש והזקן אין מעכבין זה את זה) דיא קאפ און דנא בארד פערהאלטין נישט איינס דאס אנדערי. אוב ער האט גיהאט א נתק גרויס וויא א גרים אויפין קאפ. דער נאך האט זיך דער נתק פאר שפרייט אויף דעם גאנצין קאפ אפילו אויף דיא בארד נישט. פון דעסטוועגין איז

שהכרת ומנין שהפריחה מטהרת בראש דכתיב (ויקרא יג) ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא. בזקן מנין ת"ל ואיש לרבות את הזקן. והבא כלו נתק בתחלה אינו טהור כשם שהבא כולו לבן בתחלה אינו טהור בבהרת: מעכבין זה את זה. אם היה בראש נתק כגרים ואח"כ ניתק כל הראש אע"פ שלא ניתק בזקן טהור. וכן כשפרח בזקן ולא פרח בראש טהור דאין מעכבין זה על זה:

ר"ש מעכבין זה את זה. אר"ש ודין הוא. מה אם עור הפנים ועור הבשר שיש דבר אחר מפסיק ביניהם. מעכבין זה את זה. הראש והזקן. שאין דבר אחר מפסיק ביניהם אינו דין שיעכבו זה את זה. הראש והזקן אין מצטרפין זה עם זה ואין פושין מזה לזה

ודין הוא. שיהו מעכבין: שיש ד"א מפסיק ביניהן. שהשער הראש והזקן דאין מיטמאין בבהרת מפסיקין בין עור הפנים לבשר הגוף ועור הפנים ובשר הגוף מעכבין זע"ז דכל שראוי ליטמא בנגע הבהרת מעכב פריחת הבהרת: אין מצטרפין זה עם זה. במקום שהראש והזקן מתחברין זה עם זה אם נולד חצי גרים בזה וחצי גרים בזה אין מצטרפין: ואין פושין מזה לזה. דאם יש נתק כגרים

ער טהור. אדער ער האט גיהאט אנתק גרויס וויא א גרים אוף דיא בארד. דער נאך האט זיך דער נתק פאר שפרייט אוף דער גאנצער בארד. אפילו אוף דעם קאפ נישט. פון דעסטוועגין איז ער טהור (דברי רבי יהודה) אזו זאגט רבי יהודה. רבי שמעון זאגט (מעכבין זה את זה) זייא פאר האלטין איינס דאס אנדערי. אז דיא נגע האט זיך פר שפרייט אויפין קאפ און אוף דיא בארד נישט. אדער אויף דיא בארד און אויף דעם קאפ נישט. איז ער טמא (אמר רבי שמעון) האט רבי שמעון גיזאגט (ודין הוא) דער דין דארף אזו זיין אז זייא זאלין פאר האלטין איינס דאס אנדערע (מה אם עור הפנים ועור הבשר) אזוי וויא דיא הויט פון פנים און דיא הויט פון לייב (שיש דבר אחר מפסיק ביניהם) וואס עס איז דא איין אנדער זאך צווישען זייא. דיא האר פון בארד. און די האר פון קאפ טיילט אפ דיא הויט פון פנים פון דיא הויט פון לייב. ווייל דער קאפ און דער בארד ווערין ניט טמא פון קיין בהרת. פון דעסטוועגין (מעכבין זה את זה) פאר האלט איינס דאס אנדערי. אויב א בהרת האט זיך פאר שפרייט אוף דעם גאנצין לייב נאר אויף דעם פנים ניט. אדער אוף דעם פנים און אויף דעם גאנצין לייב ניט. איז ער טמא (הראש והזקן) דיא קאפ און דיא בארד (שאין דבר אחר מפסיק ביניהן) וואס קיין זאך טיילט ניט אפ צווישען זייא (אינו דין) דארף דען ניט זיין דער דין (שיעכבו זה את זה) אז זייא זאלין פאר האלטין איינס דאס אנדערע. אויב דער נתק האט זיך פאר שפרייט אוף דעם קאפ און אויף דיא בארד ניט. אדער אוף דיא בארד און אויף דעם קאפ ניט דארף ער זיין טמא (הראש והזקן אין מצטרפין זה עם זה) אויב עס איז גיוועזן א נתק גרויס וויא א האלבער גרים אויף דעם קאפ. און א נתק גרויס וויא א האלבער גרים אוף דעם בארד. אויף דעם ארט ווא דער קאפ מיט דיא בארד זענין צו זאמען. זענין גיוועזן דיא צוויי האלבע גריסן איינס ביי דאס אנדערי. רעכענין זייא זיך ניט צו זאמען פאר איין גרים אגאנצין (ואין פושין מזה לזה) און זייא פאר נרעכערין זיך ניט איינס אין דאס אנדערע. אויב ער האט גיהאט א נתק גרויס וויא א גרים אויפין קאפ נאנט צוא דיא בארד. און אין סוף די ערשטע זיבען טאג. אדער אין סוף די אנדערי זיבען טאג. אדער דער נאך וויא ער איז שוין טהור גיווארין. האט זיך פאר גרעסערט

לזה. איזה הוא זקן מן הפרק של לחי עד פיקה של גרגרת: י הקרחת והגבחת מטמאות בשתי שבועות בשתי סימנים במחיה ובפשיון. איזו היא קרחת. אבל נשם סך נשם. מכה שאינה ראייה לגדל שער. איזו היא קרחת מן הקדקד השופע לאחוריו. עד פיקה של צואר. איזו היא גבחת. מן הקדקד השפע לפניו. עד כנגד שער מלמעלן. הקרחת והגבחת אינן מצטרפות זו עם זו. ואינן פושות מזו לזו. ר' יהודה אומר

בראש סמוך לזקן ולסוף שבוע ראשון או לסוף שבוע שני או לאחר הפטור פשה בזקן לא חשיב פשיון: מן הפרק של לחי. העליון מותח חוט מאוזן לאוזן כל שמן כחוט ולמעלה זהו הראש. וכל שמן כחוט ולמטה זה הזקן: פיקה של גרגרת. ראש השפוי כובע והבשר המקיף בשפוי כובע מתוך קרוי פיקה: י הקרחת והגבחת. שאינן בראש אלא שמשפוע קדקוד ולאחוריו קרוי קרחת. משפוע קדקוד כלפי פניו קרוי גבחת. כדתנן בסמוך. ואינם כנתקים. שהנתק חוזר ומגדל שער. והקרחת והגבחת אינן חוזרין ומגדלין שער: מטמאות בשני שבועות. דכתיב (ויקרא יג) כמראה לרעת עור בשר. מה עור בשר בשני שבועות. אף כאן בשני שבועות: במחיה ובפשיון. דכתי' (ויקרא יג) לרעת פורחת היא בקרחתו. לרעת מלמד שמטמאה במחיה. פורחה מלמד שמטמאה בפשיון. היא מלמד שאינה מיטמאה בשער לבן: נשם. סם שכשאוכלו אינו מגדל שער. וסך בו אינו מגדל שער: מכה שאינ' ראויה לגדל שער. כגון מכה גדולה שהבשר נעשה ללקת: פיקה של צואר. חוליא הראשונה של עורף: ואין פושות

דער נתק פון קאפ אין דיא בארד אדער פאר קעדם דער נתק איז געוועזן אין די בארד אונ ער האט זיך פאר גרעסערט אויף דעם קאפ. ווערט ער ניט טמא (איזה הוא זקן) וועלכעס הייסט דיא בארד (מן הפרק של לחי) פון דעם אויבערשטן גליד פון באק אונ אראפ (עד פיקה של גרגרת) ביז צום גארגיל: י (הקרחת והגבחת) אויב אויף זייא איז דא אנגע (מטמאות בשני שביעות) ווערין זייא טמא ומעו דארף זייא פאר שליסען אויף צוויא וואכין (בשני סימנים) זייא ווערין טמא דורך צווייא סימנים (במחיה) דורך ווילד פלייש (ובפשיון) אז דיא נגע ווערט פאר גרעסערט (איזו היא קרחת) וואס הייסט קרחת אונ גבחת (אבל נשם) ער האט גיגעסין אזעלכע גראז אז מען עסט דאס פאלט אראפ דיא האר אונ עס וואקסט ניט מער צוריק (סך נשם) אדער ער האט בשמירט דעם קאפ מיט נשם פאלט אראפ דיא האר. אונ עס וואקסט ניט מעהר צוריק (מכה שאינה ראויה לגדל שער) אדער ער האט גיהאט אויפין קאפ אזו אמכה וואס עס וועט שוין קיין מאהל ניט וואקסין האר (איזו היא קרחת) וועלכער ארט אויף דעם קאפ הייסט קרחת (מן הקדקד השופע לאחוריו) דיא אינטערשטע שטיק קאפ וואס איז אראפ גיבויגין צום האלדז (עד פיקה של צואר) ביז דעם ערשטין גליד פון האלדז (איזו היא גבחת) וועלכער ארט אויף דעם קאפ הייסט גבחת (מן הקדקד השופע לפניו) דיא פאדערשטע שטיק קאפ וואס איז אראפ גיבויגען צום פנים (עד כנגד שערו מלמעלן) ביז צוא דעם ארט איבער דעם שטערין וואס דארט איז דיא לעצטע ש'דה האר [עיין ת"י] (הקרחת והגבחת) אויב עס איז גיוועזן א נגע גרוים ווייא א האלבער גרים אויף דעם קרחת. אונ א נגע גרוים ווייא א האלבער גרים אויף דעם גבחת (אינן מצטרפות זו עם זו) רעכענען זייא זיך ניט צו זאמען פאר איין גרים אגאנצין (ואינן פושות מזו לזו) אונ זייא פאר גרעסערין זיך ניט איינס אין

או לאו. מקרחת לגבחת ומגבחת לקרחת. היתה מעכבת שלשה ימים שהיה בהן הנגע אם יש שער מפסיק ביניהן בין קרחת לגבחת. בעודו ברשות עו״ג אינן עולים לו מן הסמנין. ואין הלכה כרבי יהודה: ומשבא לרשות ישראל. יראה בתחלה. ועורות

פרק יא **כל** הבגדי׳. לאתויי בגדים של עבדים ונשים וקטנים. ואפילו של גר תושב. ובלבד שהן מצמר ופשתים. כדכתיב (שם) בבגד צמר. או בבגד פשתים. בגדים של צמר ופשתים אין. בגדים של מידי אחרינא לא: יראו בתחלה. אפי׳ בנגע שהיה בהם קוד׳ שבאו לידי ישראל דהאי בגד הוי חזי לנגעים אלא שרשותו של עו״ג

הים אינן מיטמאין. דכתיב (ויקרא יג) לפשתי׳ ולצמר או בעור מה צמר ופשתים ממין הגדל בארץ. אף עור ממין הגדל בארץ: חבר להן. לעורות של דגים הגדלים מן הים: מן הגדל בארץ. אפי׳ חוט אפי׳ משיחה. ובלבד שיתחברו לו כדרך חבורו בשתי תכיפות או יותר: **ב** שטרפן. שערבן ועשה מהן בגד: אם רוב מן הגמלים וכו׳.

אומר אם יש שער ביניהן אינן מצטרפות. ואם לאו הרי אלו מצטרפות:

פרק יא **כל** הבגדים מיטמאין בנגעים. חוץ משל ע״ג. הלוקח בגדים מן הע״ג יראו בתחלה. ועורות הים אינן מיטמאין בנגעים. חיבר להם מן הגדל בארץ. אפי׳ חוט אפי׳ משיחה. דבר שהוא מקבל טומאה טמא: **ב** צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן זה בזה. אם רוב מן הגמלים אינן מיטמאים בנגעים

דאס אנדערע אויב דיא נגע איז גיוועז אין קרחת און זיא האט זיך פאר גרעסערט ביז אין גבחת. אדער פאר קערט דיא נגע איז גיוועז אין גבחת און זיא האט זיך פאר גרעסערט ביז אין קרחת. ווערט ניט טמא. רבי יהודה זאגט (אם יש שער ביניהן אינן מצטרפות) אויב צווישען דעם קרחת און גבחת איז דא האר רעכענין זיך ניט צו זאמען דיא צווייא האלבע נגעים (ואם לאו) און אויב עס איז ניטא קיין האר (הרי אלו מצטרפות) רעכענען זיך צו זאמען דער האלבער גרים פון קרחת און דער האלבער גרים פון גבחת און זייא ווערין איין נגע אנאנצע:

פרק יא א (כל הבגדים) אלי קליידער וואס זענין פון וואל אדער פון פלאקס (מיטמאין בנגעים) ווערין טמא אויב אויף זייא איז דא אנגע (חוץ משל עובדי גלולים) נאר אקלייד פון אגעצין דינער ווערט ניט טמא אויב אויף איר איז דא אנגע (הלוקח בגדים מן העובדי גלולים) אז איינער קויפט קליידער פון אגעצין דינער. און אין דיא קליידער איז דא נגעים (יראו בתחלה) זאלין דיא נגעים גיזעהן ווערין נאר פון אנהייב ועיין ת״ט (ועורות הים) דיא פעל פון בהמות, און חיות וואס לעבין אין ים (אינן מיטמאין בנגעים) א״יב אויף זייא איז דא אנגע ווערין זייא ניט טמא (חיבר להם מן הגדל בארץ) אז ער האט בהעפט צו דיא פעל פון ים אזוי אזאך וואס איז אויף דער יבשת (אפילו חוט אפילו משיחה) אפילו אפאדים און אפילו אשנירול (דבר שהוא מקבל טומאה) אזוי אזאך וואס קען טמא ווערין (טמא) קען דיא פעל אויך טמא ווערין: ב (צמר גמלים) וואל פון קעמלען (וצמר רחלים) און וואל פון שעפסין (שטרפן זה בזה) וואס ער האט צומישט איינס מיט דאס אנדערע און האט פון זייא גימאכט אקלייד (אם רוב מן הגמלים) אויב דאס מערסטע וואל וואס אין דיא קלייד איז פון קעמלען (אינם מיטמאין בנגעים)

ג **הצבועים** • ...

ד ...

בנגעים. אם רוב מן הרחלים. מיטמאים בנגעים. מחצה למחצה מיטמאין בנגעים. וכן הפשתן והקנבוס שטרפן זה בזה: ג העורות והבגדים הצבועים. אין מיטמאין בנגעים. הבתים בין צבועים בין שאינן צבועים. מיטמאין בנגעים. דברי ר״מ. רבי יהודה אומר העורות כבתים. רש״א הצבועים בידי שמים מיטמאין ובידי אדם אינן מיטמאין: ד בגד ששתיו צבוע וערבו לבן. ערבו צבוע ושתיו לבן. הכל הולך אחר

שהצמר של רחלים מתבטל ברוב: מחצה למחצה. צמר גמלים כצמר רחלים בשוה: וכן הפשתן והקנבוס שטרפן זה בזה. ועשה מהן בגד. דינן כדין צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן:

ג הצבועים. אפי׳ בידי שמים: הבתים בין צבועים. אפילו בידי אדם: העורות כבתים. ואפי׳ צבועים בידי אדם מיטמאין בנגעים והלכה שהבגדים אין מיטמאין צבועים ואפי׳ בידי שמים. דכתיב בבגד צמר או בבגד פשתים. מה פשתים כברייתו אף צמר כברייתו. וכתיב לפשתים ולצמר. מה פשתים לבן. אף צמר לבן. ועורות הצבועים בידי אדם. אין מיטמאין בנגעים. אבל בידי שמים מיטמאין בנגעים כדברי ר״ש:

ד ששתיו צבוע. ששתי שלו צבוע. ואין צבוע מיטמא: וערבו לבן. ואי אזלינן בתר הערב. הוא לבן ומיטמא: הכל הולך אחר הנראה. בשהם בגדים הערב נראה. בכרי׳ וכסתות השתי נראה. והכל לפי האומנות

ווערין ניט טמא דורך אנגע (אם רוב מן הרחלים) אויב דאס מערסטע וואל וואס אין דיא קלייד איז פון שעפסין (מיטמאין בנגעים) ווערין טמא דורך אנגע (מחצה למחצה) עלפט אוף עלפט. דיא וואל פון דיא קעמלען איז אזו פיל וויא דיא וואל פון דיא שעפסין. ביידע גלייך (מיטמאין בנגעים) ווערין טמא דורך אנגע (וכן) אונ אזו איז דער דין (הפשתן והקנבוס שטרפן זה בזה) פלאקס אונ קאנאפלעס אז ער האט צוא מישט איינס מיט דאס אנדערע אונ האט גימאכט אקלייד. איז די פלאקס מעהר. ווערט טמא דורך אנגע. איז דיא קאנאפלעס מעהר. ווערט ניט טמא דורך אנגע. גלייך אויף גלייך ווערט טמא דורך אנגע (עיין תפארת ישראל אות ו) : ג (העורות והבגדים הצבועים) פעל אדער קליידער וואס זענין גיפארבט אפילו פון דער נאטור (אינן מיטמאין בנגעים) אוב אין זייא איז דא אנגע ווערין זייא ניט טמא (הבתים) הייזער (בין צבועים) סיי גיפארבטע. אפילו דורך אמענטש (בין שאינן צבועים) סייא זייא זענין ניט גיפארבט (מיטמאין בנגעים) אויב אויף זייא איז דא אנגע ווערין זייא טמא (דברי רבי מאיר) אזו זאגט רבי מאיר. רבי יהודה זאגט (העורות כבתים) פעל זענין אזו וויא הייזער. אפילו דיא פעל איז גיפארבט דורך אמענטש אויב אויף איר איז דא אנגע ווערט זיא טמא. רבי שמעון זאגט (הצבועים בידי שמים) די קליידער וואס זענין גיפארבט פון די נאטור (עיין בהרע״ב ות״יו) (מיטמאין) קענען טמא ווערין דורך אנגע (ובידי אדם) אונ דיא קליידער וואס זענין גיפארבט דורך אמענטש (אינן מיטמאין) ווערין ניט טמא דורך אנגע: ד (בגד) אקלייד (ששתיו צבוע) דיא לאנגע פעדים וואס זענין גיוועבט איז גיפארבט (וערבו לבן) אונ דיא דורך ווארף פעדים זענין ווייס. אדער פאר קערט (ערבו צבוע) דיא דורך ווארף פעדים זענין גיפארבט (ושתיו לבן) אונ דיא לאנגע פעדים זענין ווייס (הכל הולך אחר הנראה) גייט מען אלץ נאך דיא פעדים וואס ווערין בעסיר גיזעהן. אוב דיא גיפארבטע ווערין בעסער גיזעהן איז

אחר הנראה. הבגדים מיטמאין בירקרק שבירוקים ובאדמדם שבאדומים. היה ירקרק ופשה אדמדם אדמדם ופשה ירקרק טמא. נשתנה ופשה נשתנה ולא פשה. כאילו לא נשתנה. ר״י אומר יראה בתחלה:

ה העומד בראשון יכבס ויסגיר. העומד בשני ישרף. הפושה בזה ובזה ישרף. הכהה בתחלה. רבי ישמעאל

שאומנות: ירקרק. ירוק שבירוקים: אדמדם. אדום שבאדומים. כלומר. שמראה הירקות והאדמימות בהם חזק מאד. ירקרק. ככנף הטווס וכחולין של דקל. אדמדם. כזהורית יפה שבדם: היה ירקרק. כגריס ולבסוף שבוע פשה אדמדם. אבל ירקרק: נשתנה ופשה. כגון שהיה בתחל׳ ירקרק כגרים. ולבסוף שבוע פשה. ונעשה גדול כסלע ובין האוס ובין הפשיון שלו אדמדם: נשתנה ולא פשה. בתחלה כגרים של ירקלק ולבסוף כגרים של אדמדם: כאלו לא נשתנה. ואותו שפשה טעון שריפה. ואיתו שלא פשה נוסגירו שבוע שני: יראה בתחלה. דמשיב לנשתנה כנגע אחר ואין הלכה כר״י:

ה העומד. בעינו בסוף שבוע ראשון שלא פשה ולא כהה מראיתו: יכבס. מקום הנגע ויסגיר: העומד בשני. בסוף שבוע שני לא כהה ולא פשה: הפושה בזה ובזה. בסוף שבוע ראשון. או בסוף שבוע שני: הכהה בתחלה. כשהובא אל הכהן וראהו וקודם

טמא. אויב עס איז דא אויף דיא קלייד אנגע (הבגדים מטמאין בירקרק שבירוקים) איב עס איז דא אויף אקלייד אגאנץ גרינער פלעק איז דיא קלייד טמא (ובאדמדם שבאדומים) אדער דער פלעק איז גאנץ רויט איז אויך טמא (היה ירקרק) אויב עס איז געוועזן אגרינער פלעק גרויס וויא אגריס אונ מען האט אים פאר שלאסען אויף זיבען טאג (ופשה אדמדם) אונ ביא דעם גרינעם פלעק איז אין סוף זיבען טעג געווארין נאך ארויטער פלעק. אדער (אדמדם) עס איז געוועזן ארויטער פלעק (ופשה ירקרק) אונ ביא דעם רויטען פלעק איז געווארען נאך אגרינער פלעק (טמא) ווערט דיא קלייד טמא (נשתנה ופשה) דיא נגע איז געענדערט געווארען אונ האט זיך פאר גרעסערט. דיא נגע איז געוועזן גרין אונ גרויס וויא אגריס. אונ אין סוף זיבען טאג איז זיא געווארין גרויס וויא אטאלער אונ איז געווארין אין גאנצען רויט. אדער (נשתנה ולא פשה) זיא איז געענדערט געווארין אונ ניט פאר גרעסערט. פריער איז זיא געוועזן גרין אונ גרויס וויא אגריס. אונ אין סוף זיבען טאג איז זיא אויך גרויס וויא אגריס נאר אין גאנצין רויט (כאילו לא נשתנה) איז גלייך וויא זיא וואלט ניט געענדערט געווארין. דיא וואס איז גרעסער געווארין דארף מען פאר ברענין. אונ דיא וואס איז ניט גרעסיר געווארען דארף מען פאר שליסען נאך אויף זיבען טאג. רבי יהודה זאגט (יראה בתחלה) אז עס איז געענדערט געווארען הייסט אנייע נגע דארף זיא געזעהן ווערין צום כהן נאר פון אנהייב: ה (העומד בראשון) אז דיא נגע איז געבליבען שטיין די ערשטע זיבען טאג אין דעם זעלבינגען קאלאר (זיא איז ניט טונקעלער געווארין) אונ אין דיא זעלבינגע גרייס (יכבס) זאל ער וואשין דעם ארט וואס דיא נגע איז (ויסגיר) אונ זאל פאר שליסען נאך אויף זיבען טאג (העומד בשני) אין סוף דיא אנדערע זיבען טעג שטייט ער אויך אין דעם זעלבינגען קאלאר ניט טונקעלער געווארען אונ ניט גרעסער געווארין (ישרף) זאל מען פאר ברענין (הפושה בזה ובזה) אויב דיא נגע איז גרעסער געווארין אין דיא ערשטע זיבען טעג אדער אין דיא אנדערע זיבען טעג (ישרף) זאל מען פאר ברענען (הכהה בתחלה) דער כהן האט געזעהן דיא נגע אונ איידער ער

שהסגיר כהה: יכבס ויסגיר. כאילו כהה בסוף שבוע ראשון: הכהה. שהיה מתחלה אוק סירקות. או האדמימות. ונעשה ירוק ביהוני או אדום ביהוני: אינו זקוק לו. אין זקוק להסגירו ועכור. והלכה כחכמים: הכהה בראשון יכבס ויסגיר. כאילו לא כהה: הכהה בשני. דבסוף שבוע שני אלא שכהה: קורע ושורף מה שקרע וצריך מטלית. לשון אלאי תתיכת בגד במקום הקרע דכתיב ואם תראה עוד. ואין עוד אלא מקומו מלמד שהוא מול' עליו מטלית: ר' נחמיה אומר כו'. ואין הלכה כר' נחמי': ן חזר נגע לבגד. במקום אחר מן הבגד ולא במטלית שנתן על מקום הקריעה: מציל את המטלית. כשמורף את הבגד כלו. כדכתיב ואם תראה עוד בבגד גו' ושרף את הבגד. מציל את המטלית. אותו טלאי שנתן על מקום הקריע' מצילו. ואינו שורפו עם הבגד: חזר למטלית. לאותו טלאי שחבר בו: שורף את הבגד. כאילו חזר בבגד עצמו אבל המטלית אינו טעון שריפה אלא אם הוא שלש על שלש מסגירו. ואם עמד בעיניו שבועות שנים או פשה בשבוע ראשון שורף. ואם פחות משלש על שלש אינו מטמא בנגעים: הטולה מן

ישמעאל אומר יכבס ויסגיר. וחכ"א אינו זקוק לו. הכהה בראשון יכבס ויסגיר. הכהה בשני קורעו ושורף מה שקרע וצריך מטלית. רבי נחמיה אומר אינו צריך מטלית: ן חזר נגע לבגד מציל את המטלית. חזר למטלית שורף את הבגד. הטולה מן

הָאט אִים פַאר שְׁלָאסִין אִיז זִיא טִינְקֶעלֶער גִיוָוארִין וְזִיא אִיז פְרִיעֶר גִיוָועוֶן שְׁטַארְק גְרִין אָדֶער שְׁטַארְק רוֹיט. אִיצְט אִיז דִיא גְרִינְקֵייט אָדֶער דִי רוֹיטְקֵייט מִיטֶעל) רַבִּי יִשְׁמָעֵאל זָאגְט (יְכַבֵּס וְיַסְגִּיר) מֶען זָאל אוֹיס וַואשֶׁען דִיא נֶגַע אוּנ פַאר שְׁלִיסֶען אוֹיף זִיבֶּען טָאג (חֲכָמִים אוֹמְרִים) אוּנ דִיא חֲכָמִים זָאגִין (אֵינוֹ זָקוּק לוֹ) דֶער כֹּהֵן דַארְף אִים נִיט פַאר שְׁלִיסֶען נָאר עֶר אִיז טָהוֹר (הַכֵּהָה בָּרִאשׁוֹן) אַז דִיא נֶגַע אִיז טִינְקֶעלֶער גִיוָוארִין אִין דִי עֶרְשְׁטֶע זִיבֶּען טֶעג (יְכַבֵּס וְיַסְגִּיר) זָאל מֶען אוֹיס וַואשֶׁען אוּנ פַאר שְׁלִיסֶען (הַכֵּהָה בַּשֵּׁנִי) אַז דִיא נֶגַע אִיז טִינְקֶעלֶער גִיוָוארִין אִין דִיא אַנְדֶערֶע זִיבֶּען טָאג (קוֹרְעוֹ) זָאל עֶר אוֹיס רַייסִין דִיא נֶגַע (וְשׂוֹרֵף מַה שֶּׁקָּרַע) אוּנ זָאל פַאר בְּרֶענִין דִיא שְׁטִיק וָואס עֶר הָאט אוֹיס גֶערִיסֶען (וְצָרִיךְ מַטְלִית) אוּנ עֶר דַארְף בֶּענֵייעֶן אַלַאטֶע אוֹיף דֶעם אָרְט וָואס עֶר הָאט אוֹיס גֶערִיסֶען. רַבִּי נְחֶמְיָה זָאגְט (אֵינוֹ צָרִיךְ מַטְלִית) מֶען דַארְף נִיט קֵיין לַאטֶע: ן (חָזַר נֶגַע לְבֶגֶד) אוֹיבּ דִיא נֶגַע אִיז צוּרִיק גִיקוּמֶען אוֹיף דִיא קְלֵייד. אוֹיף אֵיין אַנְדֶער אָרְט. נִיט אוֹיף דִיא לַאטֶע (מַצִּיל אֶת הַמַּטְלִית) אִיז עֶר מַצִּיל דִיא לַאטֶע. דִיא גַאנְצֶע קְלֵייד דַארְף מֶען פַאר בְּרֶענֶען נָאר דִיא לַאטֶע נִיט (חָזַר לְמַטְלִית) אוֹיבּ דִיא נֶגַע אִיז צוּרִיק גִיקוּמֶען אוֹיף דִיא לַאטֶע (שׂוֹרֵף אֶת הַבֶּגֶד) בַּארְף עֶר פַר בְּרֶענִין דִי גַאנְצֶע קְלֵייד. אוּנ מִיט דִיא לַאטֶע אִיז אַזוֹ דֶער דִין. פַאר בְּרֶענִין דַארְף מֶען זִיא דֶער וַוייל נִיט. נָאר אוֹיבּ דִיא לַאטֶע אִיז גְרוֹיס דְרַייא פִינְגֶער דִיא לַיינְג אוּנ דְרַייא פִינְגֶער דִיא בְּרֵייט זָאל מֶען זִיא פַאר שְׁלִיסֶען. אוּנ אוֹיבּ זִיא אִיז גִישְׁטַאנֶען אִין דֶעם זֶעלְבִּיגֶען קָאלָאר אוּנ אִין דִיא זֶעלְבִּיגֶע גְרֵיים דִיא עֶרְשְׁטֶע זִיבֶּען טָאג. פַאר שְׁלִיסְט מֶען נָאךְ אוֹיף זִיבֶּען טָאג. אוּנ אוֹבּ אִין סוֹף דִיא אַנְדֶערֶע זִיבֶּען טָאג אִיז זִיא אוֹיךְ גִישְׁטַאנֶען אִין דִיא זֶעלְבִּיגֶע גְרֵיים אוּנ אִין דֶעם זֶעלְבִּיגֶען קָאלָאר דַארְף מֶען אִיר פַאר בְּרֶענֶען. אָדֶער בַּאלְד אִין דִיא עֶרְשְׁטֶע זִיבֶּען טָאג אִיז זִיא גְרֶעסֶער גִיוָוארֶען דַארְף מֶען אִיר אוֹיךְ פַאר בְּרֶענִין. אוּנ אוֹיבּ דִיא לַאטֶע אִיז וַוייגְנֶער וְוִיא דְרַייא פִינְגֶער אוֹיף דְרַייא פִינְגֶער אִיז זִיא טָהוֹר (הַטּוֹלֶה מִן הַמּוּסְגָּר

מן המוסגר בטהור. חזר נגע לבגד שורף את המטלית. חזר למטלית. הבגד הראשון ישרף. והמטלית תשמש את הבגד השני בסימנין : ז קיטא שיש בה פספסין צבועים ולבנים פושין מזה לזה. שאלו את ר"א

המוסגר. שעשה טלאי מחתיכת בגד מוסגר על בגד טהור. ומוסגר קרי לבגד שעמד בעיניו בשבוע ראשון ובשבוע שני כשה. דקורע ממנו הנגע ושורף מה שקרע ושאר הבגד קרוי מוסגר : חזר הנגע לבגד. המוסגר שנטלה ממנו חתיכה זו שהיא עתה טלאי לבגד טהור. אע"פ שהבגד המוסגר טעון שריפה כדכתיב ואם תראה עוד בבגד וכו' : מציל את המטלית. היינו הטלאי הזה שנטל ממנו ומחובר בבגד הטהור מלילו ואינו שורפו עם הבגד המוסגר : חזר. הנגע : למטלית. לחתיכה זו שנטלה מן המוסגר : ישרף. המוסגר. בכל מקום שהוא כאילו היתה חתיכה זו מחוברת בו ותתיכה תשמש הבגד השני שהיא מחוברת בו : בסימנים. שמסגירים עם הבגד השני דדינו של שני כאילו הנגע בו בין לענין הסגר בין לענין שריפה וכבוס וכל דבר. ולאחר שמשמש הבגד השני אפי' הלך הנגע לגמרי מן החתיכה טעון שריפה. שהרי מתחזר בו הנגע מתחלתו כבר הוזקק לשריפה : ז קיטא. מלבוש שרגילים ללבוש בימות החמה. תרגום קיץ קיטא. ולי נראה שהוא ל' רומ"י שקורים למלבוש של אשה קוט"א : שיש לה פספסין. מנומרת בצבעים הרבה. לבן וירוק ושחור ודומיהן. פספסין לשון פס יד. שפסת יד מבגד לבן ופסת יד מבגד של צבע : ולבנים פושים מזה לזה. מלבן ללבן. ואע"פ שהצבוע מפסיק חשוב

בטהור) ער האט געמאכט אלאטע פון אקלייד וואס איז פאר שלאסן געווארן אין אקלייד וואס איז טהור. ער האט געהאט אקלייד מיט אנגע. האט מען איר פר שלאסען אויף זיבען טאג. אין דיא זיבען טאג איז זיא געווען אין דעם זעלבינגען קאלאר. האט מען פאר שלאסען נאך אויף זיבען טאג. אין דיא אנדערי זיבען טאג איז דיא נגע טינקעלער געווארען. דארף מען אויס רייסען דיא נגע אונ פאר ברענין. אונ פון דיא איבעריגע קלייד הט ער ארפ גענומען אשטיקל אונ האט געמאכט אלאטע צוא אקלייד וואס איז טהור (חזר נגע לבגד) דער נאך איז צוריק גיקומען דיא נגע אויף דיא קלייד וואס מען האט פון איר גענומען דיא לאטע. דארף מען דיא גאנצע קלייד פאר ברענין (מציל את המטלית) נאר דיא לאטע איז מען מציל אונ מען פר ברענט איר ניט ווייל זיא איז בהעפט צו אקלייד וואס זיא איז טהור (עיין ת"י) (חזר למטלית) אויב דיא נגע האט זיך צוריק גיקערט צו דיא לאטע (הבגד הראשון ישרף) דיא ערשטע קלייד וואס פון איר איז דיא לאטע גינומען געווארין זאל מען פאר ברענין (והמטלית תשמש את הבגד השני) אין דיא לאטע זאל בלייבין מיט דיא אנדערע קלייד וואס זיא איז צוא גינייט צו איר (בסימנין) מיט צייכינם פון טומאה. מען דארף פאר שליסען דיא אנדערע קלייד מיט דיא לאטע. אדער פאר ברענין. אדער אויס וואשען. גלייך וויא דיא נגע וואלט געווען אין דיא אנדערע קלייד : ז (קיטא) אזומער קלייד (שיש בה פספסים צבועים) וואס זיא איז גיפארבט פון עטליכע קאלארין. אשטיק קלייד וויא אהאנט גרוים איז גיפארבט אאנדער קאלאר. אשטיק איז גיפארבט ווייס. אונ אין דיזא שטיק וואס איז גיפארבט ווייס איז דא אנגע (ולבנים פושין מזה לזה) אונ דיא נגע איז פאר גרעסערט געווארין פון איין ווייסין ארט אין דעם אנדערין ווייסין ארט. אפילו צווישען דיא צווייא ווייסע ארטער איז דא אא דער קאלאר. פון דעסטוועגין איז טמא. (שאלו את רבי אליעזר)

פסיון. דפסיון רחוק מטמא בכגרים: והרי שני שבועות. שאע"פ שאין לו במה יפשה
הוא פספס יחידי. כלומר אם לא הי׳ בו יכול לבא לידי טומאה אם יעמוד בעיניו
אלא פספס אחד לבן. וכל שאר הפספסין ב׳ שבועות: הפסיון הסמוך. כשפשה סמוך
לבועין מי בעי הסגר. או לא. משום דאין לו לאוס: הרחוק. שהאוס בראש א׳ של בגד

ר"א· והרי הוא פספס יחידי· אמר להן לא שמעתי. א"ל ר׳ יהודה בן בתירה אלמד בו. א"ל אם לקיים דברי חכמים. הן. א"ל שמא יעמוד בו ב׳ שבועות. והעומד בבגדים ב׳ שבועות טמא. א"ל חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים. הפשיון הסמוך כל שהוא. הרחוק כגרים. והחוזר כגרים: ח השתי והערב מיטמאין בנגעים מיד. ר׳ יהודה אומר

להיכן יפשה: אמר להן לא שמעתי. כלומר קבלתי מרבותי דטעון הסגר. ולא פירשו לו הטעם למה. אלמד בו. כלומר תרשני לומר לפניך טעם לדבר· אם לפרש דברי חכמים הן. שלא תסתור מה שקבלתי: שמא יעמוד

והפסיון בראשו השני: החוזר. כגון שכהה בשני דקורעו ושורף מה שקרע וכתיב ואם תראה עוד בבגד ושרף וכו׳. וזהו החוזר ושעורו בכגרים: ח השתי והערב. של למר שניכר בין שתי לערב שהשתי דק והערב עב מאד:

מען האט גיפרעגט צוא רבי אליעזר (והרי הוא פספס יחידי) אויב עס איז נאר דא איין ווייסער ארט וואס ער איז גרויס נאר וויא אגרים ניט מעהר. אונ אויף אים איז דא אנגע וויא אגרים. אונ דיא גאנצע קלייד איז איין אנדער קאלאר. וויא איז דער דין דארף מען אים פאר שליסען צו ניין. ווארום אז דיא נגע וועט זיך פאר גרעסערין אויף דיא גיפארבטע וועט ניט טמא זיין (אמר להן לא שמעתי) האט רבי אליעזר גיזאגט צוא זייא איך האב גיהערט פון מיין רבי אז מען דארף אים פאר שליסען נאר איך האב ניט גיהערט קיין טעם פאר וואס מען זאל דארפין פאר שליסען (אמר לו רבי יהודה בן בתירא) האט רבי יהודה בן בתירה גיזאגט צו רבי אליעזר דוא זאלסט מיר געבין רשות (אלמד בו) איך זאל לערנין א טעם צו דעם דין (אמר לו) האט רבי אליעזר גזאגט צוא רבי יהודה (אם לקיים דברי חכמים) אוב דוא ווילסט לערנין אז עס זאל בלייבין וויא דיא חכמים האבין גיזאגט אז מען דארף פאר שליסען (הן) יא מעגסטו זאגין. אבער טאמער ווילסטו זאגין אז מען דארף ניט פאר שליסען. זאלסטו ניט זאגין. ווארום איך האב גילערנט פון מיין רבי אז מען דארף פאר שליסען (אמר לו) האט רבי יהודה גיזאגט צו רבי אליעזר (שמא יעמוד בו שני שבועות) טאמער וועט ער זיך ניט פאר גרעסערין. נאר ער וועט אזו זיין צוויי וואכין (והעומד בבגדים שני שבועות טמא) ביי קליידער אז אנגע איז אין איין קאלאר (ניט פינקעלער) צוויי וואכין ווערט ער טמא (אמר לו) האט רבי אליעזר גזאגט צו רבי יהודה (חכם גדול אתה) דוא ביסט אגרויסער חכם (שקיימת דברי חכמים) דוא האסט דער האלטען דיא רייד פון דיא חכמים (הפשיון הסמוך) אז דיא פאר גרעסערונג פון דיא נגע איז ביי די נגע (כל שהוא) אז עס איז נאר עפים פאר גרעסערט גיווארען איז שון טמא (הרחוק) אבער אז דאס פאר גרעסערונג איז ווייט פון דיא נגע. איז אנדערש ניט מטמא נאר אז דיא פאר גרעסערונג איז גרויס (כגרים) אזוי וויא אגרים (והחוזר) אז די נגע איז גקומן צוריק אין די קלייד אונ זיא איז גרוס (כגרים) אזו וויא אגרים. דארף מען דיא קלייד פאר ברענין: ח (השתי והערב) דיא לאנגע פעדים אונ דיא דורך ווארף פעדים פון וועבער (מיטמאין בנגעים מיד) אוב אוף זייא איז דא אנגע ווערין זייא

אומר השתי משישלק. והערב מיד. והאונין של פשתן משיתלבנו. כמה יהא בפקעת ותהא מיטמא׳ בנגעים. כדי לארוג ממנה שלש על שלש שתי וערב. אפילו כולה שתי אפילו כולה ערב. היתה פסיקות אינה מיטמאה בנגעים. רבי יהודה אומר אפילו פסיקה אחת וקשרה. אינה מיטמאה: **ט** המעלה מן הפקעת לחברתה. מן הסליל לחברו. מן

השתי משישלק. דכתיב בבגד צמר או בבגד פשתים או בשתי או בערב. מה בגד שנגמרה מלאכתו אף שתי וערב משתגמר מלאכתן. ות״ק סבר או בשתי הפסיק הענין: משישלק. במים רותחים. וי״ם שגורסים משישלה. כלומר משיהיו שולין ומסירים אותו מן היורה ששולקים אותן בה ללבנן: האונין של פשתן. אגודות מטוה של פשתן. ולפי שבפשתן אין ניכר בין שתי לערב כמו בצמר. מש״ה לא מפליג בהו בין שתי לערב: משיתלבנו. שנותנים אותן בתנור שיתחממו בהבל התנור ויתלבנו שם: פקעת. עץ שהנשים מסבבות המטווה מן הכוש לתוכו: כדי לארוג ממנה שלש על שלש. שיהא בה שיעור לעשות

כל הבגד של שלש אצבעות על ג׳ אצבעות ממנה. גם השתי גם הערב. כדקתני ואפי׳ כלה שתי. ואפי׳ כלה ערב: היתה פסיקות. שהיו החוטים שבפקעת מופסקין. לא הוי חבור. אבל אם היו קשורים הוי חבור: אפי׳ פסיקה אחת. שאין בכל הפקעת אלא פסיקה אחת וקשרה. לא הוי חבור ואין הלכה כר׳ יהוד׳: **ט** המעלה מן הפקעת לחברתה. פעמים שהנשים עושות פקעת בת אמה או בת שתי אמות. ומגלגלות ומסבבות מזו לזו לעשות פקעת גדולה. ואם עד שלא תעלה את כלה נראה נגע באחד מהן וחוט מחברן הוי השני טהור: סליל. עץ חלול כמין קנה שמחברים

באלד טמא. רבי יהודה זאגט (השתי משישלק) דער לאנגער פאדים ווערט אנדערש ניט טמא ביז מען קאכט אים אין הייסע וואסער ער זאל קלאר ווערין (והערב מיד) און דער דורך ווארף פאדים ווערט באלד טמא (והאונין של פשתן) פעדים געשפונען פון פלאקס (משיתלבנו) אז זייא ווערין דער היצט אין הויבין. דער נאך קענען זייא טמא ווערין פון אנגע (כמה יהא בפקעת) וויא פיל פאדים זאל זיין אויף דעם קנויל ותהא מיטמאה בנגעים) אז עס זאל טמא ווערין פון אנגע (כדי לארוג ממנה שלש על שלש שתי וערב) מען זאל קענין וועבין פון איר דרייא פינגער דיא לייננ און דריי פינגער די ברייט דורך צוא ווארפין דיא פעדים אין דער לייננ און דיא ברייט (אפילו כולה שתי) אפילו עס קען נאר גיוועבט ווערין דיא לאנגע פעדים אליין דריי פינגער דיא לייננ און דרייא פינגער דיא ברייט (אפילו כולה ערב) און אפילו עס קען נאר גיוועבט ווערין דיא דורך ווארף פעדים אליין דרייא פינגער דיא לייננ און דריי פינגער דיא ברייט. קען דאס אויך טמא ווערין פון אנגע (היתה פסיקות) אויב דער קנויל איז גיוועזן מיט איבער גיהאקטע פעדים קורצע (אינה מיטמאה בנגעים) ווערט דאס נישט טמא פון אנגע. און אז ער האט דיא פעדים צוזאמען גענקניפט ווערט טמא פון אנגע. רבי יהודה זאגט (אפילו פסיקה אחת) אפילו אין גאנצין קנויל איז נאר גיוועזן איין פאדים איבער גיהאקט (וקשרה) און ער האט איר צו גיקניפט. פון דעסטוועגן (אינה מיטמאה בנגעים) ווערט זי ניט טמא פון אנגע. **ט** (המעלה מן הפקעת לחברתה) אז ער וויקולט פון איין קנול אויף דעם אנדערין. צו מאכין פון צווייא קנולין איין קנול אגרויסין. און איידער ער האט ארויף געוויקולט אין גאנצין האט ער גיזעהן אנגע אויף איין קנול. אפילו דער פאדים כהעפט דאך ביידע קנולין. פון דעסטוועגין איז דער אנדערער קנול טהור (מן הסליל לחברו) אז ער וויקולט

שמחברים עליו המטוס: כובד העליונה. שני עצים עגולים שהאורגין כורכים בהן השתי שלהן וגוללין ונראה נגע בכובד האחד: הרי זה טהור. דלא הוי חבור: וכן שני דפי חלוק. נמי אינן חבור. ולא כעין חלוקים שלנו שמחתכי' ומחברין בו בתי הזרוע ושאר חתיכות בתפירה של חבור גמור דההוא ודאי חשוב חבור כאילו הוא בגד אחד. אלא מיירי דלא מיחבר כולי האי: בנפש המסכת. חוט הערב שנכנס לתוך השתי כנפש לתוך הגוף. ועד שיתישבו על מכונם אצל האורג הוו כשתי להצטרף עמו לנגע בגדים. אי נמי בתחלה כשאורג בו שתי בתי נירים קודם שיארג בו ג' על ג': ובשתי העומד. שם חוטי השתי שבין כובד העליון לתחתון שעומדי' שם ליארג ולהפסק בהן חוטי הערב. וקא משמע לן דלא תימא כל חוט וחוט עומד בפני עצמו ואין בו רוחב בגדים. אלא כולם חבור זה לזה. ואם נראה (נמי) נגע בגד זה. טמא בגד אחר: אם היה רצוף. שהחוטים רצופים זה אצל זה. כעין רצפה שאורגין זה אצל זה. שכן דרך האורגים לייפות אריגתה מכוונת או חשובה חבור. ואי לאו הכי. חזינן כל חוט כאילו עומד בפני עצמו. ולא הוי חבור. ואין הלכה כר"ש: י נראה הנגע בשתי העומד האריג טהור. כשאין עתיד לארוג

הכובד העליונה לכובד התחתונה. וכן שני דפי חלוק שנראה נגע באחד מהן. הרי השני טהור. בנפש המסכת ובשתי העומד. הרי אלו מיטמאין בנגעים מיד. ר"ש אומר השתי אם היה רצוף מיטמא: י נראה בשתי העומד האריג טהור. נראה באריג

פון איין סליל אויף דעם אנדערן (סליל איז אזו אבלי וואס מען וויקעלט אויף אים דיא געשפונענע פאדים) אונ ווען מען האט געוויקעלט האט מען דער זעהן אנגע אויף איין סליל. איז דער אנדערער סליל טהור (מן הכובד העליונה לכובד התחתונה) דער וועבער האט צוויא גראבע שטעקינס אין דער מאשין. איינער העכער (נענטער צוא אים) אונ איינער נידריגער (ווייטער פון אים). אויף איינעם איז ארום געוויקעלט דיא פאדים וואס ער וועבט. אונ אויף איינעם איז ארום געוויקעלט דיא אפגיוועבטע. אונ דאס וויקעלט זיך פון איין שטעקין אויף דעם אנדערין. אוב מען האט גיזעהן אויף איינעם אנגע איז דער אנדערער טהור (וכן שני דפי חלוק) אונ אזו איז דער דין ביי דיא צוויי זייטין פין אהעמד. דיא פאדערשטע זייט אונ דיא אינטערשטע זייט. אוב זייא זענען ניט נים צוא זאמען גינייט (שנראה נגע באחד מהן) אונ עס איז דא אנגע אויף איין זייט (הרי השני טהור) איז דיא אנדערע זייט טהור (בנפש המסכת) אז מען האט דער זעהן אנגע אויף דיא דורך וואָרף פעדים איידער מען האט זייא צוא גיצונין צוא דיא גיוועבטע (ובשתי העומד) אדער מען האט דער זעהן אנגע אויף דיא לאנגע פעדים וואס שטייען צווישין דיא ביידע שטעקינס איידער מען האט דורך גיצוגין דעם דורך וואָרף (הרי אלו מיטמאין בנגעים מיד) ווערין זייא באלד טמא דורך ד' נגע. רבי שמעון זאגט (השני אם היה רצוף מיטמא) דיא לאנגע פעדים אוב זייא זעני' פאר גלייכט איינס ביי דאס אנדערע אונ אויף זייא איז דא אנגע ווערין זייא טמא. אבער אז זייא זענין ניט פאר גלייכט אונ אויף זייא איז דא אנגע ווערין זייא ניט טמא: י (נראה בשתי העומד) אוב עס איז גיזעהן גיווארין אנגע אין דיא לאנגע פעדים וואס שטייען צווישן דיא ביידע שטעקינס. אונ מען וועט שון ניט מעהר וועבין (האריג טהור) איז דיא גיוועבטע טהור (נראה באריג) אוב דיא נגע איז גיזעהן גיווארין אין דיא גיוועבטע

בארוג השתי העומד טהור. נראה בסדין שורף את הנימין. נראה בנימין הסדין טהור. חלוק שנראה בו נגע מציל את האומריות שבו. אפי׳ הן ארגמן: **יא** כל הראוי ליטמא טמא מת. אע״פ שאינו ראוי ליטמא מדרס מיטמא בנגעים. כגון קלע של ספינה. ווילון. ושבים של סבכה. ומטפחות של ספרים. וגלגלון. ורצועות מנעל וסנדל שיש בהן רוחב בגרים. הרי אלו מיטמאין בנגעים. סגוס שנראה בו נגע. ראב״י אומר עד שיראה בארוג ובמוכין.

לארוג יותר: השתי העומד טהור. היינו מה שאין עתיד לקלן מן השתי עם הארוג: הנימין. חוטין שבראש הסדין ובסופו: מציל את האומריות. שפת הבגד. שאינו שורף אותו. דכתיב ושרפאת הבגד בגמר או בפשתים. שאין ת״ל בגמר או בפשתים. אלא ללמדך שאין שורף האומריות שמהן: ואפי׳ הן ארגמן. דלא תימא דאין מציל אלא כשהאומריות של מין אחר שאינו מטמא בנגעים כגון של משי ושל זהב. קא משמע לן ואפי׳ הן ארגמן שהוא צמר לבוע מציל: **יא** כל הראוי ליטמא טמא מת. בגמר או בפשתים או בעור: אף ע״פ שאינו מיטמא מדרס. כגון בגד שלש על שלש. דאינו מיטמא מדרס. עד שיהא בו שלשה טפחים על ג״ט ומיטמא במת. וכ״ש שכל המיטמאי׳ מדרס מיטמאין בנגעים ולבד בלבנים שאינם צבועים: קלע של ספינה ווילון וכו׳. כל הני דחשיב מיטמאים במת. ואין מיטמאים מדרס: שבים. לי השביסים והשהרונים הכתוב (ישעי׳ ג יח): וגלגלון. אבנט שחוגרים בו: סגוס. בגד עב מאוד והוא כאדרת שער: בארוג ובמוכין.

(השתי העומד טהור) זענין דיא לאנגע פעדים וואס שטייען צווישין דיא ביידע שטעקינס טהור. נאר דיא שטיקלאך פעדים וואס מען וועט צוא נעבין צוא דיא געוועבטע דאס איז טמא (נראה בסדין) אוב עס איז גיזעהן גיווארין אנגע א״ף אלייליך (שורף את הנימין) זאל מען פאר ברענין דעם ליילאך מיט דיא פעדים וואס איינגען ארום ליילאך (נראה בנימין) אוב עס איז גיזעהן גיווארין אנגע אויף דיא פעדים (הסדין טהור) איז דר ליילאך טהור (חלוק שנראה בו נגע) אוב עס איז גיזעהן גיווארין אנגע אין אהעמד (מציל את האומריות שבו) איז מען מציל (מען פאר ברענט ניט) דעם זיים וואס אין העמד (אפ לו הן ארגמן) אפילו דער זיים איז פון פורפור וואל ווערט ער אוך ניט טמא: יא (כל הראוי ליטמא טמא מת) אלע זאכין וואס קענין טמא ווערין פון אמת. וואל פלאקס פעל וואס זענין גרוס דריי פינגער אויף דריי פינגר (אף על פי שאינו ראוי ליטמא מדרס) אפילו אז אזב זיצט דארויף ווערט דאס ניט טמא עס זאל זיין אאב הטומאה. ווייל עס ווערט אנדערש ניט אאב הטומאה אז אזב זיצט אויף אזאך סיידין דיא זאך איז גרוס דריי טפחים אויף דריי טפחים) פון דעסטוועגין (מיטמא בנגעים) אוב עס איז דא דארויף אנגע ווערט דאס טמא (כגון קלע של ספינה) די פלאכטע פון אשיף (ווילון) אפארהאנג פון אטיר (ושבים של סבכה) דיא שטיקל באנד פון דיא קאפקע (ומטפחות של ספרים) וואס מען וויקולט איין אין דעם ספרים (וגלגלין) אגארטיל (ורצועות מנעל וסנדל) דיא שנירלאך פון אלעדערנעם שוך און פון אהילצערנעם שוך (שיש בהן רוחב גרים) וואס די שנירלאך זענין ברייט אגרים (הרי אלו מיטמאין בנגעים) אוב אויף דיא זאכין איז דא אנגע ווערין זייא טמא (סגוס) אפילשץ (שנראה בו נגע) וואס אויף אים איז גיזעהן גיווארין אנגע. רבי אליעזר בן יעקב זאגט (עד שיראה בארוג

בגוף האדרת ובשערות שבולטים ממנה . והלכה כראב"י : החמת והתורמל . כלים של עור וקושרים אותן וכופל העור במקום הקשר . ואין הנגע שבכפליו נראה . אא"כ מתפשט העור ולהכי קתני נראין כדרכן כלומר שאין פושטו אלא רואהו כך כמות שהוא : חמת . נוד של עור : תורמל . כמין כיס גדול של עור שהרועה מניח הכליו בתוכו : מתוכו לאחוריו . אם מתחלה נראה נגע בתוכו והסגירו ובסוף שבוע נראה נגע באחוריו מבחוץ חשוב פסיון ובתוספתא משמע דדוקא בעורות אמרינן הכי . ולא בבגדים : יב בגד המוסגר . שהיה בו נגע וצבעו ואין הנגע ניכר בו : כולן טהורים . דאת הודאי הוא מטמא . ואינו מטמא את הספק: ועשאו מוכין. קרעיםקטנים פחותים מג׳ על ג׳ אלא שלא הובדלו לגמרי : כלן טמאין . דכיון שנזקק לטומאה . אין הספק מטהרו : טמא ואסור בהנאתו . דהא שריפה בעי :

כל

החמת ותורמל נראין כדרכן . ופושה מתוכו לאחוריו · ומאחוריו לתוכו :

יב בגד המוסגר שנתערב באחרים . כולן טהורים· קצצו ועשאו מוכין טהור. ומותר בהנייתו . והמוחלט שנתערב באחרים כולם טמאין . קצצו ועשאו מוכין טמא ואסור בהנייתו :

כל

(במוכין) דער פילשץ ווערט אנדערש ניט טמא סיידין דיא נגע איז אוף דיא גיוועבטע אונ אוף דיא האר (החמת) אלאגיל פון פעל (והתורמל) אטארבע . ודיא צוויא כלים זענען גימאכט פון אגאנצע פעל צוא זאמען גיצוגין פון אובין מיט אשנירול . אונ ביי דעם שנירול איז דא אין דיא פעל קנייטשין . אונ אוב עס איז דא אנגע צווישין דיא קנייטשין ווערט זיא ניט גיזעהן . סיידין מען ציהט אוס דיא פעל קען מען זעהן דיא נגע (נראים כדרכן) אוב דיא נגע וואס צווישן דיא קנייטשין ווערט גיזעהן אפילו זיא איז צוא זאמען גיקנייטשט . איז טמא (ופושה מתוכו לאחוריו ומאחוריו לתוכו) אוב דיא נגע איז גיוועזן אינווייניג . אין לאגיל אדר אין דיא טארבע . אונ מען האט אים פאר שלאסין אוף זיבין טאג . אונ אין סוף דיא זיבין טאג האט מען גיזעהן דיא נגע פון אוסווייניג . אדר פריער איז גיוועזן דיא נגע אוסווייניג אונ אין סוף דיא זיבין טאג האט מען גיזעהן דיא נגע אינווייניג . איז טמא : יב (בגד המוסגר) אקלייד וואס אין איר איז דא אנגע אונ מען האט איר פאר שלאסין אוף זיבין טאג אונ מען האט דיא קלייד גיפארבט . דער קענט מען ניט דיא נגע (שנתערב באחרים) אונ די קלייד איז צו מישט גיווארין מיט אנדערע קליידער וואס זענין טהור (כולם טהורים) זענין אלע קליידער טהור (קצצו ועשאו מוכין) אקלייד וואס אין איר איז דא אנגע אונ מען האט איר פאר שלאסין אוף זיבין טאג אונ ער האט דיא קלייד צוא שניטין אוף קליינע שטיקלאך . יעדער שטיקל איז ווייניגער וויא דריי פינגער אוף דריי פינגער . נאר די שטיקלאך זענין נאך אביסול בהעפט איינס אן דאס אנדערע (טהור) זענין די שטיקלאך טהור (ומותר בהנייתו) אונ מען מעג הנאה האבין פון די שטיקלאך (והמוחלט שנתערב באחרים) אונ אוב דיא קלייד איז שון טמא גיווארין . אונ מען האט איר גיפארבט . אונ זיא איז צוא מישט גיווארין צווישין אנדערע קליידער (כולם טמאים) זענין אלע קליידר טמא (קצצו ועשאו מוכין) דיא קלייד וואס איז שון טמא גיווארין האט ער צוא שניטין אוף קליינע שטיקלאך . ווייניגער וויא דריי פינגער אוף דריי פינגער (טמא) זענין דיא שטיקלאך טמא (ואסור בהנייתו) אונ ער טאר ניט הנאה האבין פון דיא שטיקלאך :

פרק יב **כל** הבתים מיטמאים בנגעים חוץ משל ע"ג. הלוקח בתים מן הע"ג יראו בתחלה: בית עגול. בית טריגון. בית הבנוי בספינה או באסקריא. על ד' קורות. אינו מיטמא בנגעים. ואם היה מרובע אפי' על ארבעה עמודים מיטמא: **ב** בית שאחד מצדדיו מחופה בשיש. אחד בסלע ואחד בלבנים ואחד בעפר טהור. בית

פרק יב **כל** הבתים. ודוקא בארץ ישראל. דבבית ארץ אחוזתכם כתיב (ויקרא יד): חוץ משל עו"ג. אם קנו בית בא"י. דהכי משמע. אחוזתכם מטמאה בנגעים. ואין אחוזת העו"ג מטמא' בנגעי'. וכשם שאין אחוזתם מטמאה בנגעים. כך בגדיהם וגופם. אין מטמאים בנגעים: יראו בתחלה. וסימנים שהיה בהם הנגע כל זמן שהיו ביד עו"ג. אינם עולים לשם מן החשבון: בית עגול. שאין בו זויות: טריגון · שיש לו שלשה זויות. שלשה בלשון רומי טר"י. וה"ה בית שיש לו שתי זויות או חמש: אינו מיטמא בנגעים· דגבי נגעים כתיב קירות קירות ב"פ. ומיעוט קירות שנים הרי ארבע: ובאסקריא. הוא תורן הספינה. ויש ספרים שגורסים אכסדיא. והן קורות שקושרים ביחד ומוליכין אותן בנהרות ובים. ובלשון מקרא קרויין רפסודות: אינן מיטמאין בנגעים. דכתיב בבית ארץ. עד שיהיה הבית מחובר בארץ: על ד' קורות. כמו או על ארבע קורו' שהיה הבית בנוי ע"ג הקורות: אפי' על ד' עמודים. שהעמודים מחוברים בארץ והן נחשבים ד' זויות לבית והנגע עליהן מטמא בנגעים אע"פ שהוא פתוח מכל צדדיו: **ב** בית שאחד מצדדיו. א' מארבע כתליו מחופה בשיש מרמר"א: בסלע. צור שהוא שם מששת ימי בראשית: בלבנים. עשוים בכבשן: בעפר. שהכותל עשוי מגושי עפר: טהור. דבעינן שיהיו ארבעה קירות הבית ראוין ליטמא בנגעים ואם אחד מן הקירות

עשוי

פרק יב **א** (כָּל הַבָּתִּים) אַלֶע הַייזֶער פוּן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (מִיטַמְּאִים בִּנְגָעִים) אוּב אִין זַייא אִיז דָא אַנֶגַע וֶוערִין זַייא טָמֵא (חוּץ מִשֶּׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים) אוּב אַעוֹבֵד כּוֹכָבִים הָאט אַהוֹז אִין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וֶוערְט זִיא נִיט טָמֵא פוּן אַנֶגַע (הַלּוֹקֵחַ בָּתִּים מִן הָעוֹ"ג) אַז מֶען קוֹפְט אַהוֹז פוּן אַיין עוֹבֵד כּוֹכָבִים אוּנ אִין דִיא הוֹז אִיז דָא אַנֶגַע (יֵרָאוּ בַּתְּחִלָּה) זָאל דִיא נֶגַע גֶעוִויזִין וֶוערִין צוּם כֹּהֵן נָאר פוּן אָנְהֵייבּ (בַּיִת עָגוֹל) אַשְׁטוּבּ וָוס זִי אִיז קַיילֶעכְדִיג אָן וִוינְקְלִין (בַּיִת טְרִיגוֹן) אַשְׁטוּבּ וָואס הָאט דְרַיי וִוינְקְלִין (בַּיִת הַבָּנוּי בִּסְפִינָה) אַשְׁטוּבּ וָואס אִיז גִיבּוֹט אוֹף אַשִׁיף (אוֹ בְּאַסְקַרְיָא) אָדֶער אוֹף דֶעם זֶאגִיל פוּן שִׁיף (אָדֶער אוֹף דִיא הָאלְץ וָואס שְׁווִימֶען אוֹף דֶעם וַואסֶער) (עַל אַרְבַּע קוֹרוֹת) עֶר הָאט גִימַאכְט אַשְׁטוּבּ אוֹף פִיר בֶּעלְקֶעם וָואס גֵייט אַרוּם פוּן אַוַואנְט. אוּנ דִי בֶּעלְקִים זֶענִין אִין דֶער לוּפְט (אֵינוֹ מִיטַּמֵּא בִּנְגָעִים) דִיא אַלֶע שְׁטוּבִּין וֶוערִין נִיט טָמֵא פוּן אַנֶגַע (וְאִם הָיָה מְרוּבָּע) אוּבּ דִיא שְׁטוּבּ אִיז גִיוֶועזְן פִיר קַאנְטִיג (אֲפִילוּ עַל אַרְבָּעָה עַמּוּדִים) עֶס זֶענִין גִישְׁטַאנְן פִיר זַיילִין אוֹף דִיא עֶרְד הָאט עֶר גִימַאכְט פוּן אוֹבִּין אַדַאךְ אִיז גִיוָוארִין אַשְׁטוּבּ. אֲפִילוּ אַלֶע פִיר זַייטִין זֶענִין אָפִין. פוּן דֶעסְטְוֶועגִין וֶוערְט דָאס טָמֵא פוּן אַנֶגַע ועיין הר"ש ות"יו: **ב** (בַּיִת שֶׁאֶחָד מִצְּדָדָיו מְחוּפֶּה בְּשַׁיִשׁ) אַשְׁטוּבּ וָואס אַיין וַואנְט אִיז בַּדֶעקְט מִיט מַארְמֶער שְׁטַיין. אָדֶער (אֶחָד בְּסֶלַע) אַיין וַואנְט אִיז אַשְׁטַיין וָואס לִיגְט דָארְט פוּן דֶער צַייט וָואס דִיא וֶועלְט אִיז בַּשַׁאפִין גִיוָוארִין. אָדֶער (וְאֶחָד בִּלְבֵנִים) אַיין וַואנְט אִיז פוּן צִיגֶעל. אָדֶער (וְאֶחָד בֶּעָפָר) אַיין וַואנְט אִיז פוּן שְׁטִיקֶער עֶרְד (טָהוֹר) אוּבּ אִין אַזוֹ

אשטוב

בית שלא היו בו אבנים ועצים ועפר. ונראה בו נגע. ואח"כ הביא בו אבנים ועצים ועפר טהור. וכן בגד שלא ארג בו שלש על שלש. ונראה בו נגע ואח"כ ארג בו שלש על שלש טהור. אין הבית מיטמא בנגעים עד שיהא בו אבנים ועצים ועפר: ג וכמה אבנים יהו בו. רבי ישמעאל אומר ארבע. ר"ע אומר שמנה. שהיה ר' ישמעאל אומר עד שיראה כשני גריסין. על שתי אבנים. או על אבן אחת. רע"א עד שיראה כשני גריסין. על שתי אבנים. לא על אבן אחת. ר' אלעזר בר"ש אומר עד שיראה כשני גריסין. על שתי

טמוי בדבר שאין ראוי ליטמא כגון כל הני דאמרינן הבית טהור: בית שלא היו בו אבנים ועצים ועפר. כל שלשתן. אלא א' מהן היה בו. ונראה הנגע באותו שאחד. טהור. דבעינן שיהא ראוי ליטמא קודם ראיי' הנגע: עד שיהיו בו אבנים ועצים ועפר. דכתיב (ויק' יד) את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית: ג עד שיראה כשני גריסין. דכתיב (ויקרא יד) וראה את הנגע והנה הנגע מלמד שאין נגעי בתים מטמאין עד שיראו כשני גריסין: או על אבן אחת. והיינו טעמא דאמר ר' ישמעאל ד' אבנים לד' כותלי הבית לכל כותל אבן אחת. ולר"ע דאמר עד שיראו כשני גריסים על ב' אבנים לא על אבן אחת אין פחות משני אבנים לכל כותל שתי אבנים: ר"א בר' שמעון אומר כו'. טעמא דרבי

אשטוב איז דא אנגע איז זיא טהור (בית שלא היו בו אבנים ועצים ועפר) אשטוב וואס עס איז ניטא אין איר דיא דריי זאכין שטיינער אונ האלץ אונ ערד. אפילו איין זאך אדער צוויי זאכין איז דא. נאר ניט אלע דריי (ונראה בו נגע) אונ עס איז גיזעהן גיווארין אנגע אין דיא שטוב (ואחר כך הביא בו אבנים ועצים ועפר) דער נאך האט מען איין גיבאהט אין דיא שטוב שטיינער אונ האלץ אונ ערד (טהור) איז דיא שטוב טהור (וכן בגד שלא ארג בו שלש על שלש) אונ אזו אקלייד ואשטיקול ציינג וואס מען האט נאך ניט אפ גיוועבט דריי פינגער אויף דריי פינגער (ונראה בו נגע) אונ עס איז גיזעהן גיווארין אנגע (ואחר כך ארג בו שלש על שלש) דער נאך האט ער דער וועבט ביז צוא דריי פינגער אויף דריי פינגער (טהור) איז דיא שטיקול ציינג טהור (שאין הבית מיטמא בנגעים) אשטוב ווערט ניט טמא אז עס איז דא אין איר אנגע (עד שיהא בו אבנים ועצים ועפר) סיידין זיא איז גיבאהט פון שטיינער אונ האלץ אונ ערד. פון אלע דריי זאכין בעזאמען: ג (כמה אבנים יהו בו) וויא פיל שטיינער זאל זיין אין דיא שטוב. רבי ישמעאל זאגט (ארבע) פיר. אין יעדער וואנט איין שטיין. רבי עקיבא זאגט (שמונה) אכט. צוויא שטיינר אין יעדער וואנט (שהיה רבי ישמעאל אומר) ווארום רבי ישמעאל האט גיזאגט (עד שיראה כשני גריסין על שתי אבנים או על אבן אחת) די נגע פון אשטוב איז אנדערש ניט מטמא סיידין זיא זאל זיין גרוס וויא צווייא גריסין אונ זיא זאל זיין אויף צווייא שטיינר אדער אויף איין שטיין. איז גינוג עס זאל זיין פיר שטיינר אין יעדר וואנט איין שטיין: רבי עקיבא זאגט (עד שיראה כשני גריסין על שתי אבנים לא על אבן אחת) דיא נגע פון אשטוב איז אנדערש ניט מטמא סיידין זיא זאל זיין גרוס וויא צווייא גריסין אונ זיא זאל זיין אויף צווייא שטיינר. ניט נאר אויף איין שטיין. מוז זיין אכט שטיינר אין יעדער וואנט צווייא שטיינר. רבי אליעזר ברבי שמעון זאגט דיא נגע פון אשטוב איז אנדערש ניט מטמא (עד שיראה כשני גריסין על שתי

אבנים. בשני כתלים בזוית. ארכו כשני גריסין. ורחבו כגרים: ד עצים כדי ליתן תחת השקוף. ר' יהודה אומר כדי לעשות סנדל לאחורי השקוף. עפר כדי ליתן בין פצים לחברו. קירות האבום. וקירות המחיצה. אינן מיטמאין בנגעים. ירושלים וחוצה לארץ. אינן מיטמאין בנגעים: ה כיצד ראיית הבית. ובא אשר לו הבית והגיד לכהן לאמר. כנגע נראה לי בבית. אפילו תלמיד חכם

אלעזר ברבי שמעון [בסנהדרין ד' ע"א] דכתיב קיר וכתיב קירות איזהו קיר שהוא כקירות הוי אומר זה קרן זווית. ובכל קיר במינן שעור נגע דהיינו כגרים הקלקי מרובע בכל אחד ואחד וכו' כר"ע: ד עצים. דאמרינן שאין הבית מיטמא עד שיהיו בו עצים כמה יהיו בכל כותל וכותל: כדי ליתן תחת השקוף. כך צריך לכל קיר וקיר: שקוף. מקום שהדלת דופק עליו ונילין ליתן עץ תחתיו: סנדל לאחורי השקוף רגילי' להניח עץ לאחורי השקוף להגין ונקלא סנדל כמו שהסנדל מגין על הרגל. שקוף נקרא בין של פתח בין של חלון: פצים. לשון סדק וקרע כמו הרעשת ארץ פצמתה: קירות האבום. של בהמה: וקירות המחיצה. של (חכרות) גנ"ופרדסי': אין מיטמאין בנגעים. דכתיב בקירות הבית ולא בקירות האבוס ולא בקירות המחיצה: ירושלים וחוצה לארץ אינן מיטמאין בנגעים. דכתיב בבית ארץ אחוזתכם וחוצה לארץ אינה אחוזתכם וירושלים נמי לא נתחלקה לשבטים:

לא

שְׁתֵּי אֲבָנִים) סיידין זיא זָאל זַיין גְרוס וַויא צְוַויא גְרִיסִין אוּנ זיא זָאל זַיין אוּף צְווייא שְׁטַיינֶר (בִּשְׁנֵי כְּתָלִים בְּזָוִית) אוּף צְוַויא וָוענְט אִין אַווינְקוּל. אוּף אַיין שְׁטֵיין פוּן דִי וַואנְט זָאל זַיין גְרוס וַויא אַגְרִיס. אוּנ אוּף אַיין שְׁטֵיין פוּן דִיא וַואנְט זָאל זַיין גְרוס וויא אגְרִיס. אוּנ דִיא בֵּיידֶע שְׁטֵיינֶר זָאלִין זַיין אִין וִוינְקוּל פוּן שְׁטוּב (אָרְכּוֹ כִּשְׁנֵי גְרִיסִין וְרָחְבּוֹ כִּגְרִיס) דִיא לַיינְג פוּן דִיא נֶגַע זָאל זַיין וִויא צְוַויא גְרִיסִין אוּנ דִיא בְּרֵייט זָאל זַיין וִיא אַיין גְרִיס. אַז דִיא נֶגַע אִיז צוּ טֵיילְט אוּף צְוַויא שְׁטֵיינֶר. אִיז דִיא נֶגַע אוּף יֶעדִין שְׁטֵיין אַגְרִיס דִיא לַיינְג אוּנ אַגְרִיס דִיא בְּרֵייט: ד (עֵצִים) וַויא פִיל הָאלְץ זָאל זַיין אִין יֶעדֶער וַואנְט (כְּדֵי לִיתֵּן תַּחַת הַשָּׁקוֹף) אַזוֹ אַשְׁטִיקוּל אַז מֶען זָאל קֶענִין מַאכִין דֶער פִין אַבֶּעלִיק אִיבֶּר אַטִיר דִיא טִיר זאל קְלַאפִּין דַארוֹף. רַבִּי יְהוּדָה זָאגְט דִיא שְׁטִיקוּל הָאלְץ זָאל זַיין אַזוֹ גְרוֹס (כְּדֵי לַעֲשׂוֹת סַנְדָּל לַאֲחוֹרֵי הַשָּׁקוֹף) מֶען זָאל קֶענֶען דֶער פוּן מַאכִין אַלֵייסְט אוּנְטֶער דֶעם בֶּעלֶעק וָואס אִיבֶּר דִיא טִיר. (דִיא לַייסְט וֶוערְט גִידוּפִין סַנְדָּל (אַשוּךְ). אַזוֹ וִויא אַשוּךְ פַאר שְׁטֶעלְט אַז דִיא פוּס זָאל זִיךְ נִיט אָן קְלַאפִּין אָן אַשְׁטֵיין. אַזוֹ פַאר שְׁטֶעלְט דִיא לַייסְט דִיא טִיר זָאל נִיט קְלַאפִּין אוּף דֶעם בֶּעלִיק (עָפָר) וִויא פִיל עֶרְד זָאל זַיין אִין יֶעדֶער וַואנְט (כְּדֵי לִיתֵּן בֵּין פְּצִים לַחֲבֵרוֹ) וִויא פִיל מֶע גִיט צְוִוישִׁין אַיין שׁוּרָה צִיגֶל אוּנ דִיא אַנְדֶערֶע ווען מֶען בָּאהְט (קִירוֹת הָאֵבוּס) דִי וָוענְט ווָס מֶען אַיינְגְט אוּף זַיי אַקָארְאמְטֶע פוּן אַבְּהֵמָה (קִירוֹת הַמְּחִיצָה) אוּנ דִיא וָוענְט פוּן אַנָארְטִין (אֵינָן מִיטַמְּאִין בִּנְגָעִים) אוֹבּ אוּף זַייא אִיז דָא אַנֶגַע וֶוערִין זַיי נִיט טָמֵא (יְרוּשָׁלַיִם וְחוּצָה לָאָרֶץ) אַשְׁטוּבּ וָואס אִין יְרוּשָׁלַיִם אוּנ אַשְׁטוּבּ וָוס אִין חוּצָה לָאָרֶץ (אֵינָן מִיטַמְּאִין בִּנְגָעִים) אוֹבּ אוּף זַיי אִיז דָא אַנֶגַע וֶוערִין זַייא נִיט טָמֵא: ה (כֵּיצַד רְאִיַּית הַבַּיִת) וִויא אַזוֹ זֶעהְט מֶען אַנֶגַע וָואס אִין אַשְׁטוּבּ (וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת) דֶער מֶענְטְשׁ וָואס צוּא אִים גִיהֶער דִיא שְׁטוּבּ זָאל קוּמֶען (וְהִגִּיד לַכֹּהֵן לֵאמֹר) אוּנ זָאל אַזוֹ זָאגִין צוּם כֹּהֵן (כְּנֶגַע נִרְאָה

לִי

חכם ויודע שהוא נגע ודאי. לא יגזור ויאמר. נגע נראה לי בבית. אלא כנגע נראה לי בבית. וצוה הכהן ופנו את הבית (בטרם יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית. ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית) ואפי' חבילי עצים. ואפי' חבילי קנים. דברי ר' יהודה. רש"א עסק הוא לפנוי. אר"מ וכי מה מטמא לו. אם תאמר כלי עציו ובגדיו ומתכותיו מטבילן והן טהורים. על מה חסה התורה. על כלי חרסו. ועל פכו. ועל טפיו. אם כך חסה התורה. על

ה לא יגזור. לא יפסוק הדין לומר שהוא נגע ודאי. מדכתיב כנגע נרא' לי בבית. ולא כתיב נגע: אפי' חבילי עצים. שאינן בכלל טומאה צריך לפנות. והא דכתיב ולא יטמא כל אשר בבית. דמשמע דאטומא' קפיד רחמנ'. סבירא ליה לרבי יהודה דמלתא באנפי נפשה היא. לאשמועינן דכלים דהוו מעיקרא נמי מיטמו אי שביק להו. ואין הלכה כר' יהודה: עסק זה לפנוי. בתמיה וכי להעסיקו לפנו' את הבית הולך הכתוב. שאתה מזקיקו לפנות דברים שאין מקבלים טומאה. על כרחך לא בא הכתוב לדרוש אלא כמו שדורש ר' מאיר שהתורה חסה על ממונן של ישראל: פכו. לשון פכים קטנים: תפיו: מקו' שאופה ומבשל בו קדרתו, כגון תנור וכירים של חרס המטלטלין. וי"ש שגורסי' טפיו בטי"ת והוא כלי חרס קטן מאד. שאין המשקה יוצא הימנו אלא

ממונו

לִי בַּבָּיִת) מִיר זָעהט אוּם אַז אִין שְׁטוּבּ אִיז דָא אַזוֹ וִויא אַנֶגַע (אֲפִילוּ תַּלְמִיד חָכָם וְיוֹדֵעַ שֶׁהוּא נֶגַע וַדַּאי) אֲפִילוּ דֶער מֶענְטְשׁ קֶען לֶערְנֶען אוּנ עֶר וֵויס אַז דָאס אִיז גֶעוִויס אַנֶגַע (לֹא יִגְזוֹר וְיֹאמַר נֶגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת) זָאל עֶר נִיט זָאגִין אִיךְ הָאבּ גִיזֶעהֶן אַנֶגַע אִין שְׁטוּבּ (אֶלָּא) נָאר עֶר זָאל זָאגִין (כְּנֶגַע נִרְאָה לִי בַּבָּיִת) אַזוֹ וִויא אַנֶגַע הָאבּ אִיךְ גִיזֶעהֶן אִין שְׁטוּבּ (וְצִוָּה הַכֹּהֵן) זָאל הֵייסִין דֶער כֹּהֵן (וּפִנּוּ אֶת הַבַּיִת) מֶען זָאל אוּם רָאמֶען פוּן שְׁטוּבּ (בְּטֶרֶם יָבֹא הַכֹּהֵן לִרְאוֹת אֶת הַנֶּגַע) אֵיידֶער דֶער כֹּהֵן וֶועט קוּמֶען זֶעהֶן דִיא נֶגַע (וְלֹא יִטְמָא כָּל אֲשֶׁר בַּבָּיִת) עֶס זָאל נִיט טְמֵא וֶוערִין אַלְץ וָואס אִין שְׁטוּבּ (וְאַחַר כָּךְ יָבֹא הַכֹּהֵן לִרְאוֹת אֶת הַבַּיִת) דֶר נָאךְ זָאל קוּמֶן דֶר כֹּהֵן צוּ זֶעהֶן דִי שְׁטוּבּ (אֲפִילוּ חֲבִילֵי עֵצִים) אֲפִילוּ בִּינְטְלַאךְ הָאלְץ (וַאֲפִילוּ חֲבִילֵי קָנִים) אוּנ אֲפִילוּ בִּינְטְלַאךְ שְׁטֶעקְלַאךְ אוֹבּ עֶס אִיז דָא אִין שְׁטוּבּ מוּז מֶען זֵיי אוּם רָאמֶן (דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה) אַזוֹ זָאגְט רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן זָאגְט (עֵסֶק הוּא לְפִנּוּי) הָט דֶען דִי תּוֹרָה גִימֵיינְט צוּ בַּשֶׁעפְטִיגִין דֶעם מֶענְשׁ מִיט רָאמֶען. עֶר דַארְף נָאר אוּם רָאמֶען אַזֶעלְכֶע זַאכִין וָואס קֶענֶען טָמֵא וֶוערִין. אָבֶּער בִּינְטְלַאךְ הָאלְץ אוּנ שְׁטֶעקְלַאךְ וָואס קֶענֶען נִיט טָמֵא וֶוערִין דַארְף עֶר נִיט אוּם רָאמֶען (אָמַר רַבִּי מֵאִיר) הָאט רַבִּי מֵאִיר גִיזָאגְט (וְכִי מַה מְטַמֵּא לוֹ) וָואס קֶען טָמֵא וֶוערִין אִין שְׁטוּבּ (אִם תֹּאמַר) אֶפְשַׁר וֶועסְטוּ וֶועלִין זָאגִין (כְּלֵי עֵצָיו) הִילְצֶערְנֶע כֵּלִים (וּבְגָדָיו) אוּנ קְלֵיידֶער (וּמַתְּכוֹתָיו) אוּנ גִיגָאסֶענֶע כֵּלִים. זִילְבֶּער גָאלְד מֶעשׁ קוּפֶּער. צוּא וָואס זָאל מֶען זֵייא אוּם רָאמֶען. אֲפִילוּ זֵייא וֶועלִין טָמֵא וֶוערִין (מַטְבִּילָן וְהֵן טְהוֹרִים) אִיז עֶר זֵייא טוֹבֵל וֶוערִין זֵייא טָהוֹר (עַל מַה חָסָה הַתּוֹרָה) אוֹיף וֶועלְכֶע כֵּלִים הָאט דִיא תּוֹרָה רַחֲמָנוּת גִיהַאט (עַל כְּלֵי חַרְסוֹ) אוֹיף עֶרְדֶענֶע כֵּלִים (וְעַל פַּכּוֹ) אוֹיף קְלֵיינֶע קְרִיגְלַאךְ (וְעַל תַּפָּיו) אוּנ אוֹיף אאוֹבִין אָדֶער אַקוֹמִין וָואס מֶען בַּאקְט אוּנ מֶען קָאכְט אוֹיף אִים. וַוייל דִיא כֵּלִים אַז זֵייא וֶוערִין טָמֵא קֶענֶען זֵייא נִיט טָהוֹר וֶוערִין (אִם כָּךְ חָסָה הַתּוֹרָה עַל מָמוֹנוֹ הַבָּזוּי) אוֹבּ אַזוֹ הָאט דִיא תּוֹרָה

רחמנות

טיף טיף וכל אלו אין להם טהרה במקוה : ת"ל אל פתח הבית. אי אל פתח הבית יכול
אם כך על של רשע. שהנגעי' באים על לשון יעמוד תחת המשקוף ויסגיר. ת"ל ויצא מן
הרע : ך אינו הילך לתוך ביתו. דכתיב ויצא הכהן מן הבית יכול ילך לביתו ויסגיר
הבית עד שיעקר מכל הבית: ולא סיד מ"מ. דכתי' ועפר אחר יקח וסיד לא הוי עפר אלא

ממונו הבזוי. ק"ו על ממונו החביב. אם כך על ממונו. ק"ו על נפש בניו ובנותיו. אם כך על של רשע ק"ו על של צדיק : ך אינו * [הולך לתוך] ביתו ומסגיר. ולא עומד ובתוך הבית שהנגע בתוכו ומסגיר. אלא עומד על פתח הבית שהנגע בתוכו ומסגיר: שנא' (ויקרא יד) ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגיר את הבית שבעת ימים. ובא בסוף השבוע. וראה אם פשה וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר אל מקום טמא ולקחו אבנים אחרות. והביאו אל תחת האבנים. ועפר אחר יקח וטח את הבית. אינו נוטל אבנים מצד זה. ומביא לצד זה. ולא עפר מצד זה. ומביא לצד זה. ולא סיד מכ"מ. אינו

*נמ' עומד בתוך

רחמנות גיהאט אוף דיא געלט (דיא זאכין) וואס זענען מיאוס אונ וואהויל ביי אמענשין (קל וחומר על ממונו החביב) איז שון געווים אז דיא תורה האט רחמנות אוף דא געלט ודיא זאכין וואס זענען ליב ביי אמענטשין (אם כך על ממונו) אוב גאט האט אזו רחמנות אוף דיא געלט פון אמענטשין (קל וחומר על נפש בניו ובנותיו) איז שון געווים אז גאט האט רחמנות אוף דיא נפשות פון דעם מענטשינס זיהן אונ טעכטער (אם כך על של רשע) אוב גאט האט אזו רחמנות אוף דיא געלט אונ קינדער פון ארשע (קל וחומר על של צדיק) איז שון געווים אז גאט האט רחמנות אוף דיא געלט אונ קינדער פון אצדיק : ו (אינו עומד בתוך ביתו ומסגיר) דער כהן זאל ניט שטיין ביי זיך אין שטוב אונ שיקין אמענטשין מען זאל פאר שליסין דיא שטוב וואס דיא נגע איז ווייל תפארת ישראל) (ולא עומד בתוך הבית שהנגע בתוכו ומסגיר) אונ ער זאל ניט שטיין אין דיא שטוב וואס אין אים איז דיא נגע אונ פאר שליסין (אלא עומד על פתח הבית שהנגע בתוכו ומסגיר) נאר ער זאל שטיין ביי דיא טיר פון שטוב וואס דיא נגע איז אין אים אונ זאל פאר שליסען (שנאמר) ווארים עס איז גיזאגט אין דיא תורה (ויצא הכהן מן הבית) דער כהן זאל ארויס גיין פון שטוב (אל פתח הבית) צום טיר פון שטוב (והסגיר את הבית שבעת ימים) ער זאל פאר שליסען דיא שטוב אויף זיבען טאג (ובא בסוף השבוע) דער כהן זאל קומען אין סוף זיבען טאג (וראה) אונ ער זאל זעהן (אם פשה) אויב דיא נגע איז גרעסער גיווארען (וצוה הכהן) זאל דער כהן הייסין (וחלצו את האבנים) מען זאל ארויס נעמין דיא שטיינער (אשר בהן הנגע) וואס אין זיי איז דיא נגע (והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר) מען זאל זייא ארויס ווארפין אויסוויינינג פון שטאט (אל מקום טמא) אויף אאומריינעם ארט (ולקחו אבנים אחרות) מען זאל נעמין אנדערע שטיינער (והביאו אל תחת האבנים) מען זאל זייא ברייננען (לייגין) אויף דעם ארט וואס יענע שטיינער זענען גילעגין (ועפר אחר יקח) אונ מען זאל נעמין אנדערע ערד (וטח את הבית) מען זאל בקלעבין דיא שטוב (אינו נוטל אבנים מצד זה ומביא לצד זה) מען זאל ניט נעמען שטיינער פון דער זייט אונ לייגין אין דער זייט (ולא עפר מצד זה ומביא לצד זה)

אונ

לכן בריפה : לא אחת תחת שתים . אלן ביתו קודח רשע . שהנגעים באים על לש ו
גדו.ה שמשלה מקום השתים : מכאן אמרו הרע כדאמרן : שניהן קוצעים . לשון ואת
אוי לרשע ואוי לשכנו . שאם כותל מפסיק בין הבית יקליע : יקח וטח . ל׳ יחיד למעוטי חברו
שני בתים ונראה נגע בכותל לצד בית זה . שאין מטפל עמו בטיחה : ז בא בסוף שבוע.
בעל הבית אחר צריך אחרי השוה כבי׳ .
להטפל עמו דכתיב חוזר ומסגירו . ואם
וחלצו את האבנים ל׳ בם בשבוע חוזר ה גע.
רבים. לזה שהנגע לצד

אינו מביא לא אחת תחת שתים ולא שתים תחת אחת. אלא מביא שתים תחת שתים. תחת שלש. תחת ארבע. מכאן אמרו אוי לרשע אוי לשכנו. שניהן חולצין. שניהן קוצעין. שניהן מביאין את האבנים. אבל הוא לבדו מביא את העפר שנא׳ (ויקרא יד) ועפר אחר יקח וטח את הבית אין חברו מטפל עמו בטיחה: ז בא בסוף שבוע וראה. אם חזר. ונתץ את הבית את אבניו. ואת עציו. ואת כל

עפ־

אונ מען זאל ניט נעמען ערד פון דער זייט אונ בעקלעבין אין דער זייט (ולא סיר מכל מקום) אונ מען טאר ניט נעמען ואאפגע פון קיין ארט אונ בעקלעבין (אינו מביא לא אחת תחת שתים) אויב מען האט ארויס גינומען פון דיא וואנט צוויי שטיינער טאר מען ניט לייגען אויף דעם ארט איין שטיין אגרויסין (ולא שתים תחת אחת) אז מען האט ארויס גינומען איין שטיין טאר מען ניט לייגין אויף דעם ארט צוויי שטיינער קלענערע (אלא מביא שתים תחת שתים) נאר אז מען האט ארויס גינומען צוויי שטיינער לייגט מען אויף דעם ארט צווייא שטיינער (תחת שלש) אז מען האט ארויס גינומען דרייא שטיינער. מעג מען אויך לייגין אויף דעם ארט צוויי שטיינער גרעסערע (תחת ארבע) אז מען האט ארויס גינומען פיר שטיינער. מעג מען אויך לייגין אויף דעם ארט צוויי שטיינער גרעסערע (מכאן אמרו) פון דעם דין האט מען גיזאגט (אוי לרשע אוי לשכנו) אז עס איז וויי צום רשע איז וויי צו זיין שכן אויך. אזוי וואס איז צווישען צווייא שטובען איין שטוב גיהער צו ראובן אונ איין שטוב גיהער צוא שמעון אונ עס איז דא אנגע אין דיא וואנט. אין דער זייט וואס גיהער צו ראובן (שניהן חולצין) דארפין ביידע שמעון מיט ראובן ארויס נעמען דיא שטיינער. שמעון דארף העלפין צו ראובן (שניהן קוצעין) ביידע דארפין ארום האקין דיא שטיינער (שניהן מביאין את האבנים) ביידע דארפין ברייגען דיא שטיינער (אבל הוא לבדו) אבער ראובן אליין (מביא את העפר) ברייננט דיא ערד (שנאמר) ווארום עס איז גיזאגט אין דיא תורה (ועפר אחר יקח) אנדערע ערד זאל ער נעמען (איינער) (וטח את הבית) ער זאל אוים קלעבין דיא שטוב (איינער) (אין חברו מיטפל עמו בטיחה) דער חבר (שמעון) דארף זיך ניט מטריח זיין מיט ראובן צום בקלעבין דיא שטוב ווער בעל הבית פון דיא שטוב וואס אין איר איז דא אנגע הייסט ארשע. וויל אנגע אין אשטוב קומט נאר דורך לשון הרע : ז (בא בסוף שבוע) אז דער כהן קומט אין סוף די אנדערע וואך וואורום נאך דעם ארום קלעבין דיא שטוב פאר שליסט מען נאך אמאהל אויף זיבען טעג (וראה) אונ דער כהן זעהט (אם חזר) אויב דיא נגע איז צוריק גיקומען אויף די נייע שטיינער (נתץ את הבית) זאל מען צוא שטויסען דיא שטוב (את אבניו) דיא שטיינער (ואת עציו) אונ דיא האלין (ואת כל

הפשיון הסמוך. שפשה סמוך לנגע: והחוזר בשני גריסים. דכתיב ואם ישוב הנגע כאדם האומר חזר פלוני למקומו. והנגע שבבתים בתחלה אינו מטמא אלא בשני גריסין כדאמרן:

עשרה בתים. הכהה בראשון. בסוף שבוע ראשון כהה או הלך הנגע לגמרי הרי שני בתים דכהנים הן חשובים: קולפו. קולף מקום הנגע בלבד והבית טהור: הכהה. בסוף שבוע ב' וההולך לגמרי שנים אחרי' הרי

עפר הבית. והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום טמא. הפסיון הסמוך כל שהוא. והרחוק כגרים, והחוזר בבתים. כשני גריסין:

פרק יג **עשרה** בתים הן. הכהה בראשון וההולך לו. קולפו והוא טהור. הכהה בשני וההולך לו. קולפו והוא טעון צפרים. הפושה בראשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. חזר ינתץ. לא חזר טעון צפרים. עמד בראשון ופשה בשני. חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע

ארבעה: הפושה בשבוע ראשון חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. ואם חזר נותץ. הרי ה': לא חזר טעון צפרים. הרי ששה: עמד בעיניו בשבוע ראשון ופשה בשני חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. חזר נותץ הרי ז': לא חזר טעון צפרים. הרי שמנה: עמד בעיניו בשבוע ראשון ובשבוע שני. חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. שדין העומד בעיניו בשבוע שני כדין הפושה חזר נותץ הרי תשעה: לא

(עפר הבית) אונ דיא גאנצע ערד פון שטוב (והוציא אל מחוץ לעיר) מען זאל דאס ארויס פירען פון אויסווייניג פון שטאט (אל מקום טמא) אויף אאומרייניגעם ארט (הפסיון הסמוך) אויב דאס פאר גרעסערונג איז נאנט צוא דיא נגע (כל שהוא) וויא פיל עס איז פאר גרעסערט גיווארין איז טמא (והרחוק) אונ אויב דאס פאר גרעסערונג איז ווייט פון דיא נגע (כגרים) אויב דאס פאר גרעסערונג איז גרויס וויא אגרים איז טמא (והחוזר בבתים) אונ דיא נגע וואס קערט זיך אום צוריק אין דיא שטוב (כשני גריסין) אויב זיא איז גרויס וויא צוויי גריסין איז טמא:

פרק יג א (עשרה בתים הן) צעהן דינים איז דא ביי א נגע פון א שטוב (הכהה בראשון) אז דיא נגע איז טינקעלער גיווארין סוף דיא ערשטע וואך (וההולך לו) אדער די נגע איז אין גאנצין אוועק גיגאנגעי סוף דיא ערשטע וואך (קולפו והוא טהור) זאל ער אראפ נעמין דעם ארט ווא דיא נגע איז אונ דיא שטוב איז טהור (הכהה בשני) אויב דיא נגע איז טינקעלער גיווארען אין סוף דיא אנדערע וואך (וההולך לו) אדער דיא נגע איז אין גאנצין אוועק גיגאנגען סוף דיא אנדערע וואך (קולפו) זאל ער אראפ נעמין דעם ארט ווא די נגע איז אונ דיא שטוב איז טהור (והוא טעון צפרים) אינ ער דארף ברייגגע צוויי פייגלאך (הפושה בראשון) אויב דיא נגע איז גרעסער גיווארין אין סוף די ערשטע וואך (חולץ) זאל ער ארויס נעמען דיא שטיינער (וקוצה) אונ ארום האקין (וטח) אונ בקלעבין (ונותן לו שבוע) אונ מען פאר שליסט אים אויף נאך א וואך (חזר) אויב דיא נגע האט זיך צוריק אומגיקערט (ינתץ) זאל מען דיא שטוב צוא שטויסין (לא חזר) אז דיא נגע האט זיך ניט אומגיקערט צוריק (טעון צפרים) דארף מען ברייגגען צוויי פייגעלאך (עמד בראשון) אויב דיא נגע איז דיא ערשטע וואך געבליבען שטיין אין דיא זעלביגע גרייס (ופשה בשני) אינ אין סוף דיא אנדערע וואך איז זיא גרעסער גיווארען (חולץ) זאל ער ארויס נעמען דיא שטיינער (וקוצה) אונ ארום האקין (וטח) אונ בקלעבין (ונותן לו שבוע) אונ

חזר טעון צפרים. הרי עשרה: אם עד כולו ; נותץ שלו. דגבי תחלה כתיב את
שלא טהרו בצפרים נראה בו נגע. הרי אבניו ואת עציו. אבניו שלו. ועציו שלו:
הוא כחוזר וטעון נתילה. אבל משטהרו. ראש ופתין. פי' הערוך אותה האבן או
הוה ליה כנגע חדש ומסגירו: ב האבן אותו העץ שהופס מצד מערב נדבך שלו. ולצד
שבזוית'. שהיא בינו ובין חבירו בשותפו': חולץ את כולו. כדדרשי' וחלצו. מלמד שמניח' חולצי': בזמן שהוא נותץ. את הבי'
מזרח נדבך של חברו. שם אותה האבן או אותו העץ ראש. ואותם האבני' ועצים שבנדבך זה. במערב אחת. ובנדבך זה

שבוע. חזר ינתץ. לא חזר טעון צפרים. עמד בזה ובזה. חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. חזר ינתץ. לא חזר טעון צפרים. אם עד שלא טהרו בצפרים נראה בו נגע. הרי זה ינתץ. ואם משטהרו בצפרים נראה בו נגע. יראה בתחלה: ב האבן שבזוית. בזמן שהוא חולץ. חולץ את כולו. ובזמן שהוא נותץ. נותץ את שלו. ומניח את של חברו. נמצא חומר בחליצה מבנתיצה. ר"א בית הבנוי ראש

ופתין

מען פארשליסט אים אויף נאך אמאל (חזר) אויב דיא נגע האט זיך צוריק אומגיקערט (ינתץ) זאל מען די שטוב צו שטויסען (לא חזר) אז דיא נגע האט זיך אומגיקערט צוריק (טעון צפרים) דארף מען ברענגען צוויא פייגעלאך (עמד בזה ובזה) אויב דיא נגע איז גישטאנען אין איר גרייס דיא ערשטע וואך אונ דיא אנדערע וואך (חולץ) זאל ער ארויס נעמען דיא שטיינער (וקוצה) אונ ארומהאקין (וטח) אונ בקלעבין (ונותן לו שבוע) אונ פארשליסט אים אויף נאך אמאל (חזר) אז דיא נגע האט זיך צוריק אומגיקערט (ינתץ) זאל מען צו שטויסן דיא שטוב (לא חזר) אז דיא נגע האט זיך ניט אומגיקערט צוריק (טעון צפרים) דארף ער ברענגען צוויי פייגעלאך (אם עד שלא טהרו בצפרים) אויב איידער מען האט דיא שטוב מטהר גיוועזן מיט דיא פייגעלאך (נראה בו נגע) איז גיזעהן גיווארען אין דיא שטוב א נגע (הרי זה ינתץ) זאל מען דיא שטוב צו שטויסען (ואם משטהרו בצפרים נראה בו נגע) אונ אויב דער נאך וויא מען האט שוין די שטוב מטהר גיוועזן מיט די פייגעלאך איז גיזעהן גיווארין אין די שטוב א נגע (יראה בתחלה) זאל דיא נגע גיזעהן ווערין צום כהן גאר פון אנהייב. אונ די פריערדיגע טעג רעכנט מען גאר ניט: ב (האבן שבזוית) דער שטיין וואס אין ווינקעל צווישען צוויי ווענט. איין וואנט גיהער צו איין בעל הבית אונ דיא אנדערע וואנט גיהער צו איין אנדער בעל הבית. אונ דער שטיין גיהער צו ביידע בשותפות (בזמן שהוא חולץ) אז ער דארף ארויס נעמען דיא שטיינער וואס אויף זייא איז דיא נגע (חולץ את כולה) נעמט ער ארויס אלע שטיינער (ובזמן שהוא נותץ) אז ער דארף צו שטויסען דיא גאנצע שטוב (נותץ את שלו) צו שטויסט ער נאר זיין שטוב (ומניח את של חברו) אונ דעם חברס שטוב לאזט ער שטיין (נמצא חומר בחליצה מבנתיצה) ווערט גיפונען אז ארויס נעמין דיא שטיינער פון וואנט איז ארגער וויא צו שטויסען דיא גאנצי שטוב. רבי אליעזר זאגט (בית הבנוי ראש ופתין) א שטוב וואס איז גיבאהט אז די מזרח וואנט גיהער צו איין בעל הבית. אונ די מערב וואנט גיהער צו איין אנדער בעל הבית אונ פון מזרח ביז מערב ליגט א גרויסער שטיין אדער א האלץ וואס אויף איהם זענין אנגישפארט די ביידע ווענט.

ופתין . נראה בראשית . נוטל את כולו . נראה בפתין . נוטל את שלו . ומניח את של חברו : ג בית שנראה בו נגע . היתה עליה על גביו נותן את הקורות לעליה . נראה בעליה נותן את הקורות לבית . לא היתה עליה על גביו אבניו ועציו ועפרו נתצין עמו . ומציל על המלבנים . ועל שריגי החלונות . רבי יהודה אומר מלבן הבנוי על גביו . ניתץ עמו . אבניו ועציו ועפרו מטמאין בכזית . ר' אליעזר חסמא אומר במה שהן : ד בית המוסגר מטמא מתוכו .

במזרח אחת . שמן פתין : ג נותן את הקורות לעליה . וסומכן בעמודין ואינו נותנן עם הבית . דכתיב את אבניו ואת עציו ואת עפר הבית ולא אבנים ועלי' ועפר של עלי': נתצין עמו . דדרשינן את אבניו ואת עציו ואת עפר הבית . כל אבנים שנבנו עמו . וכל עצים שנבנו עמו . וכל עפר שנבנה עמו . וכיון דאין עליה על גביו . הרי כלם נבנו עמו : מלבנים . כעין לבנים מרובעות שעושים על הגגות . וי"מ כעין מזוזות שעושים בחלונות מבחוץ לנוי ואין מחוברים בטיט בחלון : שריגות . כמין סבכה שעושים בחלון שמסתכלים משם לרשות הרבים : מלבן . עץ ארוך שעל הקיר כעשוי' להושיב עליו ראשי הקורות שלא ירקבו מלחלוחית החומה : בכזית . משום דנגעה אתקש למת . דכתיב (במדבר יב) אל נא תהי כמת : במשהו . כאברים של מת דתנן באהלות האברים אין להם שיעור . ואין הלכה כר"א : ד בית

דער שטיין אדער דער האלץ ווערט גירופען ראש . אונ דיא שטיינער אונ האלצער פון די ווענט ווערין גירופען פתין (נראה בראש) אז עס איז גיזעהן גיווארין אנגע אין דעם שטיין אדער אין דעם האלץ וואס הייסט ראש (נוטל את כולו) נעמט ער צוא דיא גאנצע שטיק האלץ אדער דעם גאנצען שטיין . אפילו זיין חבר האט אויך אחלק אין דעם שטיין אדער אין דעם שטיק האלץ פון דעסטוועגין נעמט ער איהם צוא אין גאנצען (נראה בפתין) אז דיא נגע איז גיזעהן גיווארע אין דיא ווענט (נוטל את שלו) נעמט ער צוא זיין וואנט (ומניח את של חברו) אונ זיין חברס וואנט לאזט ער שטיין : ג (בית שנראה בו נגע) מען האט גיזעהן אנגע אין אשטוב (היתה עליה על גביו) אויף דיא שטוב איז גיוועזן אבוידים (נותן את הקורות לעליה) גיט ער דיא בעלקעם צום בוידים . אונ ער שפארט זייא אונטער מיט זיילן . אונ דיא שטוב פון אונטען צו ווארפט ער (נראה בעליה) אויב דיא נגע איז גיזעהן גיווארען אויף דעם בוידים (נותן את הקורות לבית) גיט ער דיא בעלקעם צום שטוב (לא היתה עליה על גביו) אויב עס איז ניט גיוועזן קיין בוידים אויף דיא שטיב (אבניו ועציו ועפריו נתצין עמו) אלע שטיינער אונ האלץ אונ ערד וואס זענין גיבאהט מיט דיא שטוב ווערין צוא שטויסן מיט דיא שטוב (ומציל על המלבנים) דיא פירקאנטיגע ציגול וואס ליגען אויפן דאך דארף מען ניט צו שטויסין (ועל שריגי החלונות) דיא שטאחעטין וואס ביי דיא פענסטער דיא קינדער זאלין ניט אראפ פאלין דארף מען אויך ניט פאר ברענגען . רבי יהודה זאגט (מלבן הבנוי על גביו) דיא ברעט וואס ליגט אויף דיא וואנט מען זאל אויף איר לייגין דיא בעלקעם (ניתץ עמו) ווערט צו שטויסין מיט די וואנט (אבניו ועציו ועפריו מטמאין בכזית) די שטיינער אונ דיא האלץ אונ דיא ערד אזוי גרויס וויא אאייליבירט . איז מטמא . רבי אליעזר חסמא זאגט (במה שהן) וויא פיל עס איז פון דיא שטיינער אדער פון דיא האלץ אדער פון דיא ערד . אפילו קלענער וויא אאייליבירט איז אויך מטמא : ד (בית המוסגר)

והמוחלט מתוכו ומאחוריו. זה וזה מטמאין בביאה: ה הבונה מן המוסגר בטהור. חזר נגע לבית חולץ את האבנים. חזר על האבנים. הבית הראשון ינתץ. והאבנים ישמשו את הבית השני בסימנין: ו בית שהוא מיסך ע"ג בית המנוגע. וכן אילן שהוא מיסך על גבי בית המנוגע. הנכנס

המוסגר מטמא מתוכו . כדכתיב והבא אל הבית כל ימי הסגיר אותו יטמא עד הערב . והאבנים המנוגעי' עצמן . אפי' במוסגר מיטמאין מאחוריהן : והמוחלט מתוכו ומאחוריו . הנוגע בבית מאחוריו טמא . דכתיב במוחלט צרעת ממארת בבית טמא הוא . מה ת"ל טמא הוא . הוסיף לו שיהא טמא בין מתוכו בין מאחוריו : זה וזה מטמאין בביאה . לטמא כל הנכנס בתוכו : ה הבונה מן המוסגר בטהור . לאחר שחלץ וקצע וטח ונתן לו שבוע בתוך ימי הסגרו לקח מאותו בית האבנים .

ובנאן בבית אחר : חזר נגע לבית . המוסגר : חולץ את האבנים . שלקח ממנו ומסלקן מן הטסול וכן טמאים כטומאת הבית שנטלן ממש : חזר הנגע לאבנים . שנכנס בטהור : הבית . המוסגר ינתץ כאילו היו קבועים בו והכי אבנים נמי בעו נתיצה . אלא שממתין להם עד שישמשו הבית השני בסימנין דטעון הסגר . ודינו לכל דבר ככל בית שנראה' בו נגע בתחלה : ו בית שהוא מיסך על גבי בית המנוגע . כגון שבית המנוגע בנוי בתוך בית אחר . וכן אילן שבית המנוגע בנוי תחתיו:

אשטוב וואס האט אנגע אונ מען האט אים פר שלאסן (מטמא מתוכו) איז ער מטמא פון אינוועניג . אז מען שטעקט אריין די האנט אין שטוב אונ מען רירט אן די וואנט ווערט מען טמא (עיין תי"ט ותי"י אות כב) (והמוחלט) אונ אז מען האט שוין די שטוב מטמא געווען (מתוכו) סיי מען רירט אן אינוועניג (ומאחוריו) אונ סיי מען רירט אן פון אינדרויסן (ואויסוועניג) ווערט מען אלץ טמא (זה וזה) סייא די שטוב וואס מען האט פאר שלאסן אונ סיי די שטוב וואס מען האט מטמא געווען (מטמאים בביאה) אז מען קומט אריין אין שטוב אפילו מען רירט ניט אן ווערט מען טמא : ה (הבונה מן המוסגר בטהור) אשטוב וואס האט אנגע אונ מען האט ארויס גינומען די שטיינער וואס אויף זייא איז די נגע אונ ארום גיהאקט אונ בקלעבט אונ פאר שלאסן אויף זיבען טאג . אונ אין די זיבען טאג האט ער גינומען שטיינער פון די שטוב אונ האט איין גיבאהט אין איין אנדער שטוב וואס איז טהור (חזר נגע לבית) דער נאך איז צוריק גיקומען די נגע צו די פאר שלאסענע שטוב (חולץ את האבנים) זאל ער ארויס נעמען די שטיינער פון די פאר שלאסענע שטוב וואס ער האט איין גיבאהט אין די שטוב וואס איז טהור (חזר על האבנים) אויב די נגע איז צוריק גיקומען אויף די שטיינער וואס זענין איין גיבאהט אין די שטוב וואס איז טהור (הבית הראשון ינתץ) די ערשטע שטוב וואס איז גיוועזן פאר שלאסן זאל מען צו שטערן (והאבנים ישמשו את הבית השני בסימנין) אונ די שטיינער זאלין בלייבן אין די אנדערע שטוב מיט סימנים פון טומאה . דאס הייסט די שטוב וואס איז גיוועזן טהור איז גלייך ווייא אין איר וואלט איצט גיוועזן א נגע פון אנהייב אונ מען פאר שליסט איר אויף זיבען טאג נמיט די אלי איבעריגע דינים : ו (בית שהוא מיסך על גבי בית המנוגע) אשטוב וואס דעקט אריבער אויף די שטוב וואס אין איר איז די נגע . אויב די שטוב וואס אין איר איז די נגע שטייט אין איין אנדער שטוב (וכן אילן שהוא מיסך על גבי בית המנוגע) אונ אזוי אויב אבוים דעקט אריבער איבער די

הנכנס לחיצון טהור. דברי ראב"ע. א"ר אלעזר מה אם אבן אחת ממנו מטמא בביאה. הוא עצמו לא יטמא בביאה:
ז הטמא עומד תחת האילן והטהור עובר. טמא. הטהור עומד תחת האילן והטמא עובר. טהור. אם עמד טמא. וכן באבן המנוגעת. טהור. ואם הניחה. הרי זה טמא:
ח טהור שהכניס ראשו ורובו לבית טמא. נטמא. וטמא שהכניס ראשו ורובו לבית

הנכנס לחיצון טהור. דהאי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי ודמי לבית ועליה. דאי קאי מצורע בבית עליה טהור: ומה אם אבן אחת. שבבית המנוגע מטמאה כל אשר בבית: הבית כלו. שהוא תחת בית אחר לא כ"ש שיטמא כל מה שבתוך האילן והלכה כר' אלעזר: ז והטהור עובר טמא. דכתיב במצורע מחוץ למחנה מושבו מכאן שמושבו טמא הלכך כשהטמא עומד תחת האילן נעשה מקום האילן מושבו והטהור העובר שם טמא. אבל כשהטמא עובר ואינו עומד לפום שם אין זה קרוי מושבו ואע"פ שהטהור יושב שם טהור ואינו מקבל טומאה: ואם עמד טמא. נטמא מקום האילן ונטמא הטהור העובר שם: וכן באבן המנוגעת. אם אדם הנושאה עובר תחת האילן הטהור העומד שם לא נטמא: ואם הניחה טמא. והוא הדין אפי' לא הניחה אלא שעמד הנושאה: ח טהור שהכנים ראשו ורובו. בגיר מראשו ורובו לא חשיבא ביאה:

שטוב וואס אין איר איז דיא נגע. אויב דיא שטוב וואס אין איר איז דיא נגע שטייט אונטער אבוים (הנכנס לחיצון טהור) דער וואס גייט אריין אין דיא אויסוויינקסטע שטוב אדער אונטער דעם בוים איז טהור (דברי רבי אליעזר בן עזריה) אזו זאגט רבי אליעזר בן עזריה (אמר רבי אלעזר) האט רבי אלעזר גיזאגט (מה אם אבן אחת ממנו מטמא בביאה) אויב מען ברייננט אריין אין אשטוב איין שטיין פון אשטוב וואס אין איר איז דא אנגע. איז אלץ וואס אין שטוב טמא (הוא עצמו לא יטמא בביאה) אז דיא גאנצע שטוב וואס אין איר איז דא אנגע שטייט אין אשטוב. דארף געוויס אלץ וואס אין די איכוויינינכסטע שטוב טמא ווערין: ז (הטמא עומד תחת האילן) אמצורע ואקרעציגער איז גישטאנען אונטער אבוים (והטהור עובר) אונ אמענטש וואס איז טהור איז דורך גינאנגען אינטער דעם בוים (טמא) איז ער גיווארין טמא (הטהור עומד תחת האילן) דער טהור איז גישטאנען אונטער דעם בוים (והטמא עובר) אונ דער מצורע איז דורך גיגאנגען אונטער דעם בוים (טהור) דער טהור איז טהור אזוי וויא ער איז גיוועזן (אם עמד) אויב דער מצורע האט זיך אויך גישטעלט אונטער דעם בוים (טמא) איז דער טהור טמא גיווארין (וכן באבן המנוגעת) אויב הטהור איז גישטאנען אונטער אבוים אונ אמענטש האט דורך גיטראגין אונטער דעם בוים אשטיין וואס אויף איר איז דא אנגע (טהור) דער טהור אזוי וויא ער איז גיוועזן (ואם הניחה) אונ אוב מען חט דעם שטיין גילייגט אונטער דעם בוים (הרי זה טמא) איז דער טהור גיווארען טמא. ואונ אז דער מענטש וואס האט גיטראגין דעם שטיין האט זיך גישטעלט אונטער דעם בוים מיט דעם שטיין ווערט אויך דער טהור טמאו: ח (טהור שהכנים ראשו ורובו לבית טמא) אטהור האט אריין גישטעקט דעם קאפ אונ דאס גרעסטע טייל פון זיין גוף אין אשטוב וואס זיא איז טמא פון אנגע (נטמא) איז דער מענטש טמא גיווארין (וטמא שהכנים ראשו ורובו לבית טהור) אונ אז אמצורע האט אריין גישטעקט דעם קאפ אונ

לבית טהור - טמאהו. טלית טהורה שהכנים ממנה ג׳ על ג׳ לבית טמא, נטמאה. וטמאה שהכנים ממנה אפי׳ כזית לבית טהור טמאתו: מ׳ מי שנכנס לבית המנוגע. וכליו על כתפיו. וסנדליו וטבעותיו בידיו. הוא והן טמאין מיד. היה לבוש בכליו. וסנדליו ברגליו. וטבעותיו בידיו. הוא טמא מיד. והן טהורין. עד שישהא כדי אכילת פרס. פת

חטין

שהכנים ממנה שלש אצבעות על שלש אצבעות. חשיבא כאילו נכנסה כל הטלית כלה. אבל פחות מכן לא. דבציר משלש על שלש. אינה מקבלת טומאה ולא חשיבא: וטמאה. כגון טלית המנוגע שהכנים ממנ׳ כזית לבית טהור: טמאתו. דלצרעת אתקש למת. וטלית המנוגעת דמטמאה בביאה נפקא לן מקרא דכתיב ולצרעת הבגד ולבית. מקיש בגד לבית. מה בית מטמא בביאה דהא כתיב והבא אל הבית וכו׳ אף בגד מטמא בביאה. מנין לרבות את כלן כגון שתי וערב ועורות. ת״ל זאת תורת נגע צרעת בגד הצמר. מקיש כלן לבגד. מה בגד מטמא בביאה. אף כלן מטמאין בביאה: מ׳ וכליו על כתפיו. מקופלים ומונחים על כתיפיו דרך משוי: וטבעותיו בידיו. מונחים על פס ידו שלא כדרך מלבוש: הוא והן טמאין מיד. דקרינן נמי בכלים ובבא אל הבית יטמא: היה לבוש בכליו. דהשתא אין כליו טמאין. אלא מחמת דידיה: והן טהורים עד שישהא בכדי אכילת פרס. דכתיב והאוכל בבית יכבס את בגדיו והשוכב בבית יכבס את בגדיו. ותניא אין לי אלא אוכל ושוכב. לא אוכל ולא שוכב מנין. תלמוד לומר יכבס בגדיו ריבה. אם כן למה נאמר אוכל ושוכב. ליתן שיעור לבא אל הבית שאין טעון כבוס בגדים עד שישהא כדי שיעור אכילה כשהוא שוכב כלומר כשהוא מיסב. וכמה שיעור אכילה. כדי אכילת פרס. שהוא חצי ככר של ערוב. לדברי רש״י הס

ארבע

דאס גרעסטע טייל פון זיין גוף אין אשטוב וואס איז טהור (טמאוהו) האט ער מטמא גיוועזן אלץ וואס אין שטוב (טלית טהורה) אקלייד וואס איז טהור (שהכנים ממנה שלש על שלש לבית טמא) אונ ער האט אריין גיבראכט פון איר דריי פינגער דיא לייניג אונ דריי פינגער דיא ברייט אין אשטוב וואס איז טמא (נטמאה) איז דיא גאנצע קלייד טמא גיווארען (וטמאה) אקלייד וואס איז טמא. ווייל אין איר איז דא אנגע (שהכנים ממנה אפילו כזית לבית טהור) אונ ער האט אריין גיבראכט פון איר אשטיקול גרוים וויא אאיילבירט אין אשטוב וואס איז טהור (טמאתו) האט זיא מטמא גיוועזן אלץ וואס אין שטוב: ט (מי שנכנס לבית המנוגע) איינער איז אריין גיגאנגען אין אשטוב וואס אין איר איז דא אנגע (וכליו על כתפיו) אונ זיינע קליידער האלט ער אויף זיין אקסיל. ניט אן גיקלייד (וסנדליו וטבעותיו בידיו) זיינע שיך האלט ער אין האנט. אונ זיינע פינגערלאך האלט ער אויך אין האנט. ניט אן גיטאהן אויף דיא פינגער (הוא והן טמאין מיד) דער מענטש מיט דיא אלי זאכין ווערין באלד טמא. וויא זייא זענען נאר אריין גיקומען אין שטוב (היה לבוש בכליו) אז ער איז גיוועזן אן גיקלייד אין דיא קליידער (וסנדליו ברגליו) דיא שיך איז ער גיגאנגען אויף דיא פים (וטבעותיו בידיו) דיא פינגערלאך איז ער גיגאנגן אויף דיא פינגער (הוא טמא מיד) ער איז באלד טמא גיווארין (והן טהורין) אונ דיא זאכען זענין טהור (עד שישהא כדי אכילת פרס) סיידין ער ווארט אין שטוב ביז מען קען אויף עסין אשטיקול ברויט וואס איז גרוים וויא פיר איער. ווערין דיא זאכען אויך טמא

 פת

ארבע ביצים. ולדברי רמב"ם שלשה ביצים: כל גופו טמא. כגון שהוא עומד בחוץ
מיסב ואוכל בלפתן. שפעורו תוטע. מפאילו ולא נטמא כל זמן שלא הכניס ראשו ורובו:
אוכלן בנא לפתן. שמתוק טעם של לפתן. אינו דין שלא יטמא את מה שעליו עד
ממהר לאכול: י היה עומד בפנים. סוף בית שישהה כדי אכילת פרס. ורבי יהודה

המנגע: פשט ידיו לחוץ וטבעותיו בידיו. בגה מיירינגע בנותיו באלבשותיו דרך מלבוש ואם שהה כדי אכילת פרס טמאות. דבאר גופו גרילי. ואם היו בפס ידו דרך משאוי. מוכיח בתוספת' שהם טמאות מיד: בזמן שאין

חטין ולא פת שעורים. מיסב ואוכלן בלפתן: י היה עומד בפנים. ופשט ידו לחוץ. וטבעותיו בידיו. אם שהה כדי אכילת פרס. טמאות. היה עומד בחוץ ופשט ידו לפנים וטבעותיו בידיו. ר' יהודה מטמא מיד. וחכ"א עד שישהא כדי אכילת פרס. אמרו לרבי יהודה מה אם בזמן שכל גופו טמא. לא טימא את מה שעליו עד שישהא כדי אכילת פרס. בזמן שאין כל גופו טמא. אינו דין שלא יטמא את מה שעליו עד שישהה כדי

אומר מצינו שיפה כח הטמא לטמא. מכח הטהור לטהר. שהרי ישראל שמקבלים טומאה מצילין כלים בבית המנוגע. שאין מטמאין עד שישהה כדי אכילת פרס. ועו"ג ובהמה שאין מקבלים טומאה. אין מצילין כלים

אבילת

(פת חטין (ולא פת שעורים) ווייצענע ברויט אונ ניט גערשטענע ברויט. ווייצענע ברויט עסט מען געשווינדער וויא גערשטענע ברויט (מיסב) ער זאל זיצען אנגילעהנט. דס מיינט מען ער זאל ניט אין זינען האבען קיין אנדער זאך נאר צום עסין. עסט מען געשווינטער (ואוכלן בלפתן) ער זאל עסין די ברויט מיט אזו אזאך וואס מאכט גישמאק צו עסין. עסט מען געשווינדער: י (היה עומד בפנים) ער איז גישטאנען איננווייניג. אין דיא שטוב וואס אין איר איז דא די נגע (ופשט ידו לחוץ) אונ ער האט ארוס גישטעקט די האנט אויסווייניג (וטבעותיו בידיו) אונ די פינגערלאך זענען אויף זיינע פינגער (אם שהה כדי אכילת פרס) אויב ער האט גיזאמט אין שטוב אזו לאנג ביז מען קען אויף עסין אשטיקול ברויט גרוס וויא פיר אייער (טמאות) זענען דיא פינגערליך טמא (היה עומד בחוץ) ער איז גישטאנען אויסווייניג (ופשט ידו לפנים) אונ ער האט אריין גישטעקט די האנט אינווייניג. אין שטוב וואס אין איר איז אנגע (וטבעותיו בידיו) אונ דיא פינגערלאך זענען גיווען אויף זיינע פינגער (רבי יהודה מטמא מיד) רבי יהודה זאגט די פינגערלאך זענען באלד טמא (וחכמים אומרים) אונ דיא חכמים זאגין דיא פינגערלאך ווערין אנדערש ניט טמא (עד שישהא) ביז דין ער זאל זייא האלטין אזוי לאנג אין שטוב (כדי אכילת פרס) ביז מען זאל קענען אויף עסין אשטיקול ברויט גרויס וויא פיר אייער (אמרו לו לרבי יהודה) האבען דיא חכמים גיזאגט צו רבי יהודה (מה אם בזמן שכל גופו טמא) ווען אפלו דער גאנצער גוף איז טמא ווען ער איז אויך אין שטוב (לא טימא את מה שעליו עד שישהא כדי אכילת פרס) פון דעסטוועגין ווערט ניט טמא די זאכען וואס ער גייט אן גיקלייד סיידין ער זאמט אזו לאנג ביז מען קען אויף עסין אשטיקול ברויט גרויס וויא פיר אייער (בזמן שאין כל גופו טמא) ווען זיין גאנצער גוף איז ניט טמא. ער שטייט אויסווייניג (אינו דין) איז דען ניט געוויס אז דער דין דארף זיין (שלא יטמא את מה שעליו) עס זאל ניט טמא ווערין וואס ער גייט אן גיקלייד (עד שישהא כדי אכילת פרס) סיידין

בבית המנוגע. שהבגדים שעליהם טמאים מיד. ואין הלכה כרבי יהודה: **יא** עד ארבע אמות. קסבר ר"ש למעלה מארבע אמות רשותא אחריתא הוא דקומתו של אדם בינוני. שלש אמות. ואמה לפשוט ידים ורגלים. ואין הלכה כרבי שמעון: כלים מיד טמאים: כלומר כלים שאמרנו עד הקורות לת"ק ועד ד' אמות לר"ש. מיד הן מיטמאין כשנכנס מצורע לבית המנוגע: כדי הדלקת הנר. כשנכנס ברשות מודה ר' יהודה דמיטמאין מיד. ולא פליגי אלא כשנכנס שלא ברשות. משום דמושבו של מצורע מטמא כדאמרן וכשנכנס ברשות הוי מושבו מיד אבל כשנכנס שלא ברשות לא הוי מושבו. אלא אם כן שהה כדי הדלקת הנר דלא אפקיה. ואם לא שהה כדי הדלקת הנר לא הוי מושבו. דהאי דלא אפקיה. משום דטרוד בהדלקת הנר דהיינו שעתא או דימות הוא ולא מצי נפיק ליה: **יב** נכנס לבית הכנסת. מצורע שבא ליכנס לבית הכנסת:

אבילת פרס: **יא** מצורע שנכנס לבית. כל הכלים שיש שם טמאין. אפילו עד הקורות. רש"א עד ד' אמות. כלים מיד טמאין. ר"י אומר אם שהה כדי הדלקת הנר: **יב** נכנס לבית הכנסת עושים לו מחיצה גבוהה עשרה טפחים. על רוחב ד' אמות. נכנס ראשון ויוצא אחרון. כל המציל צמיד פתיל באהל המת. מציל צמיד פתיל

עושים לו מחיצה גבוהה י' טפחים. דפחות מעשרה אינה חשובה מחיצה להכי: ברוחב ד' אמות. כנגד ד' אמות של תפלה. אי נמי משום דזהו שעור מקומו של אדם. כדאמרי' בערובין בפ' מי שהוציאוהו [דף מח]: נכנס ראשון ויוצא אחרון. כדי שלא יטמאו העומדים בבית הכנסת בכניסתו וביציאתו כששוהה עובר מן הפתח ועד המחיצה דחיישינן שמא יעמוד מעט בשעה שהוא עובר. ויטמאו כל העומדים שם: כל המציל בצמיד פתיל. כגון כלי חרס וכל הנהו דחשיב במס' כלים פ' ואלו כלים מצילים:

פידין ער זאל זאמען אזו לאנג ביז מען קען אויף עסין אשטיקל ברויט גרוס ווי פיר אייער: **יא** (מצורע שנכנס לבית) אמצורע איז אריין גיגאנגען אין אשטוב וואס איז טהור (כל הכלים שיש שם טמאין) אלי כלים וואס זענין אין שטוב זענין טמא (אפילו עד הקורות) אפילו ביז צום בעלעק. רבי שמעון זאגט אלי כלים וואס ליגען אין שטוב (עד ארבע אמות) ביז פיר איילין דיא הייך זענען טמא. און וואס העכער וויא פיר איילין איז טהור (כלים מיד טמאין) דיא כלים וואס דער ערשטער תנא זאגט אז ביז צום בעלעק איז טמא. און רבי שמעון זאגט אז ביז פיר איילין איז טמא ווערין טמא באלד וויא דער מצורע קומט נאר אריין אין שטוב (עיין הרע"ב ותי"ט ות"י). רבי יהודה זאגט (אם שהה כדי הדלקת הנר) אויב ער האט גיזאמט אין שטוב אזו לאנג ביז מען קען אנציגדען אליכט. ווערט אלין וואס אין שטוב טמא. און אויב ער האט ניט גיזאמט אזוי לאנג. איז ניט טמא גיווארין דיא כלים פון שטוב (עיין בהרע"ב): **יב** (נכנס לבית הכנסת) אז דער מצורע וויל אריין גיין אין שוהל (עושים לו מחיצה גבוהה עשרה טפחים) מאכט מען פאר אים אוואנט הוך צעהן טפחים (על רוחב ארבע אמות) און ברייט פיר איילין אויף פיר איילין (נכנס ראשון) ער זאל אריין גיין אין שוהל דער ערשטער (ויוצא אחרון) און ער זאל ארויס גיין דער לעצטער (כל המציל צמיד פתיל באהל המת) אלע כלים וואס זענין פאר מאכט מיט אדעק פון אויבן. און זייא שטייען אין אשטוב וואס דארט ליגט אמת. און דיא כלי און אלץ וואס אין איר איז דא איז טהור (מציל צמיד פתיל בבית המנוגע) אויב אזו א כלי מיט אצוגימאכטין דעק שטייט אין אשטוב וואס אין איר איז דא אנגע.

כל המציל מכוסה באהל המת . כגון בור חרס על מים מקום כלי למים מה מים שלא
ודות דלא בעי צמיד פתיל . אלא כסוי . נעשה בהן מלאכה . אף כלי שלא נעשה בו
כלתנן במסכת אהלות פרק התנור [משנה מלאכה : רביעית · משום דכתיב (שם) בדם
ו' . והלכה כרבי יוסי : הצפור השחוטה ובמים החיים . מים חיים

ביצד מטהרין פיילי . מזרק . השותים במזרקי יין (עמוס ו) מתרגמי' דשתיין בפיילי חמר: חדשה . דכתיב (ויקרא יד) אל כלי

ביצד פתיל בבית המנוגע. וכל המציל מכוסה באהל המת. מציל מכוסה בבית המנוגע. דר"מ. ר' יוסי אומר כל המציל צמיד פתיל באהל המת. מציל מכוסה בבית המנוגע· כל המציל מכוסה באהל המת· אפילו מגולה בבית המנוגע· טהור :

שדם הצפור ניכר בהן ושערו חכמים רביעית : מים חיים . שלעולם נובעים ואינן פוסקים : צפרים דרור . שדרו' בבית כבשדה : וקוברה

פי"ד **ביצד** מטהרין את המצורע . היה מביא פיילי של חרש חדשה . ונותן לתוכה רביעית מים חיים· ומביא שתי צפרים דרור . שחט את אחת מהן על כ"ח · ועל מים חיים . חפר וקוברה בפניו .

איז אויך דיא כֵּלִי אונ אַלְץ וָואס אִין דִיא כֵּלִי טָהוֹר (וְכָל הַמַּצִּיל מְכוּסֶּה בְּאֹהֶל הַמֵּת) אוּנ אַלֶע זַאכִין וָואס זֶענֶען דָא אִין אַשְׁטוּבּ וָואס דָארְט לִיגְט אַמֵת . אַז זַייא זֶענֶען נָאר צוּא גִידֶעקְט . אֲפִילוּ נִיט בַּקְלֶעבְּט אַרוּם . אִיז אַלְץ וָואס אִינְוֶוייניג טָהוֹר (דְהַיְינוּ אַגְרוּבּ וָואס אִין שְׁטוּבּ) (מַצִּיל מְכוּסֶּה בְּבֵית הַמְנוּגָע) אוֹיבּ דִיא גְרוּבּ אִיז אִין אַשְׁטוּבּ וָואס אִין אִיר אִיז דָא אַנֶגַע . אוּנ דִיא גְרוּבּ אִיז צוּ גִידֶעקְט . אִיז אַלְץ וָואס אִין דִיא גְרוּבּ טָהוֹר (דִבְרֵי רַבִּי מֵאִיר) אַזוֹי זָאגְט רַבִּי מֵאִיר . רַבִּי יוֹסִי זָאגְט (כָּל הַמַּצִּיל צָמִיד פָּתִיל בְּאֹהֶל הַמֵּת) אַלֵי כֵּלִים אַז זַייא שְׁטֵייעֶן אִין אַשְׁטוּבּ וָואס דָארְט לִיגְט אַמֵת . דַארְף דִיא כֵּלִי זַיין צוּ גִידֶעקְט אוּנ אַרוּם בַּקְלֶעבְּט וֶועט זַיין טָהוֹר וָואס אִין אִיר לִיגְט . אָבֶּער אַז זִיא אִיז נָאר צוּ גִידֶעקְט נִיט בַּקְלֶעבְּט . אִיז נִיט טָהוֹר וָואס אִינְוֶוייניג לִיגְט (מַצִּיל מְכוּסֶּה בְּבֵית הַמְנוּגָע) אוֹיבּ דִי כֵּלִי שְׁטֵייט אִין אַשְׁטוּבּ וואס אִין אִיר אִיז דָא אַנֶגַע . אַז זִיא אִיז נָאר צוּ גִידֶעקְט אֲפִילוּ נִיט בַּקְלֶעבְּט . אִיז אוֹיךְ טָהוֹר אַלְץ וָואס אִין אִיר אִיז דָא (וְכָל הַמַּצִּיל מְכוּסֶּה בְּאֹהֶל הַמֵּת) אוּנ אַלְץ וָואס דַארְף זַיין צוּ גִידֶעקְט אִין אַשְׁטוּבּ וָואס דָארְט לִיגְט אַמֵת . וֶועט וָואס לִיגְט אִינְוֶוייניג טָהוֹר זַיין . אָבֶּער אַז עֶס וֶועט נִיט זַיין צוּ גִידֶעקְט וֶועט נִיט זַיין טָהוֹר וָואס אִינְוֶוייניג לִיגְט (דְהַיְינוּ אַגְרוּבּ) (אֲפִילוּ מְגוּלָּה בְּבֵית הַמְנוּגָע טָהוֹר) אוֹיבּ עֶס אִיז דָא אגרוּבּ אִין אַשְׁטוּבּ וָואס אִין אִיר אִיז דָא אַנֶגַע . אֲפִילוּ דִיא גְרוּבּ אִיז נִיט צוּ גִידֶעקְט . אִיז אוֹיךְ טָהוֹר אַלְץ וָואס אִין אִיר לִיגְט :

פרק יד א (כֵּיצַד מְטַהֲרִין אֶת הַמְצוֹרָע) וִויא אִיז דֶער כֹּהֵן מְטַהֵר אַמְצוֹרָע (הָיָה מֵבִיא פַּיילִי שֶׁל חֶרֶשׂ חֲדָשָׁה) מֶען הָאט גִיבְּראכְט אַעֶרְדֶענֶעם קְרִיגוּל אַנַייעֶם (וְנוֹתֵן לְתוֹכָהּ רְבִיעִית מַיִם חַיִּים) מֶען הָאט אַרַיין גִינָאסֶען אִין קְרִיגוּל אַפֶערְטִיל לוֹג וַאזוֹי אַמָאס וַואסֶער פוּן אַזוֹ אַקְוַואל וָואס אִין אִים אִיז אֵייבִּיג דָא וַואסֶער (וּמֵבִיא שְׁתֵּי צִפֳּרִים דְּרוֹר) אוּנ מֶען בְּרֵיינְגְט צְוֵויי פֵייגְלַאךְ פְרַייֶע (וָואס וֶוערִין נִיט אוּנְטֶער טֶענִיג צוּם בַּעַל הַבַּיִת וֶוען זַייא זֶענֶען אִין אַשְׁטוּבּ) (שָׁחַט אֶת אַחַת מֵהֶן עַל כְּלִי חֶרֶשׂ וְעַל מַיִם חַיִּים) אוּנ עֶר שֶׁעכְט אֵיין פֵייגִיל אוֹיף דִיא וַואסֶער וָואס אִיז אִין דִיא עֶרְדֶענֶע כֵּלִי (חָפַר וְקוֹבְרָהּ בְּפָנָיו) עֶר גְרָאבְּט

נטל עץ ארז ואזוב ושני תולעת. וכרכן בשירי הלשון. והקיף להם ראשי אגפים. וראש הזנב של שניה. טבל והזה שבע פעמים לאחר ידו של מצורע. ויש אומרים על מצחו. וכן היה מזה על השקוף שבבית מבחוץ: ב בא לו לשלח את הצפור החיה. אינו הופך פניו לא לים ולא לעיר ולא למדבר. שנא' (ויקרא יד) ושלח את הצפור החיה אל מחוץ לעיר אל פני

בפניו. לפי שאסור' בהנאה: ושני תולעת. לשון של צמר צבוע שני. כרמז"י בלע"ז: וכרכן בשירי לשון. עץ ארז ואזוב ושני תולעת היה מניחן יחד. והלשון יולא ועודף על עץ ארז ואזוב. והיה כורכן בו דהוו שלשתן באגודה אחת: והקיף. ל' סמיכה והקרבה. כמו (כ"ה ד' לב) מקיפים שתי חביות. לתרום שלא מן המוקף. כלומר היה סומך להן ראשי אגפים וראש הזנב של הצפור החי'.

וטובל כלן ביחד בדם ובמי' שבכלי חרס: לאחר ידו. ע"ג ידו של מצורע: ויש אומרים על מצחו. ואין הלכה כיש אומרים: על השקוף. של בית שהוא מנוגע: ב לא לים. אם הוא בעיר היושבת על שפת הים: ולא למדבר. אם העיר יושבת אלל המדבר: שנאמר ושלח את הצפור החיה אל מחוץ לעיר אל פני השדה. מכאן שאינו הופך פניו לעיר:

אַנְרִיבּוּל אִין דִּיא עֶרְד אוּנ בַּאנְרָאבְּט דִּיא גִישְׁאכְטֶענֶע פֵייגוּל. פַאר דֶעם מְצוֹרָע. דֶער מְצוֹרָע זָאל זֶעהְן אז מֶען בַּאנְרָאבְּט איר (נָטַל עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב וּשְׁנִי תוֹלַעַת) דֶער נָאךְ נֶעמְט עֶר אַצְוַויי פוּן אַטֶענֶען בּוֹים. אוּנ אַצְוַויג פוּן אַנִידֶערִיג בּוֹימִיל. וָואס וַואקְסְט נִידֶערִיג בַּייא דִּיא עֶרְד. אוּנ אַשְׁטִיקוּל וָואל אוּם גִיבַּארְשְׁטִין וִויא אַצוּנְג אוּנ גִיפַארְבְּט רוֹיט קַארְמַאזִין. אוּנ עֶר הָאט דִּיא דְרַיי זַאכֶען. דֶעם עֵץ אֶרֶז. אוּנ דֶעם אֵזוֹב. אוּנ דֶעם תּוֹלַעַת שָׁנִי צוּ זַאמֶען גִילֵייגְט גְלַייךְ. אוּנ דִּיא וָואל אִיז גִיוֶועְן לֵייגְנֶער וִויא דִּיא צְווייא זַאכֶען (וְכָרְכָן בְּשִׁירֵי הַלָּשׁוֹן) הָאט עֶר מִיט דִּיא אִיבְּרִיגֶע שְׁטִיקוּל וָואל צַארוּמְגֶעוִויקוּלְט אַלֶע דְרַייא זַאכֶען צוּ זַאמֶען (וְהִקִּיף לָהֶם רָאשֵׁי אַגַפַּיִים וְרֹאשׁ הַזָּנָב שֶׁל שְׁנִיָּה) אוּנ עֶר הָאט גִינוּמֶען דִּיא שְׁפִּיצֶען פוּן דִּיא פְלִיגְלֶען אוּנ דֶעם עֶק פוּן וֶויידִיל. פוּן דִּיא אַנְדֶערֶע פֵייגִיל דִּיא לֶעבֶּעדִיגֶע. אוּנ הָאט זַייא גִילֵייגְט נָאנְט צוּם עֵץ אֶרֶז אוּנ אֵזוֹב אוּנ תּוֹלַעַת שָׁנִי. דִּיא אַלֶע זַאכֶען צוּ זַאמֶען (טָבַל) הָאט עֶר אַיינְגִיטוּנְקְט אִין דִּי בְּלוּט וּפוּן דִּי גִישְׁאכְטֶענֶע פֵייגוּל) אוּנ אִין דִּיא וַואסֶער וָואס אִין עֶרְדֶענֶעם קְרִיגוּל וְדִיא וַואסֶער מִיט דִּיא בְּלוּט זֶענֶען גִיוֶוען צוּ זַאמֶען אִין קְרִיגוּל) (וְהִזָּה שֶׁבַע פְּעָמִים לְאַחַר יָדוֹ שֶׁל מְצוֹרָע) אוּנ עֶר הָט גֶעשְׁפְּרִיצְט זִיבֶּען מָאהְל אוֹיף דִּיא הַאנְט פוּן מְצוֹרָע פוּן אִינְטֶען (וְיֵשׁ אוֹמְרִים עַל מִצְחוֹ) אוּנ אַנְדֶערֶע זָאגִין אוֹיפִין שְׁטֶערִין הָאט עֶר גֶעשְׁפְּרִיצְט (וְכַךְ הָיָה מַזֶּה עַל הַשָּׁקוֹף שֶׁבַּבַּיִת מִבַּחוּץ) אוּנ אַזוֹ הָאט עֶר גֶעשְׁפְּרִיצְט אוֹיף דֶעם בֶּעלֶעק וָואס אִיבֶּער דִּיא טִיר. פוּן אוֹיסְוֵיינִיג פוּן דִּיא שְׁטוּבּ וָואס אִין אִיר אִיז דָא אַנֶגַע: ב (בָּא לוֹ לְשַׁלַּח אֶת הַצִּפּוֹר הַחַיָּה) עֶר אִיז גִיקוּמֶען אַוֶועק צוּ שִׁיקֶען דִּיא לֶעבֶּעדִיגֶע פֵייגוּל (אֵינוֹ הוֹפֵךְ פָּנָיו לֹא לַיָּם) אוֹיבּ עֶר וואנְט אִין אַשְׁטָאט וָואס בַּיי דֶעם יַם. זָאל עֶר נִיט שְׁטֵיין מִיט דֶעם פָּנִים צוּם יַם (וְלֹא לָעִיר) אוֹיבּ עֶר שְׁטֵייט אוֹיסֶער דִּיא שְׁטָאט זָאל עֶר נִיט שְׁטֵיין מִיט דֶעם פָּנִים צוּם שְׁטָאט (וְלֹא לְמִדְבָּר) אוֹיבּ עֶר וואנְט אִין אַשְׁטָאט וָואס בַּייא דֶער מִדְבָּר. זָאל עֶר נִיט שְׁטֵיין מִיט דֶעם פָּנִים צוּם מִדְבָּר (שֶׁנֶּאֱמַר) ווארוּם עֶס אִיז גִיזָאגְט גִיווארִין אִין דִּיא תּוֹרָה (וְשִׁלַּח אֶת הַצִּפּוֹר הַחַיָּה) עֶר זָאל אַוֶועק שִׁיקֶען דִּיא לֶעבֶּעדִיגֶע פֵייגִיל (אֶל מִחוּץ לָעִיר) צוּם

פני השדה. באלו לגלח את המצורע. העביר תער על כל בשרו. וכבס בגדיו וטבל. טהור מלטמא בביאה. והרי הוא מטמא כשרץ. נכנס לפנים מן החומה. מנודה מביתו שבעת ימים. ואסיר בתשמיש המטה:

ג ביום השביעי מגלח תגלחת שניה כתגלחת הראשונה. כבס בגדיו וטבל. טהר מלטמא כשרץ. והרי הוא טבול יום. אוכל במעשר. העריב שמשו אוכל בתרומה. הביא כפרתו אוכל בקדשים. נמצאו ג' טהרות

העביר תער על כל בשרו. לאו דוקא. שלא היה מגלח אלא כל מקום כנוס שער [ונראה לאפוקי שער] בית הסתרים. דאמר קרא (ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו כלל. את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו פרט ואת כל שערו יגלח חזר וכלל. כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט. מה הפרט מפורש מקום כנוס שער ונראה. אף כל מקום כנוס שער ונראה. ותגלחת ראשונה שמגלח בזמן חלוטו. למודה בגזירה שוה מתגלחת שניה. שמגלח שניה לאחר שספר ז' ימים.

מה תגלחת האמורה בימי ספרו פרט לבית הסתרים. אף תגלחת האמורה בימי גמרו. פרט לבית הסתרים: טהור מלטמא בביאה. ומלטמא משכב ומושב. כדרך שהיה מטמא בימי חלוטו: מטמא כשרץ. לטמא אדם ובגדים במגע אבל לא במשא: מנודה בביתו. לענין זה שאסור בתשמיש המטה. דכתיב (ויקרא יד) וישב מחוץ לאהלו. ואין אהלו אלא אשתו. וכן הוא אומר (דברים ה) שובו לכם לאהליכם כשהתיר להם תשמיש המטה. לאחר מעמד הר סיני: ג טהור

דאמר בימי חלוטו וגלח את כל שערו וכו'. מלטמא כשרץ. ופוסל תרומה [יתו לה]:
ונאמר בימי ספרו יגלח את כל שערו וכו'. ושלש טהרות ביולדת. וה"ה בזב בעל שלש

אויסווייניג פון שטאט (אל פני השדה) א יפין פעלד. דארף ער שטיין מיט דעם פנים צום פעלד ניט מיט דעם פנים צום שטאט (בא לו לגלח את המצורע) ער איז געקומען אפ גאלין דעם מצורע (העביר תער על כל בשרו) איז דורך געגאנגען מיט אמאל מעסער אויף זיין גאנצין לייב. וואו עס איז דא א ביסול האר צו זאמען דיא האר ווערט געזעהן. דאס האט מען אפ געגאלט (וכבס בגדיו) אונ ער האט גיוואשין דיא קליידער (וטבל) אונ ער האט זיך גוטבל גיוועז (טהור מלטמא בביאה) אז ער קומט אריין אין א שטוב ווערט ניט טמא דיא כלים פון שטוב (והרי הוא מטמא כשרץ) ער איז מטמא אזוי וויא א שרץ. אז ער רירט אן אמענטשין אדער קליידער ווערין זייא טמא (נכנס לפנים מן החומה) ער מעג אריין גיין אינוויניג פון דיא מויער פון ירושלים. דאס הייסט ער מעג זיין אין ירושלים (מנודה מביתו שבעה ימים) ער זאל זיין דער ווייטערט פון זיין ווייב זיבען טאג. דאס מיינט מען (שאסור בתשמיש המטה) ער טאר ניט זיין ביי זיין ווייב: ג (ביום השביעי) דעם זיבעטען טאג (מגלח תגלחת שניה) זאל ער זיך אפ גאלין נאך אמאחל (כתגלחת הראשונה) אזוי וויא ער האט זיך אפ גיגאלט דעם ערשטין מאהל (כבס בגדיו וטבל) אז ער האט גיוואשין זיינע קליידער אונ האט זיך טובל גיוועז (טהר מלטמא כשרץ) איז ער שוין טהור פון צוא מטמא זיין וויא א שרץ (הרי הוא טבול יום) ער הייסט א טבול יום ווער האט זיך היינט טובל גיוועז. אז ער רירט אן תרומה ווערט זיא פסול (אוכל במעשר) ער מעג עסין מעשר שני (העריב שמשו) אז דיא זוהן גייט אונטער (אוכל בתרומה) מעג ער עסין תרומה. אויב ער איז אהין (הביא כפרתו) אז ער האט שוין גיבראכט זיינע קרבנות (אוכל בקדשים) מעג ער עסין קרבנות (נמצאו שלש טהרות

רחיות וזבה דבכלהו טבל ועלה אוכל במעשר . העריב שמשו אוכל בתרומה . הביא כפרתו אוכל בקדשים . הרי ג' טהרות . והאי דנקט יולדת טפי מזב וזבה . משום דב ולדה כתיב בהדיא (ויקרא יב) וכפר עליה הכהן וטהרה. לאכילת קדשים : ד והלוים .

בעת שנבחרו לשירות במדבר . ואינה נוהגת לדורות : ה מצותן שיהיו שוות . דלכתוב רחמנא צפרים . ומעוט צפרים שתים . שתי דכתב רחמנ' למה לי . אלא ללמד שיהיו שתיהם שוות: נמצאת טרפה כו' . דחיות כתיב . פרט לטרפו': תמות המשתלחת .

טהרות במצורע . וג' טהרות ביולדת : ד שלשה מגלחין . ותגלחתן מצוה . הנזיר והמצורע . והלוים . וכלן שגלחו שלא בתער או ששיירו שתי שערות . לא עשו כלום : ה שתי צפרים מצותן שיהו שוות במראה . ובקומה . ובדמים . ולקיחתן כאחד . אע"פ שאינם שוות כשרות . לקח אחת היום ואחת למחר . כשרות . שחט אחת מהן ונמצא שלא דרור . יקח זוג לשניה הראשונה מותרת באכילה . שחטה ונמצאת טרפה יקח זוג לשניה . הראשונה מותרת בהנאה . נשפך הדם תמות המשתלחת .

במצורע) ווערט גיפונען אז ביי אמצורע איז דא דריי ערליא טהרות . איין מאהל ווערט ער טהור אריין צו גיין אין אשטוב . דער נאך ווערט ער טהור צוא עסין מעשר אונ תרומה . דער נאך ווערט ער טהור צו עסין קרבנות (ושלש טהרות ביולדת) אונ דריי ערליי טהרות איז דא ביי אגעווינערין . נאך דער טבילה מעג זיא עסין מעשר . אז דיא זוהן גייט אונטער מעג זיא עסין תרומה . נאך די קרבנות אירי מעג זיא עסין פון קרבנות : ד (שלשה מגלחין) דריי ערליי מענטשין זענען דא וואס דארפין זיך אפ שערין (ותגלחתן מצוה) אונ זייער אפ שערין איז אמצוה . הנזיר . אונ המצורע . אונ דיא לוים ווען זיא זענען גיוועז אין דער מדבר (וכולן) אונ דיא אלע (שגלחו שלא בתער) אויב זייא האבין זיך אפ גיגאלט ניט מיט אגאל מעסער (או ששיירו שתי שערות) אדער זייא האבין גילאזין צווייא האר ניט אפ גיגאלט (לא עשו כלום) האבען זייא גאר ניט גיטאהן . איז גלייך וויא זייא וואלטין זיך גאר ניט אפ גיגאלט : ה (שתי צפרים) דיא צווייא פייגלאך וואס אמצורע דארף ברייגען (מצותן) דיא מצוה איז (שיהו שוות) זייא זאלען זיין גלייך (במראה) אין קאלאר (ובקומה) אין דיא הייך (ובדמים) אונ אין געלט עס זאל ניט קאסטין איינער טייערער וויא דער אנדערער (ולקיחתן כאחד) מען זאל זייא קויפען ביידע צוא זאמען אין איין מאהל (אף על פי שאינם שוות) אפילו זייא זענען ניט גלייך (כשרות) זענען זייא אויך כשר (לקח אחת היום ואחת למחר) אז ער האט גיקויפט איינע היינט אונ איינע מארגין (כשרות) זענין זייא אויך כשר (שחט אחת מהן ונמצאת שלא דרור) אז ער האט גישאכטין איינע פון זייא אונ עס איז גיפונען גיווארען אז זיא איז ניט קיין פרייע . אונ דיא עבעדיגע איז אפרייע (יקח זוג לשניה) זאל ער צוא קויפין אפאר נאך איינע צו דיא אנדערע וואס לעבט . אונ מען זאל איינע שעכטין (הראשונה) דיא ערשטע וואס מען האט גישאכטין (מותרת באכילה) מעג מען עסין (שחטה ונמצאת טרפה) מען האט איר גישאכטין אונ עס איז גיפונען גיווארין אז זיא איז ג ווען אקראנקע . זיא האט ניט גיקענט לעבין (יקח זוג לשניה) זאל ער צו קויפין אפאר נאך איינע צו דיא אנדערע וואס לעבט . אונ מען זאל איינע שעכטין (הראשונה) דיא ערשטע וואס מען הט גישאכטין (מותרת בהנאה) מעג מען פון איר הנאה האבין (נשפך הדם) אויב דיא בלוט איז אויס גיגאסען גיווארען (תמות המשתלחת) דיא וואס מען דארף אוועק שיקען זאל מען ניט

מתה המשתלחת. ישפך הדם: ו מצות עץ ארז ארכו אמה. ועביו כרביע כרע המטה. אחד לשנים ושנים לארבעה. מצות אזוב. לא אזוב יון לא אזוב כוחלי לא אזוב רומי לא אזוב מדברית. ולא כל אזוב שיש לו שם לווי : ז ביום השמיני היה מביא ג' בהמות. חטאת. ואשם. ועולה. והדל היה מביא חטאת העוף ועולת העוף: ח בא לו אצל האשם. וסמך שתי ידיו עליו ושחטו. וקבלו ב' כהנים את דמו. אחד בכלי. ואחד ביד. זה שקבל בכלי. בא וזרקו על קיר מזבח. וזה שקבל ביד. בא לו אצל המצורע. והמצורע טבל

יניחנה עד שתמות מאלי' : ו כרביע כרע המטה. כדמפרש ואזיל שמחלק כרע המטה לשנים. ואלו השני' מחלקן לארבע' וזהו רביע כרע. וקמל"ן דמלוה לגמנה שיהיה רביע כרע לא פחות ולא יותר : שם לווי. שמלוין ומחברין אותו לדבר אחר. אזוב יון. אזוב כותלי. אזוב רומי : ז ביום השמיני. כשגלח בשביעי מבי' קרבנותיו בשמיני. אבל אם שהה ולא גלח אלא בשמיני. מביא קרבנותיו בתשיעי. לפי שטעון הערב שמש. בין גלוח להבאת קרבנותיו : ח וסמך שתי ידיו עליו. וקודם סמיכה היה טעון תנופה. שהאשם מצורע טעון תנופ' חי: ואחד ביד. דכתיב (ויקרא יד) ולקח הכהן ונתן על תנוך אזן

געגין עסן ביז זיא ווערט פייגערין (מתה המשתלחת) אויב דיא וואס מען דארף אוועק שיקען איז גיפייגערט דער נאך וויא מען האט שוין דיא אנדערע גישאכטין (ישפך הדם) זאל מען אויס גיסען דיא בלוט פון דיא גישאכטענע : ו (מצות עץ ארז) דיא מצוה איז דער צווייג פון דעם טענענבוים זאל זיין (ארכו אמה) דיא ליינג אאייל (ועביו) אונ דיא גרעב זאל זיין (כרביע כרע המטה) וויא אפערטיל פוס פון אבעט (אחד לשנים) איין פוס פון אבעט צוא שפאלט מען אויף צוויי טייל (ושנים לארבעה) אונ דיא צוויי צושפאלט מען אויף פיר. אונ וויא גראב דיא פערטיל פוס איז אזוי גראב זאל זיין דער צווייג פון טענענבוים. ניט דינער אונ ניט גרעבער (מצות אזוב) דיא מצוה איז מען זאל ברייננגען אזוב (לא אזוב יון) ניט אזוב יון (לא אזוב כוחלי) ניט אזוב כוחלי (ולא אזוב רומי) ניט אזוב רומי (לא אזוב מדברי) ניט אזוב מדברי (ולא כל אזוב שיש לו שם לווי) אונ ניט אלע אזוב וואס האבען אביי נאמען. נאר אזעלכע אזוב וואס מען רופט אים אזוב אליין :
ז (ביום השמיני) דעם אכטין טאג (היה מביא בהמות) האט ער גיבראכט קרבנות. אחטאת אונ אאשם אונ אעולה (והדל) אארעם מאן (היה מביא) האט גיבראכט (חטאת העוף ועולת העוף) אטאהב אחטאת אונ אטאהב אעולה. דער אשם האט גימוזט זיין אבהמה :
ח (בא לו אצל האשם) ער איז גיקומען צום אשם אונ האט אים אויף גיהויבען. דער נאך (וסמך שתי ידיו עליו) האט ער ארויף גילייגט זיינעביידע הענט אויף אים (ושחטו) אונ מען האט אים גישאכטין (וקבלו שני כהנים את דמו) אונ צוויי כהנים האבען צוא גינומען דיא בלוט (אחד בכלי) איין כהן האט גינומען דיא בלוט אין אכלי (ואחד ביד) אונ איין כהן האט גינומען דיא בלוט אין זיין לינקע האנט (זה שקבל בכלי) דער כהן וואס האט גינומען דיא בלוט אין אכלי (בא) איז גיקומען מיט ד בלוט (וזרקו על קיר המזבח) אונ האט געשפריצט אויף דעם וואנט פון מזבח (וזה שקבל ביד) אונ דער כהן וואס האט גינומען דיא בלוט אין האנט (בא לו אצל המצורע) איז גיקומען מיט דיא בלוט צום מצורע (והמצורע טבל בלשכת המצורעים) אונ דער מצורע האט זיך טובל גיוועזן אין דער

בלשכת המצורעים. בא ועמד בשער ניקנור. ר' יהודה אומר לא היה צריך טבילה: ט הכניס ראשו ונתן על תנוך אזנו. ידו. ונתן על בהן ידו. רגלו. ונתן על בהן רגלו. רבי יהודה אומר שלשתם היה מכנים כאחד. אין לו בהן יד. בהן רגל. אוזן ימנית. אין לו טהרה עולמית: רבי אליעזר אומר נותן הוא על מקומן. רש"א אם נתן על של שמאל יצא: י נטל מלוג השמן. ויצק לתוך כפו של חברו. ואם יצק לתוך כף עצמו

המטהר. אם נתינה בעצמו של כהן אף קבלה בעצמו של כהן: לא היה צריך טבילה. שכבר טבל מבערב. כדכתיב (ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח וכו' וכבס בגדיו ורחץ בשרו במים. וחכ"א הואיל והיה עלול לטומאה שמא לא שמר עצמו בטהר' כראוי ונטמא אחר שטבל לפיכך צריך טב"ל אחרת מספק. והלכה כחכמים:
ט הכניס ראשו. לפי שעזרת ישראל אין מחוסר כפורי' נכנס לה ודם האשם היה נפסל ביוצא אם יצא חוץ לעזרה. לפיכך היה המצורע עומד בשער ניקנור. שהוא בין עזרת נשים לעזרת ישראל. ומכניס ראשו לתוך העזרה. עד שנותנים המתט' על תנוך אזנו ומכני' ידו ורגלו עד שיתן על בהונותיו: תנוך. זה גדר האמצעי של אזן: ר"י אומר וכו'. ואין הלכה כר' יהודה: אין לו טהרה עולמית. דבעינן כדכתיב בקרא. ודוקא שנקטעה אזנו או בהונותיו לאחר שנזקק לטהרה: רבי אליעזר אומר נותן הוא על מקומן. דלא בעינן כדכתיב בקרא ואין הל' כר' אליעזר וכן אין הלכה כר"ש דאמר אם נתן על שמאל יצא:
י נטל מלוג השמן. שהעלה את הלוג עם האשם במקום שחיטתו בצפון והיה מזומן שם: לתוך כפו של חבירו. משום

שטוב ואין דיא עזרה) ווא דיא מצורעים זענין געשטאנען (בא ועמד בשער נקנור) דער נאך איז דער מצורע גיקומען אונ האט זיך גישטעלט אין דעם טויער וואס הייסט שער נקנור. רבי יהודה זאגט (לא היה צריך טבילה) ער האט זיך ניט גידארפט טובל זיין. ער האט זיך דאך טובל גיוועזען דעם זיבעטין טאג פארין נאכט: ט (הכניס ראשו) ער האט אריין גישטעקט דיא קאפ דורך דעם טויער אין דיא עזרה (ונתן) אונ דער כהן האט גיגעבין פון דיא בלוט (על תנוך אזנו) אויף דאס מיטעלסטע ווענטיל פון אויער (ידו) דער נאך האט דער מצורע אריין גישטעקט זיין האנט (ונתן) האט דער כהן גיגעבין פון דיא בלוט (על בהן ידו) אויף דעם גראבין פינגער פון זיין האנט (רגלו) ער האט אריין גישטעקט זיין פוס (ונתן) האט דער כהן גיגעבין פון דיא בלוט (על בהן רגלו) אויף דעם גראבין פינגער פון זיין פוס. רבי יהודה זאגט (שלשתם היה מכנים כאחד) אלע דריי ודעם קאפ מיט דיא האנט מיט דיא פוס) האט ער אריין גישטעקט מיט איין מאהל (אין לו בהן יד) אויב ער האט ניט דעם גראבין פינגער פון זיין רעכטע האנט (בהן רגל) אדער ער האט ניט דעם גראבין פינגער פון רעכטין פוס (אזן ימנית) אדער ער האט ניט דעם רעכטין אויער (אין לו טהרה עולמית) קען ער ביז אייביג ניט ווערין טהור (עיין ת"י). רבי אליעזר זאגט (נותן הוא על מקומן) דער כהן גיט דיא בלוט אויף דעם ארט ווא דער גראבער פינגער אונ דער אויער איז גיוועזען. רבי שמעון זאגט (אם נתן על של שמאל יצא) אויב דר כהן האט גיגעבין דיא בלוט אויף דעם גראבין פינגער פון דיא לינקע האנט אונ פון דיא לינקע פוס אונ אוף דעם לינקען אויער איז מען אויך יוצא: י (נטל מלוג השמן) דער כהן האט גינומען פון דעם קווארט אייל (ויצק לתוך כפו של חברו) אונ האט גיגאסין אין די האנט פון איין אנדער כהן (ואם יצק לתוך כף עצמו יצא) אויב דער כהן האט גיגאסען

עצמו יצא. טבל והזה שבע פעמים בנגד בית קדש הקדשים. על כל הזיה טבילה. בא לו אצל המצורע. מקום שהוא נותן את הדם. שם הוא נותן את השמן. שנא' (ויקרא יד) על מקום דם האשם. והנותר מן השמן אשר על כף הכהן. יתן על ראש המטהר לכפר. אם נתן כפר. ואם לא נתן. לא כפר. דברי ר"ע. ר' יוחנן בן נורי אומר שירי מצוה הן בין שנתן בין שלא נתן כפר. ומעלין עליו כאילו לא כפר. חסר הלוג עד שלא יצק ימלאנו. משיצק יביא אחר

דכתיב ויצק על כף הכהן משמע שהכהן העוסק את ההזאה היה יוצק על כף כהן אחר: כנג' בית קדשי הקדשי'. משו' שנאמר ז' פעמים לפני ה'. ולא שהיה מכוין את השמן בהיכל להזות כנגד הפרוכת. אלא בעזרה היה עומד והיה הופך פניו לצד בית קדש הקדשים ומזה על קרקע העזרה: על כל הזאה טבילה. על כל פעם שמזה טובל אלבעו בשמן. ולא שיטבול אלבעו פעם אחת ויזה מאותו טבילה שתים ושלש הזאות. דשבע פעמים אטבילת אלבעו נמי קאי: בין שנתן בין שלא נתן כפר. והכי גרסא: ומעלין עליו כאילו לא כפר. קמי שהיא שלא עשה מלוה מן המובחר ואין הלכה כריב"נ: חסר הלוג. שמן של מצורע: עד שלא יצק. לכפו השמאלית ימלאנה ולא

אין זיין איינענע האנט איז אויך גוט (טבל) דער כהן האט איינגיטונקט זיין פינגער אין דיא איל. אונ איז גישטאנען אין דיא עזרה אונ האט אומגיקערט זיין פנים צום קדשי קדשים (והזה שבע פעמים) אונ ער האט געשפריצט זיבען מאהל אויף דיא ערד פון דיא עזרה (כנגד בית קדש הקדשים) נעגין קדשי קדשים (על כל הזיה טבילה) צו יעדען שפריץ האט ער איין גיטונקט דעם פינגער אין דיא איל (בא לו אצל המצורע) דער נאך איז דער כהן גיקומען צום מצורע (מקום שהוא נותן את הדם) אויף דיא אלע ארטער וואס ער האט גינעבין דיא בלוט (שם הוא נותן את השמן) דארט האט ער גיגעבין דיא איל (שנאמר על מקום דם האשם) ווארום עס שטייט אין דיא תורה ער זאל געבין דיא איל אויף דעם ארט וואס ער האט גיגעבין דיא בלוט פון אשם ואויף דעם גראבין פינגער פון האנט אונ פון פוס אונ אויף דעם מיטעלסטין וואנט פון אויער (והנותר מן השמן אשר על כף הכהן) אונ דיא איל וואס ועט בלייבין אויף דיא האנט פון כהן (יתן על ראש המטהר לכפר) זאל ער געבין אויף דעם קאפ פון דעם וואס ריינינגט זיך ופון מצורע צוא פאר געבין אויף אים (אם נתן) אויב ער האט גיגעבין דיא איל אויף דעם קאפ פון מצורע (כפר) האט ער מכפר גיוועזן (ואם לא נתן) אויב ער האט ניט גיגעבין דיא איל אויף דעם קאפ פון מצורע (לא כפר) האט ער ניט מכפר גיוועזן (דברי רבי עקיבא) אזוי זאגט רבי עקיבא. רבי יוחנן בן נורי זאגט (שירי מצוה הן) דס איבער געבליבענע מצוה. צו גיגעבין צו דיא מצוה (בין שנתן בין שלא נתן כפר) סיי ער האט גיגעבין דיא איל אויף דעם קאפ פון מצורע אונ סיי ער האט ניט גיגעבין האט ער אלץ מכפר גיוועזן (ומעלין עליו כאילו לא כפר) נאר עס ווערט גירעכונט אז ער האט ניט מכפר גיוועזן וויא עס דארף זיין (חסר הלוג עד שלא יצק) אויב עס האט גיפעלט פון דעם לוג איידער ער האט ארויף גינאסען אויף דיא האנט פון כהן (ימלאנו) זאל ער דער פילען. זאל ער אן גיסען פול (משיצק) דער נאך וויא ער האט ארויף גיגאסען אויף דיא האנט איידער ער האט געשפריצט פון דיא איל נעגין קדשי קדשים האט גיפעלט פון דיא איל (יביא אחר

בתחלה. דברי ר"ע. ר"ש אומר חסר הלוג. עד שלא נתן ימלאנו. משנתן. יביא אחר בתחלה: **יא** מצורע שהביא קרבנו. עני והעשיר. או עשיר והעני. הכל הולך אחר חטאת. דברי ר"ש. רבי יהודה אומר אחר האשם: **יב** מצורע עני שהביא קרבן עשיר. יצא. ועשיר שהביא קרבן עני לא יצא. מביא אדם על ידי בנו. על ידי בתו. על ידי עבדו ושפחתו

אמרינן דקבעה ליה הלוג שהוא כלי שרת אלא יניקה קבעה: עד שלא נתן. שבע מתנות דסבר ר"ש מתן שבע קובע ולא יניקה ואין הלכה כר"ש: **יא** הכל הולך אחר חטאת. דבחטאת ועול' חלוק העשיר והעני דעשיר מביא מן הבהמה ועני מביא מן העוף שתי תורים או שני בני יונה הלכך אם בשעת הקרבת החטאת היה עני והביא חטאת העוף אע"פ שהעשיר אח"כ משלים קרבן עני ומביא עולת העוף וכן אם היה עשיר והביא חטאת בבהמה אע"פ שהעני צריך להביא עולת בהמה: רבי יהודה אומר אחר האשם.

דבאשם שוין עני ועשיר. והוא ראשון לקרבנות המצורע ומיוחד לטהרת ויותר מכלן. ושניהם מקרא אחד דרשו דכתיב (ויקרא יד) אשר לא תשיג ידו בטהרתו. ר"ש סבר דבר המכפרו והוא החטאת ור' יהודה סבר דבר המכשירו ומטהרו והוא האשם והל' כר' יהודה: **יב** שהביא קרבן עשיר יצא. [אפי' לכתחלה מביא] ותבא עליו ברכה ואיידי דבעי למתני בסיפא לא יצא תנא רישא יצא: מביא אדם על [ידי] בנו ובתו. אע"פ שהוא עשיר מביא עליהם קרבן עני אם הם עניי'. וקרבן זה מטהרן לאכול בזבחי' כדאמרן הביא כפרתו

בתהרה) זאל ער ברייגגען אנדערע איל (דברי רבי עקיבא) אזו זאגט רבי עקיבא. רבי שמעון זאגט (חסר הלוג עד שלא נתן) אויב עס פעלט פון דעם לוג איידער ער האט פון אים געשפריצט זיבען מאהל געגין קדשי קדשים (ימלאנו) זאל ער אים דער גיסען פול ומשנתן) אויב דער נאך וויא ער האט שוין געשפריצט דיא זיבען מאהל פעלט פון דיא איל (יביא אחר בתחלה) זאל ער ברייגגען אנדערע איל גאר פון דאס נייע: יא (מצורע שהביא קרבנו עני) אמצורע האט גיבראכט אארעמען קרבן (והעשיר) דער נאך איז ער רייך גיווארען (או עשיר) אדער ער האט גיבראכט אר רייכין קרבן (והעני) דער נאך איז ער ארעם גיווארען (הכל הולך אחר החטאת) גייט מען אלץ נאך דעם חטאת. אויב ער איז גיוועז אארעם מאן ווען מען האט מקריב גיוועז דעם חטאת. אפילו ער איז דער נאך רייך גיווארען ברייגגט ער דיא עולה אויך פון אארעם מאן. אונ אויב ער איז גיוועז רייך ווען מען האט מקריב גיוועז דעם חטאת. אפילו ער איז דער נאך ארעם גיווארין ברייגגט ער דיא עולה פון ארייכין (דברי רבי שמעון) אזוי זאגט רבי שמעון. רבי יהודה זאגט (אחר האשם) מען גייט אלץ נאך דעם אשם. אויב ער איז גיוועז אעושר ווען מען האט מקריב גיוועז דעם אשם. ברייגגט ער אלי קרבנות פון אעשיר. אונ אויב ער איז גיוועז אעני ווען מען האט מקריב גיוועז דעם אשם. ברייגגט ער אלי קרבנות פון אעני: יב (מצורע עני שהביא קרבן עשיר יצא) אארעמער מצורע האט גיבראכט אזעלכע קרבנות וויא אעשיר. איז גוט (ועשיר שהביא קרבן עני) אויב ארייכער מצורע הט גיבראכט אזעלכע קרבנות וויא אעני (לא יצא) איז ער ניט יוצא. איז ער נאך ניט טהור צו עסין קדשים (מביא אדם על ידי בנו ועל ידי בתו ועל ידי עבדו ושפחתו קרבן עני ומאכין

ושפחתו. קרבן עני. ומאכילן בזבחים. רבי יהודה אומר. אף על ידי אשתו מביא קרבן עשיר. וכן כל קרבן שהיא חייבת: יג שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם קרב קרבנו של אחד מהם. ומת אחד מהם. זו ששאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע אמר להם יכתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עני:

נשלמה מסכת נגעים

כפרתו אוכל בקדשים: אף על ידי אשתו מביא קרבן עשיר. דאשתו שהיא כגופו אינו יכול להביא עליה קרבן עני אם היא עשיר. ולא קרבן מצורע בלבד. אלא ה"ה לכל קרבן שהיא חייבת אינו מביא עליה קרבן עני אם הוא עשיר: יג זאת שאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע. מצורע שני שהוא בחיים מה תהא עליו היאך יעשה לאכול בקדשים שאילו היה מצורע האחר חי אע"פ שנתערבו קרבנותיהן זה יקרב לשם מי שהוא וזה יקרב לשם מי שהוא או אם מת האחר והיו שני הקרבנות לפנינו היו הקרבנות מתים. וזה מקריב קרבן אחר. אבל השתא אינו יכול להקריב את זה דשמא של מת הוא והוי חטאת שמתו בעליה דלמיתה אזלא. וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא. דשמא אותו קרבן היה שלו ונפטר. ונמצא מביא חולין לעזרה. ואינו יכול להתנות בנדבה דאין חטאת באה נדבה: יכתוב נכסיו לאחר. והוי עני וראוי להביא קרבן דלות. וחטאת העוף באה על הספק ואין בה משום חולין בעזרה. ואם אינו מפקיר נכסיו והביא חטאת העוף. לא טהר. דעשיר שהביא קרבן עני לא יצא. ומן האשם שמביא ליכא לאקשויי. היכי מצי מייתי אשם בספק. דלמא חולין לעזרה מייתי. דכיון דאשם שוין מתנותיו לשלמים. יכול להביא אשם ולהתנות. אם אני חייב אשם יהא זה לאשם. ואם לאו שקרבן אשם שלי. יהא זה לשלמים. מה שאינו יכול לעשות כן בחטאת שאין מתנות דמים של חטאת שוות לשלמים דמתן דמים של חטאת [ארבע מתנות] למעלה מחוט הסקרא ושלמים [שתי מתנות] למטה מחוט הסקרא:

נשלמה מסכת נגעים

בזבחים) אמענטש אעשיר מעג ברייננען אקרבן עני פאר זיין זוהן אדער פאר זיין טאכטער אדער פאר זיין קנעכט אדער פאר זיין דינסט. אויב זיא זענען ארעמע לייט. אונ זיא מעגין עסין קרבנות. רבי יהודה זאגט אויב ער איז אעשיר (אף על ידי אשתו מביא קרבן עשיר) אפילו פאר זיין וויב מוז ער אויך ברייננען אקרבן עשיר (וכן כל קרבן שהיא חייבת) אונ ניט נאר אקרבן מצורע מוז ער ברייננען אקרבן עשיר פון אירעטוועגין. נאר אלע קרבנות וואס זיא דארף ברייננען. מוז ער ברייננען פון אירעטוועגין אקרבן עשיר. אויב ער איז אעשיר: יג (שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם) צוויי מצורעים האבען געבראכט קרבנות. אונ זייערע קרבנות זענען צוא מישט געווארין. מען ווייס ניט די בהמות צוא וועמען געהערין אונ צו וועמען די געהערין (קרב קרבנו של אחד מהם) אונ מען האט שוין מקריב געוועזן איינעמס קרבן חטאת (ומת אחד מהם) אונ איין מצורע פון דיא צווייא מצורעים איז געשטארבין, (זו ששאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע) דיא שאלה האבין געפרעגט דיא מענטשין פון אלכסנדריא צוא רבי יהושע (אמר להם) האט רבי יהושע צוא זייא געזאגט (יכתוב נכסיו לאחר) דער מצורע זאל פאר שרייבין אז ער שיינקט צו איינעם זיין פאר מעגין. ווערט ער אארעם מאן (ויביא קרבן עני) וועט ער ברייננען אקרבן פון אארעם מאן: